

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

REFED

Sayı 65, Şubat 2012-2, 3.5 Lira (KKTC 4 Lira)

**LÜTFEN MEDYAYI
KULLANDIKTAN
SONRA SIFONU
ÇEKİNİZ!**

Maazzinler! ..

Yeni nesil sizin

eseriniz olacaktır! ..

ISSN 1307-072X

9 771307 072007

Sırada ölüden istemek var, aman dikkat!

Yoksulları 'sağlık' üzerinden bir kez daha soyup soğana çevirmek üzere hazırlanan 5510 sayılı kanun ne anlama geliyor, buyurun, izah edelim...

Geçtiğimiz ayların en dikkat çeken gündemi siyasi terör ve baskıydı, büyük ihtimalle önümüzdeki dönemde de pek gündemimizden düşmeyecek. AKP polisi ve yargısı, ölçütü kendinden menkul suçlamalarla muhalif olan herkesi bir 'örgüt' mensubu yapıp içeri tıkararak, son yılların en örgütlü siyasal cinayetini münferit hale getirmeyi başardı. İçişleri Bakanı'nın döktüğü incilere bakılırsa bundan sonrası için de umut verici gelişmeler bekleyebiliriz: Resim yaparak, sanat yaparak falan... Yalnız Bakan Bey 'bilimsel terör' kastıyla bilimsel sosyalizmi anlıyorsa kendisini Marksizm'i anlamaya en yakın devlet bakanı ilan edebiliriz.

Geçmişinde birkaç tane terör örgütü davası olan birisi olarak bu kadar kolay suçlamalara inanın bozuluyorum. Yani ileride çocuklar sorsa niye içeri düştüğümüzü, siyasi suçtan demeye utanacağız, uçurtma uçurmak bile siyasi suç haline geldiği için, hatta kemal Kılıçdaroğlu için bile fezleke düzenlenilen zamanlardan geçtiğimiz için. Fakat bu gündeme biraz daha başka bir yerden bakmakta yarar var; AKP'nin bu derece ciddi bir siyasal saldırı dalgasına başvurmalarının nedeni nedir? Elbette muhalefete karşı tahammülsüz olması da bizim bildiğimiz siyasal baskı rejimlerinin esas zemini ekonomik sömür ve ekonomik baskının önünü düzlemektir genelde.

Bugün de yürütülen saldırıların esası neo-liberal düzenlemelerin önünü açmak, bu konuda ortaya çıkabilecek muhtemel direnişleri ve direniş odaklarını yok etmektir. 12 Eylül'ün asıl nedeni 24 Ocak kararları, güncel siyasal baskının nedeniyse zor geçeceği şimdiden belli 2012 yılı içindeki muhtemel krizlerin faturalarını emekçilere ödetmektir.

Recep, sen işini bilirsin!

Memleketin vergi düzenine dair birkaç ay önce de yazmıştık. Bu ülkede dolaylı vergilerle soyup soğana çevrildiğimizi ama her nasılsa sürekli de yeni vergilere tahammül etmek zorunda kaldığımızı anlatmıştık. İşte yine yeni yeniden, geliyorlar!

Siyasi baskıyı gerektiren sürece -sadece resmen 105 gazetecinin hapis hanelerde olduğunu hatırlatıp- kısaca bakalım. Daha öncesinde acayip refah içinde olduğumuzdan değil, son bir yılın meyvelerini görmek için diyoruz ki, o meyveler *Pamuk Prenses*'in yediği kırmızı ve zehirli elmalar gibidir. Önce Torba Yasa, ardından sağlık hizmetlerinin tümüyle kamusal alanın dışına çıkarılması, bu arada bolca 'fiyat düzenlemesi' vergi artırımları, Kıdem Tazminatı yasasının kapımızda bas bas bağırması ve şimdi 5510 no'lu sömürü genelgesi. "Kıçımızdaki dona mı yetkililer?" diye sorarken biz bile o kadar

ciddi değildik!

5510 dedikleri bir acayip Deli Dumlul uygulaması. Bir süre önce işten çıktığım ve her nasılsa işsizlik parası almaya da hak kazanamadığım için benim de form doldurmam, sağlık harcamalarımın yükünü artık milletin sırtından indirecek şekilde gerekli mercilere başvurmam lüzum etti. Henüz işlemleri tamamlamış değilim, bakalım her nasılsa bir yolunu bulup yüce devletimize bu parayı ödemeyi başaracağız. Sorsak onu da iyi niyetli görecektir zevat mevcuttur: Kayıtdışını bitirmek, ortak birikimlerin hakkani dağıtımı falan. Adam Yemen'e kadı olmuş, kahya mı tutamayacak, mutlaka açıklayana, gerekçelendireni çıkar bu işlerin. Bu yasaların çoğu bir gecede çıkarılıp kendisine etki etmeyenlerce doğru düzgün bilinmediğinden, kimse düzenlemenin içeriğini tam olarak kavramış değil. Daha komiği, yasadan 'yararlanmak' için gittiğim Mal Müdürlüğü'nde -vallahi öylece doldurdular bir odaya bizi- memurların da mevzuattan habersiz

olduklarını gördüm, şaşmadım değil.

En sonunda kimse durumu anlamayınca her devlet dairesinde bulunan orta yaşlı, hayattan bezmiş memur döndü açıkladı: "Kardeşim, her ay 35 Lira ödeyeceksiniz işte!" İşte odur yani, ne uzatıyorsun, devlet emretmiş! Peki kulağımızın üzerine yatsak: O zaman da direk cezalı hale gelip 213 Lira borçlanıyorsun devlete. Kaçarı yok, o para ödenecek!

Herkes arkasını kolluyor

Bu koşullar altında, odada bulunanları eyleme mi çağırırsak, eylem yapması için sendikalarla mı görüşsek, devlete mi yalvar yakar olsak da başımızdaki belayı savsak diye düşündük. Fakat bizden başka düşünecek serbest insan da kalmamış, üstelik işimiz yok, kaydımız yok, örgütümüz yok, aramızda bir bağ yok; biz yekünü 1 milyon 700 bin kişi, kendimizden başka kimsemiz yok, kendimizle bile bir bağlılığımız yok. Yok ulan işte! Hiçbir şeyimiz yok, kıçımızdaki donu da size verip kurtulalım,

bari karşılığında bir tabut verin. Lakin devlet, öyle bir kurum değil, daha etinden sütünden yararlanacağı vatandaşı, ölüme de terk etmiyor.

Bu tür yasalar nasıl çıkarılır? Devletin ilgili katlarında, yüksek maaşlı çalışanlar vardır herhalde, "Önümüz kış, nasıl olup da yeni gelir kalemleri yaratsak Muharrem?", "Recep Abim, işsiz güçsüzleri de soymanın bir yolunu bulsak tam olur!" Oluyor mu, oluyor gerçekten, ceza korkusuyla kendi ayaklarımızla gidip doluyoruz ilgili devlet dairelerine. Birbirimizle bağ kurup birlikte hareket etmek şöyle dursun, sıra kavgası ediyoruz, birbirimizi eziyoruz. Salhaneye götürülen danalar gibi üst üste çıkıp yer tutmaya çalışıyoruz, aferin bize!

Uzatmayalım, zamanında Can Yücel *Evrensel*'deki köşesinde, "Devlet ırzımıza geçiyor, kimse de ipelemiyor," mealinde bir başlık atmıştı. Tabii o daha dikekt bir ifade kullanmıştı ve daha da özet ifadesi yok af edersiniz. Ama şimdi bir kere ve olabildiğince dikkatli bakmak lazım yürütülen siyasal baskı ve terör kampanyasına; sizce AKP'nin tek derdi muhalifleriyle mi, yoksa herkes mi?

Sıradaki bir kadının görevli memura yaklaşabilmek için harcadığı çabaya tanık oldum. Kadınca'az kimbilir şehrin hangi ucundan, nasıl bir çabayla gelebilmiş oraya, soruyor: "Oğlum 19 yaşında, ama babası çalışıyor..." Memur diyor ki: "Tamam gerek yok o zaman." Kadın emin olmak istiyor, ucunda ceza ödemek var: "Abisi de çalışıyor ama. Abisi de çalışıyor." Bu kadar sindirilmişlik az bulunur.

Sadece kendini kurtarmaya çalışarak daha çok debelenir insanımız bu bataktaki, yolu yok kurtuluşun isyan etmedikçe...

KISACA 5510 YA DA FUKARANIN YENİ ÇİLESİ...

Mevzuat uzun, biz özetleyelim istedik.

1. Beyan edilmiş geliri olmayanlar, 26 yaşın üstündeki üniversite öğrencileri, tüm garibanlar bu yasa kapsamında Genel Sağlık Sigortası sahtibi olacaklar. Ne mutlu onlara!
2. Devlet hizmet getiriyor vatandaş, bundan yararlanmak için hak etmen gerekiyor tabii ki. Kapsam içindeki -verilen rakam 1 milyon 700 bin kişi- herkes kayıtlı olduğu ilçedeki Sosyal Yardımlaşma ve Dayanışma Vakfı'na giderek başvuracak. Bu vakıflar ne zaman açıldı, nereden çıktı onu biz de öğrenemedik.
3. Başvuru sırasında anasının nikahı da dahil olmak üzere çeşitli evraklardan muhtelif suretlerde sunan vatandaş, bir de form doldurup gelir durumunu beyan edecek. Ancak bu formda yaklaşık 70 soru bulunuyor ve vatandaşın haftalık meyve tüketiminden helallisiyle haftada kaç kere halvet olduğuna kadar bir dizi mühim soruyu yanıtlaması gerekiyor. Tabii bu sorular beyhude yere sorulmuyorlar, devamında bunun parasını nereden bulduğunu da açıklaması gerekiyor.
4. Bitmedi! Formu dolduran ve devletine elinden geldiğince katkı

yapmayı gönüllü şekilde kabul eden vatandaşın evine bu vakıf görevlileri ziyaret düzenliyor. Yani vatandaş, o formla birlikte devlete bir çeşit arama izni vermiş oluyor, gönüllü!

5. Geliyor memur ve memureler, bakıyorlar evde ne var ne yok. Diyelim yok, o durumda vatandaş tebrik edip alınından öpüyorlar ve kendisine aylık en az 35 liralık -geliri 295 liranın üzerindeyse- ödeme emrini takdim edip gidiyorlar. Diyelim var, bu durumdaki uygulamayı bilmiyoruz, artık yerinde mi hallederler, Mal Müdürlüğü'ne kadar eşlik mi ederler onlara kalmış.

6. Diyelim 5 kişilik aile, bu ailenin eline bir şekilde aylık bir para geçiyor ve bununla geçinmeye çalışıyor. Üstelik bu para daha eline geçerken vergilendiriliyor, sonrasında da dolaylı vergiler yoluyla bir çeyreği daha dürtükleniyor ama olsun, bu ailede şimdiye kadar Genel Sağlık Sigortası kapsamında olmayan herkesten bir daha haraç isteniyor. Dikkat edin çalışma tümüyle gelir odaklı, gideri soran yok.

7. Son olarak, "Borç yiğidin kamçısı, olunca öderim, çalışınca hallederim," de yok. O para ödenecek ya da sağlık hizmetlerinden ücretsiz yararlanılamayacak. Hastanelerdeki rehin sistemine çok sitem etmiş Başbakan'ın devleti, yeni bir rehin sistemi getiriyor. Farkı: Duyup gören kalmayacak!

Soğuk!.. Bu düzeni yıkabileceğine inanmayan her yoksul, bu soğukta evinde bekleyen çocuklarını ısıtmak için her türlü aşağılanmaya katlanmak zorundadır. Çocuklarının eziyet çektiğini, hele ölümünü görmek, aşağılanmaktan çok daha beterdir çünkü...

Ya şimdi çeliğe su verilse?..

Üniversite yıllarında, tuhaf fikirlerim vardı. Ekonomik kriz ve gelir dağılımındaki uçurum ne kadar derinleşirse, toplumsal çelişkilerin o kadar keskinleşeceğini, bunun devrimin koşullarını daha hızlı olgunlaştıracağını sanıyordum. Bu sebeple, **devletin zenginleri vergilendirememesinin aslında iyi bir şey olduğunu** düşünüyör, buna katkıda bulunmak için halk otobüslerinden bilet almıyor, bakkallardan yazar kasa fişi istemiyordum. Değil mi ki devlet **Bir alışveriş bir fiş** kampanyası yapıyordu, bu devletin yaptığı kampanyaya karşı da mücadele etmeliydik!..

Etrafımdaki zenginlerin otobüsçüler ve bakkallarla sınırlı olduğunu sandığımı o zamanlar, genel olarak düz mantıkla geliştirdiğim **Zihni Sinir** projelerimi sık sık dinlemek, daha doğrusu katlanmak zorunda kalan Yavuz Alogan'ın bu tuhaf iktisat 'teori'mle de dalga geçtiğini hatırlıyorum. Konuşmanın ciddi kısmında ise, mealen, krizlerin doğrudan doğruya devrime yol açacağı fikrinin bir saçmalık olduğunu, dünyanın en yoksul toplumlarında 'itaat'ın neredeyse bir kaide olarak yaşandığını anlatmıştı bana...

Yıllar sonra Hindistan'a gittiğimde, önce oradaki yoksulluk karşısında ağır bir şok yaşadım, ardından toplumsal yapının nasıl bir itaat ürettiğini hayretle gözlemeye başladım. Hindistan'daki yoksulların zihninde, zenginlerle birer insan olarak bile eşit oldukları fikri yoktu. 'Sefiller', ancak önlerine yiyecek bir şeyler atıldığı zaman ya da dilendikleri sürece yaşayabiliyordu. Ve bu öylesine bir genel kabul görmüştü ki, aksini iddia etseniz manyak muamelesi göreceğiniz kesindi!..

'Kabullenme'nin en önemli 'ideolojik aygıt'ı din Hindistan'da. Ayrıntısını uzun uzun dinlememe rağmen tam olarak çözemediğim, beş ana gruba ayrılmış kast sisteminin en altında 'Dokunulmazlar' var ve yüksek kastların onlara dokunması ya da onların yüksek kasttakilere ait olana dokunması mümkün değil. Yani durum öyle acayip ki, Hindistan'daki kimi köylerde, köyün tek su kaynağı olan kuyu yüksek kasttakilere ait ve o kuyudan su kullanamayan alt kasttakiler, kilometrelerce uzaktan su taşıyor evlerine!

Evet, bugün, şu an olan bir şeyden söz ediyorum... Çok acayip, değil mi? O halde, bugün, şu an olan başka şeylerden de söz edebiliriz!..

Van'daki depremin ardından, zaten bu milletten 'özel' vergiler toplanmışken, zaten deprem yaraları 'kamusal olarak' sarılmak zorundayken, bir de büyük

bağış kampanyaları yapıldı. Van'daki kardeşlerimizin hızla 'yaşayabilir' hale gelmesi için özellikle Kürt illerinde büyük bir dayanışma örgütlendi.

Ne var ki, yoksulların bağışları ancak günlük olarak idare edebildi Vanlıları; kalıcı konutlar, en azından konteynerler sağlamazdı o kampanyalarla. Ve depremin sırasında AKP hükümeti ile büyük şirketler tarafından verilen sözlerin çoğunun 'şov' olduğu anlaşıldı. Vaatlerin yalan olduğu ortaya çıktı. Şimdi Van'da, o soğuklarda, on binlerce yoksul, çadırlarda yaşamaya, kendilerine verilenle yetinmeye devam ediyor!.. Ve milyonlar, bu alçaklığı görüp de ses çıkarmıyor!.. Ama ihale gene 'aptal' yoksulların sırtına kalıyor!..

Kokonalar...

Soğuk!.. Bu düzeni yıkabileceğine inanmayan her yoksul, bu soğukta evinde bekleyen çocuklarını ısıtmak için her türlü aşağılanmaya katlanmak zorundadır. Çocuklarının eziyet çektiğini, hele ölümünü görmek, aşağılanmaktan çok daha beterdir çünkü. Yoksulların İ. Melih Gökçek gibi bir 'unsur'un gerçek yüzünü fark edemeyecek kadar aptal olduğunu düşünen bir 'Cumhuriyet kadını'nın kuaförde yapılmış saçı kadar akli olmayanlar, tabii ki işin sırrını makarna ve kömüre olan aşırı bağımlılığa dayandırır. Çocuğunu ısıtmak için Gökçek'in verdiği kötü kömürü kabul eden, ondan aldığı iki paket makarnaya muhtaç olan fukaraya tüm faturayı çıkarabilirler. Ama böyle yaparak ancak CHP kurultayında parmakla deleğe hesabı yapan kokonaları kandırabilirler!..

Gerçek şudur: **Bu düzeni yıkmak, karda donmayı göze alan örgütlü bir öncünün işidir ve o öncünün olmadığı**

koşullarda, düzeni yıkacak esas kuvvet, yani işçiler, yoksullar, baldırıçıplaklar aşağılanmayı göze almak zorunda kalır. Ufukta kurtuluş umudunun görünmediği her durumda, iki yaşındaki bir çocuğun ağlaması her şeydir yani!..

AKP'nin, 'Cemaat'ın, tarikatların gücünün nereden geldiğini merak edenler var ya. İşte yanıtı buradan çıkarabilirler: Bu ülkede AKP, cemaat ve tarikatlar. isyan kuvvetlerini, tevekkül kuvvetleri olarak örgütleyebildikleri için güçlüdür. Onlar güçlendikçe de, faşizmin Allah babasıyla tanışmaya hazır olunuz!..

Artık her kurum, her toplumsal ilişki, çelişik biçimde, bu kaideye göre yeniden inşa ediliyor... İlkokul talebesi bol bol camiye gidip namaz kıldığı için umreye gönderilip ödüllendirilirken, üniversiteli bir talebe kendi geleceğini sorguladığı için cezalandırılıyor.

Misal, Marmara Üniversitesi İletişim Fakültesi'nde son sınıf öğrencisi ve okul birincisi olan Mikail Boz, profesör unvanını alalı 20 gün olmuşken dekanlığa atanan Yusuf Devran hakkında internete, **ekşiSözlük**'e yazdığı iki eleştiri sebebiyle bir yarıyıl okuldan uzaklaştırıldı. Mikail, Dekan Yusuf Devran'ın Fethullahçı **Samanyolu** kanalında program yaptığına dikkat çekiyordu **ekşiSözlük**'e yazdığı eleştiride, o kadar. Haşa hakaret falan yoktu yazdıklarında. Ama tiz boynu vuruldu! (Bu arada, **ekşiSözlük**'ün haysiyetli ve ihbarcı idaresine şapka çıkarıyoruz.) Zincirin ucu Çankaya Köşkü'nde ikamet eden zatı muhtereme kadar gider... Neticede, ikinci, üçüncü sıradaki rektör adaylarını üniversitelerin başına layık gören o Cumhurbaşkanı, rektörlerin atadığı dekanları

sindirmemize vesile olan o Cumhurbaşkanı...

Hayatın her alanına böyle nüfuz ediyorlar işte. Marmara Üniversitesi hikaye, Deniz Feneri ile ilgili soruşturma başlatan savcılar iki kere sürüldü, yetmedi, şimdi haklarında 11 yıl hapis istemli dava açılıyor!

Türkiye'deki tarikat örgütlenmeleriyle ilgili soruşturma başlatmayagörsün bir savcı! Mazallah kaç seneyle yargılayacağını iddaa kuponlarına yazarız artık!..

Örtülü ödenek

Tabii bu arada sürreal toplumsal ilişkilerimiz işliyor, Van'da kardeşlerimiz aç ve üşüyor ama Başbakan Libya'daki emperyalist lejyonerlere 300 milyon dolar yolluyor. Allah bilir Suriye'deki provokatörlere kaç para gitti... Örtülü ödenek harcamalarının 2 milyar dolara dayandığı iddia ediliyor zira!.. Hadi, var mı büyük medyada cesareti olup da bu rakamı soracak bir yiğit?

Ya da, Libya'ya 300 milyon dolar yollanırken, aniden serbet bırakılan **Hizbullahçıların Kürt hareketini imha planları dahilinde ne kadar fonlandığını** merak etse olur mu, bizim tersten çalışan zihnimiz?..

Ya, işte böyle!..

HAKAN SOYTEMİZ BİR KEZ DAHA HAKİM KARŞISINDA...

Dergimizin yazarı Hakan Soytemiz'in, 'Devrimci Karargah' komplosundan dolayı tutukluluğu 1,5 seneyi buldu ve 6 Şubat'ta yeniden mahkemeye çıkıyor. Yine yalnız bırakmayacağız!..

Bugüne kadar, Hakan Soytemiz'in yargılandığı bu davaya dair fazla laf etmedik bu sayfalarda. Bundan sonra da, gerekmedikçe yazmayacağız. Soytemiz, ne icap ederse, vakti geldiğinde yazacaktır... Ne var ki, bazı hususlara değinmek zorundayız.

Birincisi, yöntemlerini benimsemek de, ucu bize dokunur kaygısıyla, başka devrimci örgütlerin mücadelelerine kara çalacak tıynetle değiliz. Kimin nasıl mücadele ettiği kendini ilgilendirir. Buradan hareketle, sadece Hakan Soytemiz'in yazarımız olduğunu ve üzerine atılı suçlarla ve 'Devrimci Karargah' örgütüyle ilişkisi olmadığını söylüyoruz.

İkincisi, bu davanın savcılar, modern linç standartlarının üzerine çıkmış olmakla övünebilirler. Hakan Soytemiz'in üzerine ifade veren, kendisiyle buluştuğunu belirten şahıs, daha sonra ifadelerinin baskı altında alındığını söylemiştir. Böyle olmasa bile, Soytemiz'le buluştuğunu belirttiği tarihte Soytemiz başka bir davadan hapisanede yatmaktadır zaten! İddia çürümüştür. Ama Soytemiz hâlâ davanın tutuklusudur ve F Tipi'nde eziyet görmektedir.

Üçüncüsü, Soytemiz bugüne kadar devrimci ve sosyalist kimliğini gizlememiştir, hapisteyken bile dergimize yazı yollamaya devam etmiştir. Savundukları, yazdıkları ortadadır. Savundukları ve yazdıkları üzerinden yargılanmasını talep ediyoruz. Çünkü biz de hepsinin altına imza atıyoruz!..

Dipten gelen Talibanlaşma...

Bir kadın öğretmen Ankara'da bir okula atanır ve görevinin ilk günü eşiyile birlikte okul müdürünü ziyarete gider. Okul müdürü sadece kocanın elini sıkar ve kadın öğretmenle göz göze gelmekten kaçınır. Sohbet koyulaştığında, kadın öğretmene dönüp, "Hanım kızım, bize çay getirsene," der.

Gene Ankara'da rehber öğretmenler için düzenlenen bir meslek içi eğitim seminerinde, akademisyen konuşmacı günümüzde çalışanların 'hayatta kalma süresinin uzaması'ndan söz etmektedir. Ön sıralarda oturan orta yaşlı bir rehber öğretmen, lafa girip, "İlk çağlarda hayat süresi daha uzundu," der. Konuşmacı, "Nereden biliyorsunuz?" diye sorar. Rehber öğretmen, "Dede Korkut hikâyelerinde yazıyor," diye cevap verir. Bunun üzerine konuşmacı, "Mitolojide insanlar ölümsüz de olabiliyorlar," diye durumu savuşturmaya çalışırsa da rehber öğretmen diretir: "Fakat hocanım, Kuran'da da yazıyor bu." Durumu savuşturamayacağını anlayan konuşmacı, "Din mitolojisinde de böyle şeyler olabilir," demek zorunda kalır. Salonda buz gibi bir hava eser. "Yani Kuran sizce bir mitoloji mi?" diye sorar bir başkası. Konuşmacı, "Elbette," demek zorunda kalır ve hızla Fleming'in penisilini keşfiyle birlikte insan ömrünün nasıl uzadığını anlatmaya koyulursa da, moda tabirle salondan 'olumsuz bir elektrik' alır ve kısa kesmek zorunda kalır. **Cehalet, öğretmen kitlesinin büyük bir bölümünü ele geçirmiştir!**

İmam-Hatip mezunları bütün Milli Eğitim Bakanlığı kademelerini işgal etmiş, ilk ve orta öğretimde, **Haydi çocuklar camiye!** kampanyaları, tatilde umre gezileri ve Kuran kurslarıyla yeni nesli biçimlendirmeye başlamıştır. Mantık, felsefe, biyoloji, sanat tarihi gibi derslerin sonu gelmiş, hatta üniversitelerin biyoloji bölümleri felç edilmiştir. Böylece 12 Eylül rejiminin temel amaçlarından biri olan, "Müslüman olurlarsa komünist olmazlar," düsturu hayata geçirilmekte, camiye giden öğrenciye hediye puanları verilmekte, bu işi düzenleyen şahsiyet, "Camiye giderlerse eroin kullanmazlar," gibi sözler söylemektedir.

Ankara'da ezan okunurken hoparlörler sonuna kadar açılmakta, vatandaş namaza çağrılmanın yanı sıra, özellikle Cuma günleri yoğun olmak üzere neredeyse gün boyu Kuran'dan müzikal parçalar dinlenmektedir. (Müzikal dedim de aklıma geldi; bu arada klasik müzik yayını yapan TRT 3'ün verici sayısı, Hükümet'in kulağı tek sesli müziğe daha aşına olduğu için 104'ten 23'e indirildi.) Güneydoğu'da, manifestosunu tazeleyen Hizbullah, ayrıca Ensar Vakfı ve Fethullah kuvvetleri sivil toplum alanından PKK

zihniyetini defetmek için hareketlenmiş durumdalar.

RED dergisinde yaklaşan 'hegemonya'dan pek çok kez söz ettik. O yaklaşan şeye artık kavuşmuş bulunuyoruz. Şimdi hegemonik yapının tezahürleriyle yüz yüzeyiz. Bu gidişle memleketin ilk ve orta öğretimi cemaate eleman yetiştirecek, kadınlar kamusal hayatın her alanında mevzi kaybedecek, taşra üniversiteleri seri olarak badem bıyıklı profesör üretmeye devam edecek ve cemaat hayatı toplum hayatını bertaraf edecektir. Birkaç yıl sonra AKP'li bakanları, oynak ve esnek parti yönetim kadrolarını arayabiliriz. Mevcut AKP kadroları geçmiş dönemleri yaşadıkları için işleri daha ince yürütüyor, hegemonyalarının bileşimini büyük bir hassasiyet ve dengeyle oluşturuyorlar. Arkadan gelen siyaset kuşağının bu türden bir inceliğe ihtiyaç duymayacağı kesindir.

Toplumsal parçalanma...

Bütün Ortadoğu bölgesinde olduğu gibi Türkiye'de de siyaset kısa süre içinde geleneksel yapısını terk ederek salt etnik ve mezhebi bir nitelik kazanabilir. Bir zamanlar İran, Irak, Suriye gibi ülkelerde de geleneksel siyasi yelpazenin bütün unsurları, en sağdan en sola kadar varlıklarını sürdürebiliyorlardı. Bu ülkelerin seküler entelijansiyası sadece on yıllık bir süre içinde ortadan kalkmış, etnik ve mezhebi bölünmeler bütün toplumsal sınıfları parçalamıştır. Türkiye ilköğretim okullarından üniversitelere kadar örtülü bir İslamlaştırmaya maruzdur. Bu süreç gene etnik ve mezhebi tepkilere yol açacaktır. Toplumsal parçalanma bu süreçle birlikte hızlanacaktır.

Bu gidişatı tabandan, uç noktalardan önleyecek alternatif bir güç oluşturma imkânı da giderek azalmakta, **AKP'nin Emniyet'i ve Yargı'sı herkesin başı üzerinde Demokles'in kılıcı gibi sallanmaktadır.** Gene de Amerikan emperyalizminin bölgesel planlarına karşı çıkan ve AKP'ye muhalif olan bütün sol kesimlerin her türlü ideolojik ve siyasal kaygının ötesinde bir birleşik cephe halinde örgütlenmekten başka bir çare kalmadığını anlayacaklarını umut ediyoruz...

"Ölmüşüz habarımız yok!.."

Hrant Dink bizim de kardeşimizdir. Onun öldürüldüğü yerde elbette biz de Ermeniyiz. Elini omzuma koyup, "Yahu bu Vahan Dadrian'ı çevirmek hakikaten cesaret işidir," değişini de dün gibi hatırlarım. Herkeste iz bırakmış nadir kişilerdendi. Öldürüldüğü gün yapılan büyük yürüyüşte ABD Büyükelçisi Pearson'ın kendisini gayet güvende hissederek yürüyüş kolunun önüne geçmesi, ona omuz atacak bir babayığidin çıkmaması utanç vericidir. Çünkü Hrant Dink emperyalizmin ne olduğunu gayet iyi bilen, "Emperyalistler, çekin ellerinizi Türkiye'den," diyen, sosyalist soldan birisiydi. Gerek öldürüldüğü gün, gerekse mahkeme fiyaskosundan sonra yapılan yürüyüşte onun şu sözleri pankart olarak taşınmalıydı: "Kürtler, Ermenilerin yüz yıl önce yaşadıklarından ders almalıdırlar. Emperyalistler gelir, çıkarlarını düşünür, bizi birbirimize

düşürür, sonra da çekip giderler. Olan burada bize olur."

Belge Yayınları'nın sahibi Ragıp Zarakolu da Hrant'ın Fransa'daki 'soykırımı inkâr yasa tasarısı'na karşı çevresindeki insanları örgütlemeye çalıştığını cezaevinden gönderdiği bir mektupla açıkladı. Kaldı ki Hrant Dink'in tasarının Fransız yasama organlarından geçmesi halinde, "Bu yasayı Fransa'da çiğneyeceğim," dediği biliniyordu. Sorunun sadece Türkler ile Türkiyeli Ermenileri ilgilendirdiğini düşünüyor, dışarıdan yapılan yönlendirmelerin önlenmesini istiyordu.

Mahkemenin verdiği kararın, kendilerine 'Hrant'ın arkadaşları' diyen kişileri, işin tuhafı avukatlarını bile çok şaşırttığı anlaşılıyor. Öfkeyle fakat tek bir kanıt getirmeden cinayeti Ergenekon denilen muhayyel örgütün işlediğini söyleyip duruyorlar. Eski kuvvet komutanlarını, hatta Genelkurmay Başkanı'nı Ergenekon'dan tutuklayan hükümet

her ne hikmetse Hrant'ı öldüren 'Ergenekoncu' örgütü koruyor. Oysa aradaki bağlantıyı kanıtlamak, Ergenekon denilen şeye dünya çapında bir darbe indirmek için çok büyük bir fırsattı. Fakat yapamadılar. Salya sümük ağlayıp kameralara karşı romantik laflar edenlerin yirmi dakika düşünceleri gerekmez mi? Bir örgüt kendi cinayetini deşifre eder mi? Elbette başkasının üstüne yıkmaya çalışır. Fakat biraz eşeleyince ortaya çıkacak deliller suçu kendi üzerinde bırakacaksa elbette olayı örtbas etmeye çalışır.

Sicilinde Fethullahçı olduğu yazılan Ramazan Akyürek'in Trabzon'da örgütlediği çetenin bütün unsurları Işık Evleri ve Alperenler'le bağlantılı. Bu bağlantıyı gizlemek için Emniyet ve Yargı'nın birlikte çalıştığı anlaşılıyor. Çünkü Emniyet içindeki F-tipi

örgütlenmeyi deşifre eden Ahmet Şık'ın ifadesiyle dokunmaları halinde yanacaklarını anladılar. Dava başladığında savcı, "Elimde kanıt yok ama bu cinayeti Ergenekon'un Trabzon hücreleri işledi," diyor. Dava boyunca Savcı'nın bunu kanıtlamaya çalıştığından kuşku duyamayız. Mahkeme olay eşelendikçe işin renginin değiştiğini görüp, nihayet İstanbul Valisi'nin olay günü verdiği hükümde karar kıldı: "Örgüt bağlantısı yok. Şüpheli, milliyetçi duygularla suç işlemiş." Fakat şüphelinin azmettiricisi Yasin Hayal, milliyetçi duyguların ötesine geçerek şöyle diyor: "Devlet beni kullandı, şimdi ortadan kaldırmaya çalışıyor. Ramazan Akyürek ve Muhittin Zenit, bu isimler kendilerini kurtarmak için beni yok edecekler."

Cinayetin işlendiği gün Ramazan Akyürek'in muhbiri Erhan Tuncel, bu Muhittin Zenit'e telefonda bilgi veriyor: "...yani benim bildiğim şöyle yani vurulma şekli belliydi." Zenit: "Bunlar ya oğlum kafaya sıkılmışlar, direk kafaya sıkılmışlar (...) La tek farklılık tabii canım kaçma, kaçmayacaktı ama bu kaçtı." Tuncel: "Ama yapının eline koluna sağlık." Zenit: "Öyle tabii canım orası öyle." Dikkat! Devletin polisi, Fethullahçı emniyet müdürünün muhbiriyle Hrant Dink hakkında konuşuyor. Konuşmadan, olayı planladıkları ya da hazırlanan planı bildikleri anlaşılıyor.

Olayın evveliyatı da var. Bütün terör örgütleri büyük eylemlerde kullanacakları kadroları daha küçük eylemlerde sınırlar ve eğitirler. Muhtar -daha doğrusu provokatör- Erhan Tuncel, Trabzon'daki McDonalds'a atılan bombayı bizzat kendisinin hazırladığını sorgusunda itiraf ediyor. Bombayı atan Yasin Hayal, bu bombalama olayı sırasında Trabzon Terörle Mücadele Şube Yardımcısı Yahya Öztürk'ün kendisiyle 'muhatap' olduğunu açıklıyor. 'Ergenekon Örgütü'nün Trabzon kolu'na bakar mısınız? Hükümet, başta Başbakan olmak üzere durumun vahametinin farkında. Başbakan şöyle diyor: "Dink davası Ankara'nın dehlizlerinde kaybolmaz." Peki ne olur? "Altı dilde söylenen Sarı Gelin türküsünü, Şişli'de sıkılan bir kurşun susturamaz." Bak sen şu işe! 'Yetmez ama evet' demenin tam sırası! İnsanın tatlı su frenkleri gibi ağlayacağı geliyor. Türkiye'nin kendisi Ankara'nın F-tipi dehlizlerinde kaybolup gitmiş. Yalçın Küçük hocanın dediği gibi, "Ölmüşüz habarımız yok."

Bütün bu dokunaklı tavırlardan, Hükümet'in suçu Jandarma kanalıyla Ergenekon'un üzerine yıkmayı beceremediği için mahkemeyi kınadığını anlıyoruz. Biçare mahkemenin Ergenekon davası savcılarının kadar imkân sahibi olmadıkları, sahte belgeler, içeriğiyle oynanmış CD'ler, tuhaf gizli tanıklar bulamadığı, Ankara'daki 'merkez'in -yoksa CIA mı desek?/- Hrant Dink davasına el atarak savcıcıyı donatmadığı ya da donatmadığı anlaşılıyor. CIA'nın merkezi Pensilvanya'ya daha yakın değil mi? Yargıtay aşaması var, beki dava o noktadan döner ve başka bir mahkeme işe el atarak 'Ergenekon'un Trabzon Şubesi'ni açığa çıkarır! Yasin Hayal'in avukatı Eda Salman'ın, "Bu örgüt işini Türkiye dışında aramak lazım," derken ne demek istediğini ben merak ediyorum şahsen.

Kadından sorumlu ailemizin bakanlığı, çocuğa da üzülüp, "Vah yavrum vah!" palavrasını duygusal bir 'klip'le yayınladığı gece, bir cadır daha yandı Van'da.

Vah yavrum...

13 yaşında kız çocuğu bir sürü makam sahibi ve yörenin ileri gelenlerince tecavüze uğradığında, ufacak yaşına bakmadan koskoca adamları 'tahrik edip zemin hazırladığı' için, tecavüz edenler beraat etti ve adli tip, çocuğun travmatik sorunları olmadığına hükmetti. Çocuğun psikolojik sorunları olduğunu söyleyen doktor 'yavşak' ilan edildi.

Yaşı küçükse göğüsleri neden büyüktü?

Acımasızca yazdım ama gerçekte ve içim acıdı.

Vah yavrum...

Hüseyin Üzmez 'mal sahibi' olduğu bir kızla 'babacan' bir ensest yaşadığı için vatan haini ilan edilmişken, hak yolunu buldu ve özgürlüğüne kavuştu. Zira 'kancık it yalanmadan, erkek it dolanmaz'dı. Tepki büyük olmasa kimse kızamazdı. O göstermelik cezayı da almazdı. Çocuğunu aldığı çaresiz aileye, başı belaya girince bedel ödeyenin yırttığı bağımsız yargı sisteminin 'özel yetkili savcılar', kurulacak ve dayatılmış yeni düzenin bir sonraki dönem milletvekili adayları olabileme heyecanı, kendilerinden olanların aklanmasına soyunmuşlardı. Hazır soyunmuşken giyinmeye de niyetleri yoktu!..

Camiye namaza giden çocuklara hediyeler vermek geleneği

başlatıldı. Bir berberde çırak olarak bilmemkaç yaz tatilinde çalışsa bile alamayacağı, bilgisayar ve telefonlara ulaşma şansları tanındı gariban Müslümanların çocuklarına.

Vah yavrum...

Bayramlarda yediği şekerden zehirlenen, bakkaldan ya da marketten aldığı çatapatla gözü çıkan ya da ölen çocuğa da, vah yavrum. Merdiven altı atölyelerde denetimsiz yapılan patlayıcıları, şekerleri kimse bilmiyordu sanki. Davutpaşa'daki patlamanın sesi hâlâ kulağımızda değil mi? Oy gelecek yerden cinayet esirgenmez.

Kot kuşlama işçilerinin dramları, kot fabrikalarının medyaya vereceği reklamlardan daha ucuzdu. Binlerce insanın emek yediği medya imparatorluğuna gelecek zarardansa, işçilerin ölüme terk edilmesi, daha mantıklıydı. Öyle yaptılar, Allah'ın izniyle inançlı Müslümanlar.

Cübbeli Ahmet pezevenklikle suçlanırken pankart açtılar "Hepimiz Cübbeliliz!" diye. "Biz de pezevenlik," mi demek istediler yani, tam olarak anlayamadık. Hani biz desek öldürecek insanlardı üstelik bu pankartı açanlar.

Herkesin 'namuslu' olduğu ya da 'namus'tan ahkam kestiği bir ülkede kadın cinayetleri ve çocuk tecavüzleri bu kadar artmışken, çözüm bulundu:

Çocuklar namussuz!..

Namus sahibi olabilmek için namazlarını camide kılmaları gerekiyor. Çünkü Allah sadece camideki insanların ibadetini tanıyor. Evinizde ya da yüğünüzdeki ibadetle ilgilenmiyor. Kendi masum inancınız sizi ehleştirebilir ve içinizde kapatır. Oysa işlemeniz gereken cinayetler ve dökmeniz gereken kanlar var. Ama öldürmeniz gereken sizlerle aynı gecelerde yaşıyor.

patronuna isyan eden nankörler.

Ekmek verene baş kaldırırken Allah'ına isyan ettiğinin farkında olmayan cahiller.

Hırant'ın katilleri mahkemede rahmetlinin ailesine tehditler savururken, "Bu çocuklardan çete olmaz," diyenler, yayınlanmamış kitabın çete olduğunu bilecek kadar zekiye, tecavüzün yasallığını hâlâ idrak edememiş ben, kendimce ve aptalca acı çekiyorum.

Bana da 'vah yavrum' o halde!

Yalanla yol alanın yürüebilmesi için daha bir sürü yalanla devam etmesi zorunluluğundan defalarca söz etmişim.

Ama medyanın satıldığı ülkelerde kendi mahallesi dışında ne olduğunu bilmeyen insanlar, verilen kadar algılayıp, kendi sıkıntılarını kanıksayıp, şükretmeyi öğrendikten sonra, önüne konulan bulvar gazeteleri, altılı ve iddaa kuponlarıyla bütün bir hayatı geçirir olmuşlar.

Sanki bu normalmiş gibi.

Adam harcamak kolaylaşmış, sanki hiç tanımamışız gibi.

"Baban için de böyle diyorlar lan!"

"Doğrudur vallahi... Vay şerefsiz!"

Şuur yitimi. Toplumsal şizofreni. Ne dersek diyelim. Ama korkudan, ama yokluktan, ya da bütün bunların dayattığı çıkar kaygılarından, insanlığımızı yitirmeye başladığımızı düşünüyorum.

Sizden korkuyoruz zannediyorsunuz!

Birileri geldi ve ezberi bozdu diyoruz. Hemen aklımız yatıyor bu süslü aptal laflara.

Oysa bizim ne bozulası ezberimiz vardı, ne de unutableceğimiz yakın tarihimiz. Tek sorun ezber bozduğunu söyleyenlerin, ezberletmeye çalıştıkları 'temelsiz' yalanlar.

Ne değişti yaşamlarımızda, geriye giderken? Hangi günümüzü yaşadık bir öncesinden güzel? Kimin parası cebinde çoğaldı? Kim gelecek kaygım yok diyebiliyor?

Günlük güneşlik bir ülkede kış yok! Kriz bize uğramıyor bile!

Telefonundan benzinine, alkolünden vergisine, sağlığından eğitimine, dünyanın en geri ülkeleri sıralamalarında başa güreşip en ağır ödemeleri yaparken, ülke her geçen gün biraz daha, tarikat-cemaat, cehalet batağına saplanırken ve savaşın eşiğindeyken, bizim bu rahatlığımızın sebebini açıklayacak şursuz şizofrenlere ihtiyacımız var.

Bu maliye, milli eğitim, sağlık, adalet, hatta kültür bile bakanı olabilir. Gençlikurmay başkanı, başbakan ya da cumhurbaşkanı bile olabilir.

Daha da önemlisi bir NATO generali ya da ülkenin her yanında cirit atan bir CIA ajanı bile olabilir. Hatta Pensilvanya menşeli taraf bir gazete veya emekli bir müezzin bile yani...

Azinlıkta kaldık, sesimiz az duyuluyor diye, sizden korkuyoruz zannediyorsanız ...

Vah yavrum vah...

Geçmiş tarihi. Ama geleceğin tarihi yazılacak bir gün.

Titremeyin, daha da üşürsünüz.

Kürkünüz de kurtarmaz.

Vah yavrum vah...

Bir gencin yılları işte bu kadar ucuz!

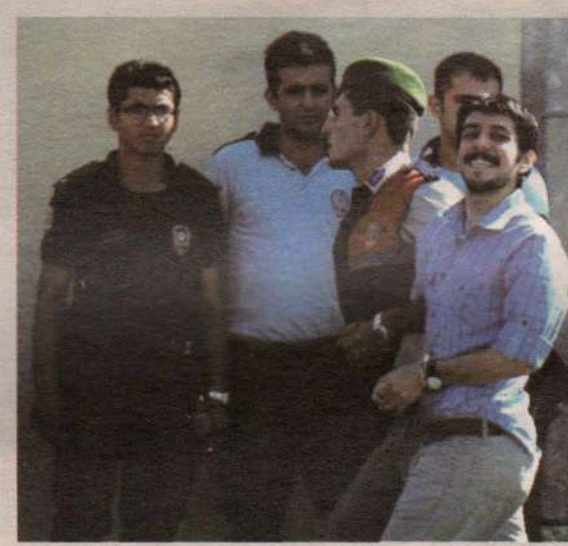
Cihan, Galatasaray Üniversitesi'nde öğrenciydi. Yaklaşık iki yıl önce otobüs durağında beklerken gözaltına alınmıştı. Polisler Cihan'ın 'puşi'sinden şüphelenmişlerdi. Gözaltından iki saat önce gerçekleştirilen molotoflu eylemi yapan kişi olmak için eylemden iki saat sonra otobüs durağında puşili beklemek yeterliydi. Cihan o günden beri tutuklu yargılanıyor!.. Yargılanma süreci de en az tutuklanma süreci kadar tuhaf. Gizli tanığın Cihan'ın aleyhine olan ilk ifadesi dikkate alınırken ikinci duruşmada **"Benim ifademde belirttiğim kişi bu değildir,"** demesi dikkate alınmıyordu. Polislerin ifadesi çelişkiliydi. Beşinci duruşmadan sonra kuvvetli delillerin bulunmaması nedeniyle **Cihan'ın beraatini isteyen savcı değiştiriliyordu!** 'Delilleri karartma' şüphesi nedeniyle Cihan tutuklu yargılanıyordu ama ortada puşi, polisin ve gizli tanığın çelişkili ifadeleri dışında tek bir delil yoktu. Bu yetersiz delillere rağmen 23 aydır tutukluydu Cihan... Yedinci duruşmada Cihan'ın avukatının soruşturmanın genişletilmesi, olay yerindeki kameraların incelenmesi, yakalanma tutanağında imzası bulunan ancak mahkemede dinlenmeyen üç polisin dinlenmesi, çelişkili ifadeler veren tanıkların yüzleştirilmesi, olay anındaki telefon görüşmelerinin mahkemeye sunulması yönündeki talepleri reddedildi. Bunun üzerine avukat istifa etti ve dava 23 Mart 2012 tarihine ertelendi. Duruşma bittiğinde jandarmalar onu salondan alelacele çıkarırken o ardındakilere bakıp bir anlık da olsa gülümseyebildi. Bizim Cihan bütün her şeye rağmen gülümseyebiliyordu. Adliye önünden, "Faşizme karşı omuz omuza!" sesleri yükseliyordu. Cihan'ın son duruşmasından sonra kardeşi Serhat Kırmızıgül ile konuştu:

Bize Cihan'dan bahseders misiniz, kardeşinizin yaşantısı nasıldı?

Yakalanmadan önceki yaşantısı var bir de cezaevinden sonraki yaşantısı var. Ben cezaevinden önceki yaşantısından bahsedeyim öncelikle. Adıyaman'da yaşadık büyüdük, 15 sene Adıyaman'da ikamet ettik. Daha sonra Adana'ya geçtik ve Cihan Adana'da lise son sınıfı okudu. O sırada ben İstanbul'da okuyordum. Daha sonra Galatasaray Üniversitesi'ni kazandı ve o da İstanbul'a geldi. İstanbul'a geldikten sonra beraber eve çıktık. Eğitimine önem veren ve çalışkan bir öğrenciydi. Polis tarafından yakalandıktan sonra da 23 aydır tutuklu işte.

Cihan'ın tutuklandığını öğrendiğinizde ilk hissiniz neydi, o gün ailecek neler yaşadınız?

İlk gün Cihan'ın tutuklandığını ben öğrenmedim. Bizimkiler söylemedi. Kalktığımda annem ağlıyordu, babam İstanbul'a gidecekti. Çok değil, bir gün sonra ben de öğrendim. En başından beri olayın Cihan'dan bağımsız olduğuna inanıyordum

ama çok fazla bilgim yoktu. Sonra ben de İstanbul'a geldim ve sürece dâhil oldum. Gerçekten de olayın Cihan'dan bağımsız olduğunu anladım.

Tuhaf bir yargılama süreci ile karşı karşıyayız. Şüpheden sanığın yararlanamaması, gizli tanığın tutarsız ve polisin çelişen ifadeleri, son duruşmada olay yerindeki kameraların incelenmesini isteyen avukatın talebinin reddedilmesi, Cihan'ın beraatini isteyen savcının değişmesi... Bütün bunları yan yana koyduğunuzda ne düşünüyorsunuz?

Öncelikle şöyle söyleyeyim, yaklaşık iki senedir süren bir davadan bahsediyoruz. Bu davada biz üç tane savcı değişikliği gördük. Her savcı tamamen birbirinden farklı taleplerde bulunuyordu. Bunları açmakta fayda var. Savcılık makamı *tutuklama, tutukluluk halinin devamı, tahliye, 'takdiri mahkeme heyetine bırakıyorum', beraat*, son olarak

Galatasaray Üniversitesi öğrencisi Cihan Kırmızıgül puşi taktığı için gözaltına alındı ve iki yıldır hapishanede yatıyor. Tahliyesini, beraatini isteyen savcılar görevden alındı.. Ortada delil yok ama onun hayatını zindanda çürütmesini istiyorlar. O yine de gülümsüyor!

da *cezalandırılma* gibi birbirine taban tabana zıt taleplerde bulundu. 23 aydır değişen bir şey yok. Sadece gizli tanığın dinlenmesi var. Biz sürekli gizli tanığı bekliyorduk. Sonuçta hukuki olan tek şey gizli tanığı onun dışında hukuki olan bir delil yoktu.

Son zamanlarda devletin kendi vatandaşlık tanımına uymayanlara karşı hukuku araç olarak kullanıp baskılarını artırdığını görüyoruz. Bu bağlamda Cihan'ı öğrencilere yönelik yürütülen diğer operasyonlarla ve tutuklamalarla değerlendirdiğinizde ne düşünüyorsunuz?

Mesela Cihan puşi taktığı için tutuklandı, fakat Cihan'ın tutuklu kalmasının tek sebebi puşi değildi, Kürt olup da puşi takmasıydı. Bu bağlamda baktığımız zaman muhalif öğrencilerin tutuklama furyası ile karşı karşıya kaldıklarını görüyoruz. Ne yazık ki öğrenciler muhalif çizgide olduklarında sindirme

Serhat Kırmızıgül

Hapishane şartları Cihan'ı nasıl etkiledi?

Temmuz'da İstanbul'a geldiğimde açık görüşü vardı. Bütün kardeşler toplanmıştı. O görüşmede omzunun altının morarmış olduğunu fark ettim. Kendisine sorduğumda ise, "Buradaki gardiyanlar bize şefkat uyguluyor," demişti. Daha sonra ben İstanbul'da kaldım ve görüşlerine sık sık gitmeye başladım. Her gitmemde kilo veriyordu. Yaklaşık 20-30 kilo vermişti.

Artık orada kendisiyle ciddi olarak

konuşmam gerekti. Sen ne yapıyorsun da bu kadar kilo veriyorsun, bir sorunun mu var, varsa anlat gibilerinden. Akşam yemeklerini içinden kıl, böcek gibi şeylerin çıkmasından ötürü yiyemediklerini söyledi. Kilo kaybı da bu nedenleydi. Geçen gittiğimizde de 2 haftadır sıcak sularının gelmediğinden bahsetti. Ne düş alabiliyorlar ne de temizlik yapabiliyorlar. Zaten hapishane şartları temizlik açısından, sağlık açısından hassasiyet gerektiren bir konu. Böyle olunca da orada insanca yaşayabilme standartları hayli düşürülmüş oluyor. Hapishane'de bir de ameliyat geçirdi. Bakım ve temizlik gerektiren bir ameliyattı. 2 hafta yatakta kaldı. Ne oturabiliyordu ne de sırt üstü uzanabiliyordu.

politikaları ile karşı karşıya kalıyorlar. Benzerini Hopa davasında da gördük, KCK davasında da görüyoruz, diğer bireysel davalarda da gördük...

23 aylık yargılama sürecinde neler moral kaynağınız oldu?

Aile olarak her zaman dik durmaya çalıştık. Her durumda, her olay karşısında... Moral kaynağımız başta kendimiz olduk, beş kişilik ailemiz, Cihan'ı saymıyorum, çünkü Cihan'a moral kaynağı olan bizdik. Başta bu olayı kimse bilmiyordu. Daha sonra bu olayın açığa çıkmasıyla ve bizim çabamız sonucu duyurulmasıyla farklı tepkiler geldi. Bunun sonucunda insanlar destek olmaya başladı. Cihan'ın masumiyetine inanarak arkadaşlarımız, yakınlarımız, öğrenciler, milletvekillerimiz, yazarlar, gazeteciler ve Cihan'ın hocalarıyla moral bulduk.

Cihan yargılanma sürecine ilişkin ne düşünüyor, özgür kalacağına dair ümidi var mı?

Şöyle anlatayım... Savcı değişikliğinden önce çok ümitliydik açıkçası, biliyorsunuz o savcı beraat talebinde bulunmuştu ama yine tahliye edilmemişti, tutukluluk halinin devamına karar verilmişti. Görüşüne gittiğim zaman ümidi konuşmalarına yansımıştı. O sıralar telefon konuşmalarında ve mektuplarında da vardı bu ümit. Daha sonra savcı değişti ve mahkemeye çıktı. Yeni savcı Cihan'ın cezalandırılmasını isteyince kendisi çok büyük moral kaybına uğradı ne yazık ki! Sık sık görüşüne gittiğim için bunu bire bir yaşıyorum.

23 Mart'a ertelenen duruşma hakkında öngörüleriniz ne yönde?

Öngörülerimden ziyade beklentilerimi dillendireyim. Avukatımızın bazı talepleri oldu. Olayın gerçekleşme zamanı tutanaklarda 19:50 olarak geçiyor. Cihan'ın telefon kayıtlarında 19.50 de iki tane görüşmesi olduğu tespit edilmiş. Fakat bu görüşmelerin ayrıntıları yok. Diğer görüşmelerin ayrıntısı tam olarak varken olay dakikasındaki görüşmelerin ayrıntısı yok. Bu incelenirse Cihan'ın olay saatinde nerede olduğu da ortaya çıkacak dolayısıyla bu olayla bağlantılı olup olmadığı da. Fakat burada da polisin tarafı tavrını görüyoruz açıkçası. Çünkü Cihan'ın olay öncesindeki telefon görüşmeleri ayrıntılı bir biçimde kâğıda aktarılırken olay anındaki telefon görüşmeleri gizlenircesine belirtilmiş. Onun dışında polisin incelediği kamera kayıtları var. Kamera kayıtları polis tarafından incelenirken heyete sunulmuyor. Puşiyi bile iddianameye alan bir zihniyet eğer kamera kaydından ya da telefon kaydından Cihan'ın orada olduğu tespit edilmiş olsa iddianameye bunu neden almasın diye bir soru aklımıza geliyor. Buradan da kamera kayıtlarında bunun olmadığı ortaya çıkıyor zaten. Olay anındaki telefon görüşmesinin gizlenmesinin nedeni de burada ortaya çıkıyor.

DİRENİŞİN KISA ÖYKÜSÜ

İzmir'de sendikalı oldukları için işveren tarafından işten atılan 43 Savranoğlu Deri işçisinin direnişi altı ayı aştı. Savranoğlu Deri Fabrikası işçileri, önce işverenin, "Fabrikayı İstanbul'a taşıyorum ya işten çıkın ya da İstanbul'a gelin," dayatmasıyla karşı karşıya kalarak İstanbul'daki aynı işverene ait Kampana Deri Fabrikası'na gitmeyi kabul etmiş ancak kalacak yerleri olmadığı için fabrikada kalan işçiler 'fabrikayı işgal ettikleri' gerekçesiyle toplu halde işten çıkarılmış ve 19 Ekim'de İzmir'e dönerek direnişe kaldıkları yerden devam etmişti. Direnişin altıncı ayını geride bırakan işçiler, sendikal mücadelelerinin yanı sıra bir de çevre mücadelesi veriyor. Fabrika atıklarının civardaki dereye akıtılarak İzmir Körfezi'ne ulaştırıldığını anlatan işçiler, sendika hakkını elde etmenin dışında, fabrikanın taşınması konusunda da mücadele verdiklerini anlatıyor.

Süreci ve yaşananları değerlendiren Türkiye Deri İş Sendikası Genel Teşkilat Sekreteri Hasan Ulaşan, işçilerin sendikal oldukları için türlü bahanelerle işten atıldığını ve işverenin, "Fabrikayı İstanbul'a taşıyorum," demesinin nedeninin işçilerin sendika konusundaki kararlılığı olduğunu dile getirdi. Yeni çıkan yasaya göre işverenin işyerini

kapatıp başka yere taşıması halinde işçilerin barınma sorununu üstlenmesi gerektiğinin altını çizen Ulaşan, "İşveren işçilere işyerini

Hasan Ulaşan

kapatacağını ve sadece İstanbul'daki fabrikanın faaliyet göstereceğini söylediği için işçiler de İstanbul'a gitmeyi kabul etti. Ancak işveren kalacak yer sağlamadığı için işçiler fabrikada yatıp kalmak zorunda kaldı ve bu yüzden işveren polislerle 'işçiler fabrikayı işgal etti' şeklinde olayı yansıttı. Aslında işçiler barınma yeri olmadığından fabrikada kalmak zorunda kalmıştı," dedi.

Soğuk havaya rağmen, çadırda kurdukları sobayla, battaniyelerle sarınarak ısınan işçiler, mücadelelerini sürdürmekte kararlı. Patronun adamları tarafından sık sık saldırıya uğrayan, hatta kimi zaman busaldırılarda bıçaklanan Savranoğlu işçilerinin direnişi gerçek bir destan haline gelmeye başladı. Son olarak, Maraş'tan getirildikleri söylenen grev kırıcıların, "Size ikinci Maraş Katliamı'nı yaşatacağız!" dediklerini aktaran işçiler, her şeye rağmen direnişte kararlı... Biz de Savranoğlu işçilerini ite köpeğe yem etmemeye kararlıyız. Savranoğlu direnişiyle dayanışmaya!..

Savranoğlu direnişi bıçağın üzerine yürüyor!

"Amcalarım patronun yanında saf tutuyor, 'Parası olan kazanır' diyorlar..."

Esra Baysal, (21 yaşında, 4 senedir çalışıyor) :

Çalışma saatlerimiz belli değildi. Sabah 08:00'de giriyoruz akşam kaçta çıkacağımız meçhul. Babam güvenlik görevlisiydi 18 yıldır burada. Buradan emekli oldu. Emekli olduktan sonra da burada çalışmaya devam etti. Ben sendikal olduğum için benimle birlikte babam da işten çıkarıldı. İki amcam içerde çalışıyor. Onlar benim sendikal olmama karşıydılar. Hâlâ da vazgeçirmeye çalışıyorlar. Ama vazgeçmedim. Sonuçta burada birçok insanın hakkı vardı üzerimde. Bu düzeni bozmak istiyoruz. Sürekli biz ezilmek istemiyoruz. Bu yüzden sendikalı oldum. İyi ki olmuşum çünkü bazı şeylerin değişeceğine inanıyorum. Direncimizi kırmayacağız. Tek başımıza bir şey

Esra Baysal

yapamıyoruz ancak bir aradayken başarılı olabiliriz. O yüzden bu mücadeleyi sonuna kadar götüreceğiz. Gece yarısından sonra çıkıyoruz. Servisimiz yok. Bu sorunlarımızı dile getirince bize, "Özel uçak mı ayarlayalım?" diyorlardı. Geçitiriyorlardı sürekli. "Bu sizin sorununuz," diyorlardı. Hatta kışın eve bile gitmiyorduk. Burada kaldığımız zamanlar bile oluyordu. Sendikalı olduktan sonra içeride baskılar arttı bize karşı. Bizi gördüklerinde öcü görmüş gibi oluyorduk. Ustabaşının kendi adamları vardı. Kendi memleketinden getirdiği insanlar vardı. Patron yanlısıydılar. Onlara kahvaltı veriliyordu, bize verilmiyordu. Ayrımcılık yapıyorlardı. Şimdi de onlar içeride biz dışındayız. Biraz da bu eşitsizliği kaldırmak için buradayız. İçerideki işçiler işsiz kalma korkusundan şu an bizim yanımıza dahi yanaşmıyorlar. Bu yüzden işverenin yanındalar. Amcalarım da dahil. Amcalarım, "Parası olan kazanır, o yüzden biz de parası olanın yanındayız," diyorlar. "Siz de burada beklediğinizle kalırsınız. Hiç de bir şey olmaz. Vazgeç," diyorlar. Direnişi kırmaya çalışıyorlar. Ama kıçamayacaklar...

"İşçinin ekmeğine göz dikmek vatanseverlik mi?"

Mustafa Kuruoğlu, (43 yaşında, 11 yıldır çalışıyor):

Benim durumum arkadaşlarımdan daha farklı çünkü ben onlardan daha iyi koşullarda çalışıyordum. Kazan dairesinde çalışıyordum. Dolgun bir ücret alıyordum ama mesele para meselesi değil. Mesele hak, hukuk, vicdan meselesi. Ben kazanırken arkadaşlarımdan üç kuruş ücretle o koşullarda çalışmasına göz yumamazdım. Dediğim gibi bu bir vicdan meselesi. Açık söyleyeyim içerdeyken herkes birbirinin arkasından iş çeviriyordu. Şimdi buradayız ve birbirimizi burada tanıdık. Bu çadırda din, dil, mezhep, parti, renk hiçbir şey yok. Sadece biz varız. İşveren fabrikanın tepesine bayrak dikmiş. Bu mu vatanseverlik? İşçinin ekmeğine göz dikmek mi vatanseverlik? Bayrak dikmekle olacaksa vatanseverlik hiç olmasın daha iyi. Biz gücümüzü gördük. Dayanışmanın önemini

Mustafa Kuruoğlu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

anladık. İçerde çalışan arkadaşlarımızın gözünü boyamak için servis tutmuş patron. Buradan geçerlerken servisin perdelerini çekiyor arkadaşlarımız, bizimle yüz yüze gelmemek için...

"Koşullar insanlık dışı..."

H. İbrahim Özcan, (45 yaşında, 8 aylık işçi):

İçerideki koşullar insanlık dışı. Ben 8 aydır çalışıyorum ve astım hastasıyım. Fabrikanın havalandırması yok, maske yok, eldiven yok. Pencereleri açmak yasak ve biz kimyasal maddelerle çalışıyoruz. İçerisi toz duman oluyor. Nefes alamıyoruz. Pencereleri açtık mı tehdit ediyorlar, "Parmaklık takarız," diye. Mutlaka her hafta bir kişi hastalanıyor ya da bayılıyor. İşçilerin hiçbirisi sağlıklı değil. Ya astım hastası ya da akciğerlerinde sorun var...

Halil İbrahim Özcan

"Biz mutluyuz..."

Aydın Gençarslan, (26 yaşında, 3 yıldır çalışıyor):

Bize bir tutanak tutturdular. Fabrika kapanıyor. 1 Eylül'den itibaren, "İstanbul'da çalışmak isteyen var mı?" diye. İşveren bizi oraya götürünce direnişi kıracağını düşünüyordu. Biz de, "Eğer kapatıyorsanız geliyoruz," dedik. İstanbul'a 40 arkadaşımız gitti ve 13 gün çalıştı. Ben ve birkaç arkadaşım buradaki çadır kaldırılmaması diye kaldık. Arkadaşlarımız, orada yatıp kalkacak yerleri olmadığı için fabrikada kalmışlar. Aylar oldu ben işten çıkalı. Buradayım, hiç ayrılmadım. Sendikal olduğum günün ikinci gününde işten atıldım. Bahane olarak da küfür ettiğim söylendi. Bir arkadaşımız performans düşüklüğünden çıkarıldı. Bir arkadaşımız güya kavga çıkarmış, o yüzden çıkarıldı. Halbuki karşı taraf suçunu kabul etti, hem sözlü olarak hem de yazılı olarak. "Kavga çıkartan benim, yumruk atan benim, bıçak çeken benim," diye patrona iletti ama yine de arkadaşlarımız işten atıldı. İçeride bir grup var. 20-25 kişilik. Ustanın hemşerileri. Patronun yanındılar. Onları kırabilseydik burada daha güçlü olurduk patrona karşı. İşçilerden istediğim tek bir şey var. O da güçlü olduklarını görüp birleşmeleri. Biz mutluyuz...

Aynı zamanda çevre mücadelesi...

Sendikalı oldukları için işten atılan işçiler, sendikal mücadelelerinin yanı sıra Savranoğlu Deri Fabrikası'nın çevreye akıtmış olduğu kimyasal atıkların yarattığı tehdide karşı da mücadele ediyor. İşçiler Menemen'de bulunan fabrikanın sanayi bölgesine taşınmasını istiyor. Deri İş Sendikası İzmir Şube Başkanı Makum Alagöz, "Biz aynı zamanda bu bölgedeki cinayeti durdurmaya çalışıyoruz," diyor. Savranoğlu Deri'nin 93 yılında sadece Sağlık Müdürlüğü'nün vermiş olduğu izinle işlemeye devam ettiğini anlatan Alagöz, "Bu fabrikanın 93'ten beri bütün atıklarını arıtmadan kanalizasyona, dereye gönderdiğini söyledik. Çalışma ruhsatı olmadan çalışıyor. Yine bu firma günlük 900 ton su kullanıyor ve 900 tonluk kimyasal atığı İzmir Körfezi'ne döküyor," diye konuşuyor...

Makum Alagöz

Kılavuzu Yiğit olanın burnu jöleden kurtulmaz!

Biliyorsunuz 2011 senesi isyan ve ayaklanma senesi oldu. Özellikle Kuzey Afrika ve Ortadoğu'da hayat bulan yok bahardı, yok yazdı, türlü türlü halk hareketleri ve nümayişlere şahit olduk. Bunların pek çoğunun lidersiz veya emperyalist oyunlar ile geliştirildiğini söyleyenler var. **Bana göre en yapay halk hareketi bile bir harekettir.** Eylemsizlikten iyidir. Neticelenmesi için aylar değil on yıllara gerek vardır. Gerici gibi görülebilen türlü aşamalar dahi geçmiş dönemlerle kıyaslandığında bir anlam ifade edebilir. Geline aşamanın başka bir aşamaya evrilmeyeceğini kimse bilemez. O nedenle her türlü halk hareketine sempatiyle yaklaşmak gerektiği kanaatindeyim.

Öte yandan, bilindiği üzere o halk hareketleri malum coğrafyaları aşır Avrupa ve Kuzey Amerika'ya sıçradı. Kapitalizmin beşiği olan yerlerde dahi işgal hareketleri hasıl oldu. Bizim Türkiye ise bütün bu olan ve bitmeyen süreçleri aval aval izledi. Özellikle ülkemizdeki solcu, sosyalist, çevreci, devrimci çevreler dünyada yaşanan bu hareketleri gıpta ile izlediler. Türkiye'de ise Kürt hareketi dışında cılız bile olsa bir türlü gerçekleşmeyen halk hareketlerinin rüyasını gördüler.

Ben şahsen iki değil, tek bir insanın isyanını bile coşkuyla karşılarım ve sırf bu yüzden her daim, "Umutsuzluğa yer yok" derim. Çünkü yeryüzünde tüm isyanlar en az bir kişinin başının altından çıkmıştır. Bunu bilirim. O hareketlerin kitesellesiş birtakım iktidarlara devirmesi ve değiştirmesi tamamen şans kader kısmet işidir. İşte Türkiye için beklenen şans kader kısmet doğdu değerli dostlarım. Çünkü Yiğit Bulut adındaki torpil ve jöle küpü şahıs, *Habertürk*'ten kovuldu ve hemen ardından Tayyip Erdoğan'ın başdanışmanı, yok değil ekonomi danışmanı olduğu rivayet edildi. Bilinmezlik kolüne yeni bir katkı!..

Yiğit Bulut adındaki jöle ve torpil küpü hakkında daha önce epeyce yazdım. Hemen her dönem her taşın altından çıkabilen Namık Kemal Zeybek adındaki bir odağın bir zamanlar damadı olduğu için sadece şebekleri inandıracak ulusalcı yazılar yazarken, aniden ve destursuz bir şekilde iktidar yandaşı oluvermiş, soluğu *Habertürk* televizyonunda yönetici olarak almıştı.

Habertürk'ün sahibi olan Turgay Ciner'in devletten beklediği enerji ihaleleri için iktidar yağcılığı maksadıyla o göreve getirilmişti. Aslında **ne bir gazeteci ne de bir ekonomist olan bu jöle küpü** bir zamanlar başarılı olan bir televizyon kanalı birden beri kendi diz üstü bilgisayarınının web kamerasına çevirmiş, ne zaman *Habertürk TV*'yi açsanız onun nur eksikliği bulunan suratı ile karşılaşır olmuştunuz. Yiğit Bulut'un egosu o kadar büyüktü ki sürekli televizyonda aynı geyikleri kem küm ederken görünüyordu. **Sırf Yiğit Bulut denilen şahıs yüzünden ben televizyonu bıraktım değerli dostlarım.** Keşke sigaray bıraktırmama da yardımcı olsa bu şahıs.

Televizyon izlememek için sayısız nedenim olsa da, ilk neden Yiğit Bulut oldu. Zap yaparken ister istemez insan *Habertürk TV*'nin önünden arkasından geçmek zorunda kalıyordu. Bir saniyeden daha az bir zaman diliminde dahi olsa Yiğit Bulut ile karşılaşmamak adına uydu televizyonumun kablolarını söktüm ve sadece büyük olaylar, depremler, afetler dışında televizyonu açmaz oldum. O gün bugündür keyfim yerinde. Haberleri de internet medyasından ve bir kısım gazeteden takip eder oldum. Çünkü Yiğit Bulut ile karşılaşmış anlarda aurası çokküyordu. Maneviyatım arıza veriyordu. Bugüne dek hayatımda görmediğim ve bir daha göremeyeceğim, muhtemelen **dünya çapında ilk beşte olduğunu tahmin ettiğim bir yandaşlık ve yağcılık modeli** ile karşı karşıyaydık çünkü.

Yiğit Bulut her ne kadar Turgay Ciner'in esas adamı Kenan Tekdağ tarafından Fatih Altaylı'ya rağmen sırf devlet ihalelerini kapmak adına *Habertürk* televizyonunda yağcılık yapmak maksadıyla yöneticiliğe getirilmiş olsa da neticede yanlış bir tercihti. En başından beri ben anlattım ve yazdım sürekli. Adamın cv'si ortadaydı. Özgeçmiş belliydi. Sırf kendi nefesine çalışan bir arkadaşta bu arkadaş. Bu uğurda zavalı **ulusalcıları bile keklemişti.** Yıllarca *Vatan*

Şaka değil, daha ewel Tayyip Erdoğan'ın uçağında çeşitli uzuvlarını yaya yaya oturan Yiğit Bulut'un Başbakanlık danışmanı olup tüm uzuvlarını 'devlet katırı'na yaymasından söz ediyoruz! İşte bu, bütün dünyanın isyana başladığı son dönemde aval aval bakan Türkiye'nin isyan fitilini ateşleyecek işarettir...

gazetesi'nde sahtekar ulusalcı yazılar yazdı. Hakan Gülseven dostumun tabiri ile kimi ahmak ulusalcılar bu adamın yazılarını anlamadan dinlemeden internet ortamlarında paylaştılar. Yazık onlara. Çünkü en sonunda *Habertürk*'ü bile kendi emelleri için bir basamak olarak kullanan malum jöle küpü arkadaş iktidar basamaklarında bir basamak daha yükselerek Tayyip Erdoğan'ın danışmanı olmuş olabilir. Durum çok vahim dostlarım.

Genel olarak hemen herkes bu gelişmeyi, **Yiğit Bulut'un iktidara yaptığı ölümüne yağcılığın bir çeşit ödüllendirmesi** olarak gördü. Ben öyle görmüyorum. O ödüllendirmeyi zaten *Habertürk*'ün sahibi Turgay Ciner yapmıştı. Karşılığında da üç beş ihale beklentisi vardı. Bir kısmı oldu. Bir kısmı olmadı. Kapitalizmin doğası gereği, Turgay Ciner ile yapılan sözleşmede revizyona gidildi. Bu revizyon uğruna Ciner medyası bir kaç taviz daha verdi. Bekir Coşkun ve birkaç başka isimden sonra **solcu vicdanların ateşini dindirmek adına aspirin yazılar yazan Ece Temelkuran'ı da kurban ettiler.**

Lakin, Tayyip Bey kardeşimin niyeti başkaydı. Eğer şu danışmanlık iddiaları gerçekse, Tayyip Bey kardeşim "Benden sonrası tufan," moduna girdiği için Türkiye'nin de artık birtakım halk

hareketlerine ihtiyacı olduğuna kanaat getirerek Yiğit Bulut'u danışmanı yapmıştır. Bu transferin gerçekleştiğini öğrenen Kenan Tekdağ ise son zamanlarda kapitalizmin pek hoşuna giden ucuz bir yöntemle **Yiğit Bulut'un oturduğu makamı ortadan kaldırdığını** açıkladı. Böylece Yiğit Bulut işsiz kalmış gibi oldu. Oysa bu arkadaş **bir sonraki işini önceden ayarlayarak gemileri ilk terkeden olmasıyla** meşhur bir arkadaşta. Bu defa da öyle oldu. Danışmanlığı ve dolayısıyla siyasete giden yolunu çoktan hazırlamıştı. **Koskoca medyayı da keklemişti.** Bu açıdan hem Aydın Doğan medyasını, hem Turgay Ciner medyasını enayi yerine koyarak siyasete kapak atmıştı bile. Elbette bütün bu kurnazlıkları kendi başına gerçekleştirecek **kabiliyeti** yoktu. Bugüne dek olduğu gibi yine arkasına **top secret** destekler alarak bu emeline ulaşmıştı. Tencere ile kapak buluşmuşu benziyordu.

Yiğit Bulut, doğal olarak **Başbakan'a** medya danışmanlığı **yapmayacak.** Çünkü bu arkadaşın medyadan **anladığı** yoktu ve bunu Tayyip Bey kardeşim **en iyi bilenlerdendi.** Zaten medya **çöktüğü için böyle bir** danışmana ihtiyaç kaldığı **da söylenemezdi.** O nedenle tamamen eski SSCB ülkelerine bağımlı olduğu için henüz **tamamen** çökmemiş konularımızdan **birisi olan enerji** konuları hakkında **Başbakan'a danışman** yapıldı.

Herkesin bildiği üzere **ekonominin** atardamarı enerji konularından oluşuyor. Yiğit Bulut, böyle bir sahaya **danışman** yapıldığı için ben şahsen çok **ümitliyim.** Aynı ümidi Tayyip Bey kardeşim de **taşıyor** olmalı ki kısa bir zaman sonra **Kürt hareketleri dışında** o beklenen halk hareketleri **başlayacak.** Çünkü, Yiğit Bulut isimli **arkadaşın** bugüne dek yazdığı **çokça yorumları** bir bakkal dikkate alsa üç günde **batardı.** Şimdiye dek Allah'tan kimseler kaale **almadı.** Ancak artık Tayyip Bey kardeşim dikkate alacak gibi **görünüyor.** Böylece o çok özlenen halk ayaklanmaları **başlayacak** bu ülkede inşallah **maşallah.** Herkes dolarına, altınına, davasına sahip çıksın. Çünkü belli olmuştur ki, Türkiye ekonomisi bir daha toparlanmamak üzere **çökmek üzere.** **Yiğit Bulut gibi bir jöle küpünün Başbakan'a ekonomi danışmanı yapıldığı bir ülkeden 3 yıl içinde Lenin gibi bir devrimci lider bile çıkar inşallah maşallah.** Böylece Adnan Oktar'a da, **"Ben de Mehdiyim bu arada,"** deme fırsatı doğmuş olur inşallah **maşallah.**

"2012 senesi, tarihin değil ama kapitalizmin sonu," derken geleceği görmüş olmanın keyfi içindeyim. Ama ben şahsen biraz daha zaman alır bu işler diyardım. Sağ olsun Tayyip Bey kardeşim, zamanı kısaltmak adına elinden geleni yapıyor. Belli oldu artık. 2012 yılında yaşanacak ekonomik **krizde değeri düşmeyecek tek meta jöledir.** Fakat yakın bir gelecekte jöle stoğu yapmış tüm zavalılar **çulsuz** kalacak. Çünkü devrim yakındır. Hatta hiç bu kadar yakın **olmamıştı.**

VİCDAN SOLCULUĞUNUN DRAMI...

Ben Ece Temelkuran'ı severim. Yanlış anlaşılmasın. Lakin kendisini eleştirmekten geri duracak halim yok. Çünkü ben kendimi de severim. Ama kendimi de sık sık eleştiririm.

Ece ile sanal tanışıklığımız yıllar öncesine dayanır. Çetin Altan'dan el almışlığını da bizzat akrabalarından işittim. Bu sayede *Milliyet*'te yazılar yazmaya başladığını biliyorum. Fena yazmıyor, tam tersine iyi yazı yazan kıtlığı yaşayan medyada bir çeşit Abdurrahman Çelebi işlevi görüyordu. Yine de yazdıklarını sevdim. Ama daima bir şey beni rahatsız etti. O yazılar, bir çeşit 'solcu abla' yazıları oldu gönüllerde. **Vicdanlarda yükselen ateşleri söndüren bir aspirin, bir ağrı kesici, bir parasetamol etkisi yarattı bende.** Çünkü sınıf bilincine dair en ufak bir kırıntının izi yoktu. Tamam. Anlıyorum. Büyük medyada yazmak zorunda kalmanın bir yan etkisi

olabilirdi bu durum. Lakin, bana göre usta bir yazar isterse *Zaman*'da yazsın. Sınıf bilincini ortaya koyardı ve "Üzülmeyin çocuklar, ablanız sizinle" havasının dışına çıkmasını bilirdi. Yaşı benle aynıdır veya küçüktür belki ama Ece ablamız işte bu eksikliğinin kurbanı oldu. O yüzden ne İsa'ya ne Musa'ya yarandı ve *Habertürk*'ten kovuldu. İnsanın kovulacağını bile bile bir gazetede yazmayı kabul etmesi de aynı bir dram tabii. Fakat yine de Ece ablamıza bütün sempatiyerimi iletiyorum ve gel beraber bir berber gazetesi açalım diyorum. **Sen vicdanları traş et. Ben akılları ve kalpleri traş edeyim.**

Sadece vicdanlara hitap eden büyük medyadaki tüm yazar dostları bu vesileyle buradan uyarayım. NATO'ya girdiğimiz 1952'den beri Vicdan pavyonda arkadaşlar!

İkinci Cumhuriyet'in dramı

Bilindiği üzere İkinci Cumhuriyetimizin kurucusu ulu önder Mehmet Altan yazmakta olduğu yandaşlıkta sınır tanımayan Star gazetesinden şutlandı. Hemen herkes olayı bir çeşit 'selpak' değerlendirmesi ile gördü. "Mehmet Altan kullanıldı ve atıldı," diye değerlendirdi. Oysa mesele o kadar basit ve ıslak değil bence. **Yakın bir zamanda Pazar günleri yazdığım BirGün Pazar'da Taraf'tan bir cacık olur mu? başlıklı bir yazı yazdım. Fena halde ilgi gören yazılardan biri oldu o yazı. Yazıda tahmin edileceği üzere Taraf'tan bir cacık olmayacağını ispat ettim. AKP ile Taraf arasında yaşanan ortaoyununun şifrelerini yazdım döktüm. Neticede her şeyin yenisinin makbul olduğu yeni Türkiye'de**

AKP ile Cemaat iktidarının zoraki kabullendiği yeni bir muhalefet yaratma projesi olduğundan bahsettim. Yayınlayacak belgesi kalmayan Taraf'a bir çeşit muhalefet rolü biçtiğinden bahsettim. Elbette bu proje, kendilerini iktidar sanan AKP ile cemaatin projesi değildi. Şimdilik 'Ya tutarsa' aşamasında olan bu projenin sahibi hem AKP'nin, hem cemaatin ve hem de yandaş medyalar arasında en 'bağımsız' görünen Taraf'ın iplerini ellerinde tutan malum dış mihrakların projesiydi.

Delicesine duyulan haz...

İşte bu proje çerçevesinde AKP ile cemaat arasında bir çeşit kayıkcı kavgası yaratıldı. Bu kavganın kaynak noktaları ise genellikle dış politikalara bağımlı idi. AKP ile cemaat arasındaki danışıklı dövüşün sonuçlarından biri olarak yüzde yüz AKP sermayeli medyaya iştirilmiş sözde liberallerden Mehmet Altan ile yollar ayrıldı. Bununla beraber, Mehmet Altan cemaate ait yayınlarda boy göstermeye devam ediyor ve muhtemelen edecek. Çünkü Mehmet Altan ve yakın çevresinden isimler, özellikle Eser Karakaş gibi kendini ekonomist sanan birtakım tuhaf adamlar yıllardan beri cemaatin kullandığı bir maşa olmaktan delicesine haz duyuyorlar. Yaşamakta olan

süreç göstermektedir ki, yıllardır kullanılan bu maşalardan yeni bir muhalefet yaratma projesi tam gaz devam etmektedir.

Hazırlanmakta olan yeni muhalefet, iktidarlara bağlılığını ispat etmiş kimseler ve çevrelerden oluşturulmak isteniyor. Ancak bu projeyi hazırlayan arkadaşların bilmediği veya anlayamadığı en önemli husus şu ki, **Taraf'tan nasıl bir cacık olmaz ise Mehmet Altan'dan da çiğ köfte olmaz. Tüm kariyerini İkinci Cumhuriyete adanmış olan Mehmet Altan'ın vasat diliyle yapılacak olan muhalefet malesef uyuz bir köpeği bile yerinden kıpırdatmaz** çünkü. İkinci Cumhuriyet onun yazıları ile kurulmadı ki. Neredeyse transit geçtiler Mehmet Altan'ın yanından. İkinci Cumhuriyet, Mehmet Altan'ın teorisyenliğinden çok, Bülent Arıncı'nın astsubay çocuğu olması sayesinde kuruldu ve köktü çünkü.

İkinci Cumhuriyet'in ömrünün sadece altı ay olması Mehmet Altan için bir çeşit saplantıya dönüşebilir yakında. **AKP iktidarı hafif faşizm kokulu Üçüncü Cumhuriyet'i de tüketti ve mutlak faşizm odaklı dördüncüye hazırlanıyor.** Mehmet Altan pek yakında AKP yandaşları tarafından gerici bir karşı devrimci olarak anılırsa kimse şaşırmasın!

'Lale Etkisi'

Değerli dostlarım. Senelerdir yazdığım yayınlarda ya da sohbetlerde GHK dostunuzun ana akım medyada yazmamasına rağmen, sadece alternatif medyada yazıyor olmasına rağmen, özellikle iktidar öğeleri tarafından yazılarının canla başla takip edildiğini, takip edilmekle kalmayıp gündem yarattığını söyler dururum. Bugüne dek çok sayıda örnek yaşandı. Hangi birini anlatayım size. Eskiden beri yazılarımı takip eden dostlarım bu durumu gayet iyi biliyor. Bir kısım yeni dostlar belki şaka yaptığımı sanıyor. GHK'yı tanımayan bazı kimseler ise palavra sıkıttığını düşünüyor. Oysa işte yeni bir örnek geçen ay gözümüzün önünde cereyan etti. Artık bunu da görmeyenlerin kalp gözleri bir daha açılmayacak şekilde kapanmış demektir. Allah kurtarsın kardeşim.

Bilindiği üzere geçen ay **RED** dergimizde **Lale Kim Olacak?** başlıklı bir yazı yazdım. Bu yazıda Cumhurbaşkanı Abdullah Gül'ün görev süresinin belirsizliği hakkında pek acı ve çoğu trajikomik saptamalar okudunuz. Görev süresinin beş yıl mı yoksa yedi yıl mı olduğunu bilmeyen dünyanın ilk ve tek Cumhurbaşkanı başta olmak üzere, bu makamda gözleri olan Tayyip Bey kardeşim ve mizah işlerinden sorumlu Başbakan Yardımcısı Bülent Arıncı gibi AKP'nin en tepe isimleri dostunuz GHK'yı aksatmadan okuduklarını bir kez daha ispat ettiler. Daha o yazının mürekkebi bile kurumadan AKP

hükümeti alelacele bir yasa çıkardı ve bu yasayı Abdullah Gül onayladı. Böylece GHK dostunuz memleketin en önemli meselelerinden birini daha halletmiş oldu. Buna göre Abdullah Gül'ün görev süresi, Cumhurbaşkanı olduktan 5 yıl sonra 7 yıl olarak belirlendi.

Yıllardan beri ana akım burjuva medyasında yazı yazan nice isim bu konuda fikir beyan etti. Hemen herkes konuştu televizyonlarda. Ancak her zaman olduğu gibi bu medyabaz sürüsü havanda su dövdü ve AKP hükümeti hiçbirini kaale almayıp bildiğini okudu. Böylece Abdullah Gül'ün görev süresi hakkındaki belirsizlik beş koca yıl sürdü. Ta ki olaya GHK dostunuz el atıncaya kadar. Ne zaman "bu ne rezilliktir arkadaş. Görev süresini bilmeyen Cumhurbaşkanı nerede görülmüş" diye olaya daldım. Tayyip Bey kardeşim bir kez daha GHK okuru olduğunu dünyaya ilan ederek derhal meseleyi çözdü. Abdullah Gül kardeşim de aynı derden muzdarip olmalıydı ki önüne gelen yasayı düşünmeden hemen onayladı. Sen sağ ben selamet.

Ey, başta yandaş medyada malı hamuduyla götüren, büyük medyada senelerdir zevzek akıllar ve fikirler kusan kaleşörler, bu da size kapak olsun.

Madem bütün meseleleri bu kadar kısa sürede hallediyorsunuz şu gariban GHK'nın yana yakıla beklediği büyük medyada yazacağı sağlam maaşlı bir köşe sorunsalına da bir el atsanız sayın Tayyip Bey kardeşim!

GHK - KİŞİSEL MANİFESTO

Benim çocuğum yok. Çocuk filan istemedim ve istemiyorum da. Çünkü kendim daha çocuğum ve hep çocuk kalacağım. "Böyle bir dünyaya çocuk getirmek ne kadar doğru?" diyenlerden hiç olmadım ve olmayacağım. Ama ben sosyalizmi kendim için değil sadece gelecek kuşaklar için istiyorum. Kendimi bu isteğe adadım. Kapitalizmi doğal bir şey sanan ve hatta aklımı oynatıp Allah'ın bir lütfu zennedenlere karşı sonuna kadar kalemimle mücadele

edeceğim. Sosyalizmi yaratmak, 70 nesil sürse bile ben görevimi yapacağım. Malım davarım pek yok ama aklımın zekatını ödeyeceğim. Herhalde, akıl sahibi olmasaydım ben de kapitalizmin kurbanı olup başkalarını değil, sadece kendi nefisini düşünen aptallardan olurdum. Ey kapitalizmi ve onun ucuz kuklalarını kutsayan, onlara yandaşlık ve yalakalık eden, Allah diye kapitalizme biat edenler, ve bu hasta düzene tapanlar! Biz sizin bilmediklerinizi biliriz!

ASABİYET: HEPİMİZ İNSANIZI! YA SİZ?

Bazı kendini zeki sanan dallamalar "Hrant Dink öldü Ermeni oldular. Bülent Ersoy ölünce ne olacaklar?" diyorlarmış. Vallahi, öyle veya böyle hepimiz ima ettikleri gibi bir gün 'ibne' olacak olsak bile o dallamaların Bülent Ersoy'un boku bile olamayacakları belli! (Sorry for my French!) O sözler ne bir insandan ne de bir hayvandan çıkar çünkü! Hatta boktan bile çıkmaz böyle beyinsiz bir söz! Bugüne dek bir insanın milliyeti ile başka bir insanın cinsel tercihi arasında ilişki kuran hastalıklı bir zihniyete ne hayvanlar ne insanlar ne de boklar arasında rastlanmadı. İlk defa Türkiye'de karşılaştık...

ALTIN HAYDAR ÖDÜLÜ

Bu ayın Altın Haydar Ödülü hiç şüphesiz önüne gelen her özel ve tüzel kişiliği emelleri için kullanan ve koskoca Aydın Doğan ile Turgay Ciner'i bile enayi yerine koyarak kapağı Tayyip Erdoğan'ın yanına atan Yiğit Bulut'a gidiyor. Tayyip Bey kardeşim, bu arkadaş Başbakanlık hevesi uğruna herkesi kullandı. Herkesi enayi yerine koydu. Allah muhafaza! Biz seni uyanık biliriz!..

Medyanın 'zıpçıktı'ları, zıp zıp çıkanları...

Öncelikle 'Zıpçıktı' nedir, neye denir? Şöyle diyelim, 'Zıpçıktı' bir hakaret değil bir tariftir. 'Bir anda ortaya çıkan' manasında. Ama burada biraz daha derin anlamı var. Öyle kolay anlatılır, anlaşılır bir şey değil ancak güzel bir örnek hikaye yardımcı olacaktır... Günün birinde bir piknik sırasında, dağ, taş, ağaç, bayır, mangal derken, af edersiniz kahramanımızın büyük abdesti gelir. Bilindiği üzere böyle yerlerde tuvalet yoksa تنها bir ağaç dibi falan bulunup oraya pislenir. Kahramanımız da öyle yapar. Sonra, bir anda nereden geldiği belli olmayan sinekler üşüşür ve pislige konup konup fır dönmeye başlar. Kahramanımız Arşimet edasıyla çenesini sıvazlayıp genel bir tespitte bulunur. (Burada tuvaletin insan bilincine yaptığı etkiyi görüyoruz.) "Nerede bir dışkı varsa, etrafına sinek de üşüşür." Zaten biz bu hikayeden ilham alarak, meşhur **Her Taraf bok kokuyor** kapağımızı yapmıştık. Neyse, konumuz 'zıpçıktılık'. İşte zıpçıktılık, o nereden geldiği belli olmayan sineğin ani zuhuru denir. Başka deyişle, 'zıpçıktılık' bir yaşam biçimidir...

AKP iktidarına, özellikle de son 'dizayn dönemi'ne kadar tanımadığımız, tanışak bile şimdi 'başkalaşmış' halleriyle muhatap olmak zorunda kaldığımız kimi 'zıpçıktı'ları, siz değerli okurlarımızın affına sığınarak, kısaca ele almak istiyoruz...

Emre Uslu & Önder Aytac

Ne diyelim ki bu arkadaşlara? 'Sivillik' ve 'ileri demokrasi'den pek dem vuran *Taraf* gazetesinin beraber köşe yazmaya başlayıp mitoz bölünmeye uğrayan polis yazarları! Polisten demokrasi öğrenmek kadar zihin açıcı düşünsel aktivitelerle uğraşmak istiyorsanız, bu arkadaşların durmak bilmez 'içeriden' dedikodularını okuyabilirsiniz köşelerinden. Bir yandan Pensilvanya merkezli dekoratif komploların sözcülüğünü yaparken, bir taraftan da 'Teşkilat' içindeki Fethullahçı örgütlenmeyi tahkim etmeye uğraşan bu iki 'zıpçıktı'nın ne zaman, nereden çıktığı konusunda türlü rivayet de var tabii. ABD'ye giderken gayet rahat uça uça giden Emrullah Uslu'nun 'geliş' konusunda 'uçamaz' raporuyla orada planın son hali üzerinde biraz çalıştığı kanaatine vardık. Önder Aytac ona göre biraz daha 'ham' tabii, *Taraf*'tan şutlandı, internet üzerinden acayip acayip yorumlar yapıyor. Fethullah'ın terbiyesini aldığı

açıkça söylüyor bu enteresan bünye. Bu 'terbiye' adamın tersini düzüne getirir, güzel kafa yapar, anlıyoruz. Önder Aytac da süper bir kafa yapısına sahip. Hayır, fiziken değil, zihnen. Fiziken de, Allah için, yumurta gibi kafası var ama ona esas kıymetini kazandıran şey, ettiği laflardır. 'Derin Ergenekon', 'Milli PKK' ve 'Yerli İsraililer'in ortak bir cephe oluşturduğunu, hep beraber büyük kötülükler planladıklarını yazıyor. Benzer bir 'kafa'ya, Hindistan'da üretilen bir tür keyif verici otun yol açtığını duyduk biz, denemedik, söyleyenlerin yalancısıyız. Yine adını Emre yapan Emrullah'a dönecek olursak, Ergenekon'dan aranan Bedrettin Dalan'ın sahip olduğu Yeditepe Üniversitesi'nde nasıl öğretim üyesi olduğunu öğrenebildiğimizde, Türkiye'deki cemaat konusunu çözmeye yolunda epey adım atabileceğimiz kanaatindeyiz...

Melih Altınok

Sol'u açık. Hatta, ayıptır söylemesi, sol tarafı üryan, öyle yarım yarım dolaşıyor. *Taraf* gazetesini hakkında salladığı laflar hâlâ kayıtlı bir şekilde duruyor zati muhteremin, bir 'zat' mıdır, tartışanlar olsa da... *Taraf*'a salladığı vakitler pek medyatik olamadı. Aslında *BirGün*'deki kuvvetli yazarların arasında onu ciddiye alan da yoktu. Eh, 'bizim taraf'ta iyi para etmediğini, zaten 'bizim taraf'ta iyi para etmeye tenezzül edenler olmadığını da biliyoruz. Bir anda tam karşısına dönmüşebilecek kadar 'kıvrak' çıktı bu. Hayır, 'bizim taraf'tayken de ciddiye alan yoktu, 'karşı taraf'a geçti, bir türlü uvertür rollerden kurtulamadı. Belli ki, karakter bakımından pek yer doldurur bir arkadaşımız değil...

Zaten bunlar böyledir. Kimseye güven veremez, kimseye yaranamazlar. Azıcık eski yazılarını gugillasanız ya da sadece yazdığı yazıların konularını listeledeniz kronolojik olarak, bir de 'şimdiki zaman' üzerinden iki satırını okusanız, ani manevrayı mideniz kaldırmaz, istifa edersiniz. Artık bol sirkeli ve sarımsaklı kelle paça çorbası bulmanız icap edecektir bir yerlerden. Yani dememiz o ki, isterseniz bundan sonrasına devam etmeyin, biz malumat verme vazifemizi yapıyor, yazdıklarından iki satırı aktarıyoruz: "Devlet, öleymiz diye oruç tutan insanları, aman kendi iradeleriyle ölmesinler diye öldürüyor, sakatlık burada!" Metin Lokumcu ölünce de, 'taahhüt' diyecek

olayı geçiştirmeyi uygun buldu bu unsur. Çünkü o bir 'özgürlükçü solcu'ydu. Ya, bir de bu var, değil mi? Bu 'tür', niye hâlâ sola yapışık kalma eğilimindedir, tarafımızdan anlaşılamamıştır. Başka bir sıfat, farz, zamir, ne boks a işte, bulsalar, onları öyle ansak... Yok, ille de yön belirteceklerse, 'aşağı' tabirini kullansalar... Kuşkusuz bir dönem kullanılacak, ardından sifonu çekilecekler arasındadır. Aynaya nasıl bakmaktadır, işte orası bir muammadır ve onun kuvveti utanmamaklığındadır... Hatta var ya, şimdi buraya konu oldu diye, ciddiye alındığını sanıp sevinecek kadar 'nefsi hudutlar'ı belirsizleşmiş bir garip adamdır...

Mehmet Baransu

Misyon insanı... İnsan? Belki de çok daha fazlası. Kimse adını sanını duymamıştı. Bir süre ABD'de kaldı, döndüğünde *Taraf*'a yerleştirdi-, vahiy iner gibi belge indi kendisine. Yani mantıklı bir insanın, bazı bizim bilmediğimiz 'ilişkiler' dışında izah edemeyeceği bir vaka. Tek başına nedir, deseniz, ulusalcı Yavrukurullar tarafından bile kafaya alınabilen naif bir kardeşimizdir, deriz. Hâlâ çırpınıyor, "Yok, öyle değildi aslında, benim kaynaklarım vardı," diye. Eskiler hatırlar, Şişman İbo'nun da balonları vardı.

Aslında 'kaynak' gani tabii. Zaten kendisi de itiraf ediyor, "Mustafa Balbay'ı biz attırdık içeri," diyor. Bu kadar da ihtiyatsız. 'Biz'?.. Yarın keser dönse, sap dönse, mazallah o sap... Neyse...

Terazisiz... Futbol topu görse baklava dilimli karpuz sanacak ama misyon icabı spor yorumculuğuna soyunuyor... Revaçta... Bir o kanalda, bir bu kanalda. Top sakalını avuçlaya avuçlaya... ABD'de başka neleri avuçladı, muamma...

Bir de *ekşisözlük* kapatılsın diye kampanya başlattı geçenlerde. "Dinime küfrediyorlar!" diye feveran etti 'gavur icadı' *twitter* üzerinden. Küfür edilmiş olsa gam yemeyeceğiz. Gayet makul eleştiri yapmış arkadaş. Ama kendisinin 'demokratlığı' eleştiri kabul edemeyecek düzeyde olduğu için, gerek asil ve dini bütün milletimizi, gerekse kamu kurum ve kuruluşlarını galeyana getirmeye çalıştı. Daha önce yazmıştı yine yazalım, 'din konusunda yapılan her gerçek eleştirin mecburen saygısız olacağı'ni bilemiyor abları,

abileri; kusuruna bakmayınız, kendisini Hz. Muhabbet'e havale ediyoruz...

Cüneyt Özdemir

Tamam, kabul ediyoruz, bu arkadaş tam bir zıpçıktı sayılmayabilir. Kazanan ata oynama karakterinde, çeşitli saflarda zıpçıktıyır lakin. Önce *Birand*'ın ayaklarının çevresinde sevimli bir kedi gibiydi, Irak işgalinde kendisini ABD ordusuna ilştirip, emperyalist ordu karavanasından çorba içip 'habercilik' yaptı, sonra 6 soruluk programa başladı. Efendi efendi yap bu işi, değil mi? Yooook! Fazla ihtiras göz çıkarmaz, dedi. Bir delikanlı bünyesinin kabul edemeyeceği hadde bozdu kendini. Öyle böyle değil. Adeta bir 'pampış' oldu. Evet. Kah *twitter*'da *twit* atıyor, kah 'ayar' veriyor... Modern yumurta topuk.

Bir anda dili de, lafı da değişti, sevimli minik kedi gitti, canlı yayında muhabir azarlayan 'leopard anchorbilmemne' geldi. İçine *kutsal damacana* mı kaçtı diye soracak olur gibi oldunuz, değil mi? Onun 'orucu', okyanus ötesi 'kahvaltılar'da bozuldu. 'Sayın Gülen'ler falan... Sonra, *best-seller* yumağınm uzaylı kocası Eyüpcancağzımızın 'aşırı radikal' gazetesi de tam ona göreymi. İnsan soramadan edemiyor, o kahvaltıda okunup üflenmiş yumurta mı tıktırdılar? Yoksa sadece televizyon mu insanı efendi gösteriyor? Yok yok bi ilgi var, yoksa bir insan durup dururken, "Cemaatçiler yaptı kazandı, sen de kazansaydın," gibi laflar etmez. "Ha, sen kazansaydın senin dizinde oturdum be Atam!" diye bir devamı da var tabii o cümlelerin ama biz burada daha fazlasına girmeyiversek de olur...

Murat Belge

Ölmeye yakın namaza başlayan, yetmedi, tam imanın arkasında saf tutmaya özen gösteren sevimsiz yaşlı analojisinin simetrisi -ki biz demiştik, abdest almayı bilip namaz kılmaya üşenenlerden diye. Senelerce Fransa'dan ve yapısalcılıktan arak kavramları Türkiye'ye uyarlayıp, sakalına uygun bir Abdurrahman Çelebilik yeri kapladı. Gözaltına düşmeye bile gelemeyen tathisu solcularının ihtiyaç duyduğu kadar 'muhafiflik' üreten ve alanın da verenin de memnun olduğu bir 'solculuk' formüle eden belgesel kahramanı. Neoliberal dönüşüm ve AB tipi 'demokratikleşme' entelektüel sözcü arıyordu, 'cv'sini hazırladı, işe kabul

Sınır tanımayan sefillik!..

edildi. Gazetede ki köşesinden sürekli AKP'ye tavsiyelerde bulundu, yol gösterdi. Tavsiyeci bir kişi. Metin Lokumcu'nun öldürülmesi sonrasında sakalın örtemediği suratını gördük; "Ergenekoncu bunlar zaten!" diyerek Vakit gazetesi yazarı tadını yakalamıştı ki, "Bir komünist olarak," diye lafa devam ettiğini müşahade ettik ve Hindistan'daki o tuhaf otun kafasına ulaştığı kanaatine vardık. Ağır bir psikoz olsa gerek. Acilen bir rehabilitasyon programına dahil olmasını veya bir Ege köyüne yerleşip balık tutmasını önerebiliriz. Hemingway'e özenmesin tabii, sonra tatlısu sazalarının ağılaşmaları hiç çekilmez!..

Yağcı & Berktaş & Çalışlar

Nabi Yağcı son dönem 'Aydınlanma'sını böyle yaşıyor işte... Eskiden Sovyet bürokrasisinden talimat alır, TKP'ye müdürlük ederdi, şimdi Allah bilir kimden talimat alıyor. Alışmış kafa sallayıcı, başında amir bulunmadan yapamaz. Bir meyhaneyi bile idare edemedi zira. Finans kapitalin gazetesi *Referans*'ta figüranlık ederken, daha büyük bütçeli bir 'yapım' olan *Taraf*'a transfer oldu. Halil Berktaş ile birlikte, biri Gül Ağa, biri Sümbül Ağa kıvamında tatlı tatlı atışıyorlar. Haşa! Yasemin Çongar'a Hürrem demedik. Kat'a! Yasemin Çongar hatta, bir 'zıpçıktı' da değildir. Zıpçıktılarla yetiştirilip zıpçıktıların bir birine karıştırmamak icap eder. Ona özel bir matineyi bilahare, diğer sayılarımızda yaparız. Onun iddiası büyüktür. Soyismiyle müsemma Nabi Efendi'nin hedef kitlesi ise, Sovyetler Birliği çözülünce kendilerini çözülmüş sayan 'bir zamanlar partilenmiş' alacakaranlık kuşağı olsa gerektir. Anlayabiliriz... Peki bir dönem kafa kafaya vermiş İbrahim Kaypakkaya'yı nasıl öldüreceklerini planlayan pek 'proleter devrimci kafadarlar'a ne diyeceğiz? Halil ile Oral, iki güzide gazetede ayrı ayrı pazarlama şirketi kurmuş yeni patronlar gibi takılıyorlar. Oral darbe düşmanı ya, 12 Eylül darbesinden 6 gün sonra, başında bulunduğu *Aydınlık*'tan yaptığı, "Gazetemiz, yeni yönetimin ilan ettiği amaçların başarılmasına katkıda bulunmaya hazırdır. Her zaman olduğu gibi!" açıklamasına hiç açıklama getirmedi ama... Bunlar var ya, yarın Yehova Şahidi, ertesi gün ateşli bir 'yılana tapan' olabilirler. Oral'a şu hayatta verilebilecek en büyük ceza Allah tarafından verilmiş, Reşat Çalışlar'ın babası olmuştur. Halil'in cezası ise dünya ahret aynaya bakacak olmasıdır...

Nagehan & Rasım Ozan

Ya, şimdi hiç açmayalım bu konuyu, ağızımızın tadı bozulmasın... Ürememeleri temennimizdir...

Krallar, kralcılar, kraldan çok kralcılar... Kralları biliriz. Bu noktayı uzatmayalım. Kralcılar da malum. Muktedirden yana olmak yeter... Bir de kraldan çok kralcılar var. Bunların durumu hakikaten vahimdir. Kralcılar, kral öldü yaşasın kral, diyerek vaziyeti pekâlâ idare ederler. Kralcılar neticede. Kralın kim olduğunun ne önemi var. Onlar şahıslarla değil kurumlara muhatap olurlar icabında. Ama kraldan çok kralcılar hazin bir biat içinde ömürlerinin acınası hikâyelerini yazarlar...

Yine Ustura Kemal ve bir kıssa

Belediye seçimleri arifesidir. Başkan adayı, ki dönemin de belediye başkanıdır, konuşmaya gelir mahalle kahvesine. Başkan, yardımcılar, danışmanları, metin yazarları, ışıkçısı, efektçisi, koruması, basını, mahallede bu işe önyak olanı ve sairesi, parti ahalisi derken çay ikramı eşliğinde başlar yerel seçim propagandası. "Yaptık, ettik; yapacağız, edeceğiz," derken kahveye Ustura Kemal girer. Kapının önünde dikilir. Filtresiz Bafra sigarasını yakar. O vakitlerde kapalı mekânlarda sigara yasağı yoktur, olsa Ustura'ya zaten kaç yazar?!

Ustura'yı fark eden şöyle bir açılır, çekilir. O mahalde belli bir sessizlik olur. Rahmetlinin etrafı şöyle bir boşalır. Hani zannedersin ki içeri Emiliano Zapata rolünde Marlon Brando girmiştir. Başkan adayı başkan bile bir ara susar, girişteki yeni vaziyet onun da dikkatini çekmiştir. Devam edecektir konuşmasına. Devam etmek ister. Lakin bir yel değiştirmiştir havayı işte. Kahve o eski kahve değildir artık. Yağmur olsa dururdu o sıra, öyle bir enstantane... Ustura Kemal'i gayet iyi tanıyan mahallelinin bazısında bariz bir tedirginlik! Hani, içten içe, deprem olsa da şöyle bir kaçışsak, temennisi... Belki şimdi orası bir western kasabasıdır ve barda az sonra sandalyeler uçacaktır. Lakin Zapata Kemal istemediği sürece böyle bir şey olmayacaktır. Sigarası bitene kadar dinler konuşmayı...

Sonra el kaldırır, söz ister gibi. Yine bir sessizlik. Kral duruma henüz vakıf değildir, kralın adamları olağan bir durumdur diye nispeten rahattır, ama kraldan çok kralcılarda belli bir panik söz konusudur. Küçük bir zelzele olsa da şöyle bir güzel kaçışsak hissiyatı temenni olmaktan çıkmış dualarla beklentiye dönüşmüştür. Oysa o küçük zelzele, yani Ustura Kemal olarak orackta durmaktadır zaten. "At ayağı külüg, ozan dili çevüg olur" derler, ben uzatmayayım lafı. "Bu mahalleye ne verdiniz ki ne istiyorsunuz?" der Geronimo Kemal. Kral, "Efendim?" der gibi olur, kralın adamları, "Şimdi biz ne yapmalıyız?" der gibi durur, gözler kraldan çok kralcılara çevrilir. Durumdan elbette ki somut bir vazife çıkarmak zorunda olan kraldan çok kralcılar Kemal'e köyün delisi muamelesi çekecek bir hamleye hazırlanırken, o sessizliği gereğinden uzun bulan ve haddizatında bu hali bir cevap olarak kabul eden Ustura kahveden usulca çıkar ve yeni maceralara yol alır.

Şimdi efendim;

Yandaş *Star* gazetesi A2 düzeyinde yandaş bir yazarının işine son vermiş. 'Altan Biraderler'den Mehmet Altan'a sepet havası çalmışlar.

Bakin burada işi şakaya vuruyoruz fakat durum sanılandan çok daha vahim anlaşılan, fotoğraf onu gösteriyor. (Bu arada Ustura Kemal ile M. Altan'ı aynı düzeyde karşılaştırdığım düşünülmesin sakın. Rahmetlinin duyma ihtimali olsaydı bunu, bana çok kızardı.)

Nedir? Mehmet Altan bir röportaj veriyor. Bu sırada hükümeti ucundan eleştiriyor. *Star* gazetesi de ona hemen bir rot balans ayarı veriyor. Kim yapıyor bunu gazete adına? Genel yayın yönetmeni M. Karaalioglu.

Nedir mesele? Adamcağız bu kez "Yaşasın kral!" dememiş. Ne demiş?

"Türkiye'deki vesayet sona erdi denilemez, çünkü mevzuat olduğu gibi duruyor. Türkiye'de sadece askeri vesayet yok, siyasi vesayet de var," demiş.

Kralın adamı demiş bunu evet. Perde arkasında kral ne demiş, ben ne bileyim. Peki, kraldan çok kralcı ne yapmış? Kapiy göstermiş. Tabii kapiy göstermeden önce bilindiği üzere yol göstermiş muhterem genel yayın yönetmeni, "Yanlış anlaşıldım, maksadı aştım, desen yeter," diye. Ne demişti şair? Alçal ki yerin bu yer değil! Böyle değildi biliyorum. Ama tam oturdu bu.

Sınır tanımayan gazetecilik

Mevzua bakın; arlanmazlık, uslanmazlık, ikiyüzlülük, konusunda bir rahatlık, bir pervasızlık... Maksadımı aştım, yanlış anlaşıldım densin yeter. Ötesini kendileri zaten halleder. Öyleyse çalın da oynayalım ulan!

Andy Warhol'un, "Bir gün herkes 15 dakikalığına ünlü olacak," sözünü telmihle, bir gün en kralcısının da 15 dakikalığına dürüst olmasına dahi tahammül edilemez.

Şimdi sahne şudur, birçok arkadaşın vurgulandığı gibi; (Başbakanın futbol benzetmelerinden ilham alarak devam edeyim) A Takım, ligleri adeta kendi iptal etmiştir, ettirmiştir, ettirilmesine aracı vurucu olmuştur ve A2 takımı da sahalarda görmek istemez olmuştur. Çünkü kralın adamı olma konusunda yetersizdirler ve hiçbir gelecek vaat etmez durumdadırlar artık. Kim ne yapsın öyle topçuyu? Elde öylelerinden çokça bulunmakta, ne gerek var

dışarıdan adam almaya?!

"Bir yerde kapitalist varsa orada basın özgürlüğü; gazete satın alma özgürlüğü, yazar satın alma özgürlüğü, rüşvet, halkın görüşünü satın alma ve burjuvazinin yararına saptırma özgürlüğü vardır," demiştir Lenin.

Yani aslında bu ortaoyunundan gördüğümüz şey tamamen bir sindirim sistemi rahatsızlığının gazlarıdır. Yoksa insanlar durup dururken ve kendi kendine, keyfe keder ahlaksızlaşmazlar, pespayeleşmezler, arsızlaşmazlar vs.

Aydınaymazı

Ama sen bunu zaten çoktan hak ettin aydınaymazı. O kadar bilgi birikiminiz hep lafı, varlığınız kof kelimelerden ibaret sanal kulelermiş; hayat tecrübeniz zaten yokmuş, tarihten de ders almak gibi bir derdiniz, niyetiniz yokmuş. **Siyasal ahlakınıza dair herhangi bir benzetme yapmaya tenezzül bile etmiyorum ulan!** Kendi kendinizle o kadar meşgulsünüz ki hiçbir söz sizi kendinize getiremez! Yine de diyeyim bir iki kelime, içimde kalsın. **Biraz çizgi roman okusaydınız orada kılaylıkla görüldünüz işbirlikçilerin beyaz adam tarafından nasıl kullanılıp atıldığını;** onlarca kitap yayımlamış, yüzlerce kitap okumuş, binlerce makale yazmış, on binlerce saat ders vermiş olmaya da gerek yoktu. **Siyasal tarih de, genel tarih de, edebiyat tarihi de sizin gibi ruhunu peşkeş çekmiş adamların örnekleri ve hikâyeleriyle dolu.** Hiçbir şeyden ders almaya yanaşmayan kibriniz elbette kendi felaketiniz olacaktır; ama ondan önce, şu yaşananlardan öte umarım daha vahim sonuçlara sebep olmaz o aydınaymazlığınız.

Kör olasan demiyorum, kör olma da gör son halini!

Görünüz yani...

AKP-C iktidarındaki çatlak, kremle giderilebilir mi? Ve

AKP-Cemaat (AKP-C) iktidarının cam fanusu yere düştü. Camdan yapılmış demokrasi maskesi de düştü, paramparça oldu. Sosyalistlerin yıllardır dile getirdiği bu gerçeği artık iktidar destekçisi liberaller de sormaya başladı. AKP-C iktidarı seçim öncesi hazırladığı plan gereği, “Yurtta savaş bölgede savaş” şiarıyla pozisyon aldı, seçim sonrası. Kendilerine ‘liberal demokrat’ diyen AKP-C destekçileri, şaşkın vaziyette “Ne oluyor yahu?” der demez, iktidar bloğunun ‘C’ kısmının sözcüsü Hüseyin Gülerce, ‘Yol ayrımı’na geldik kardeşler, kararınızı verin, deyiverdi. Aslında Gülerce’nin ‘yol ayrımı’ndayız uyarısı yalnızca ‘liberal demokratlara’ yönelik değil. Aynı Gülerce, *Yön körlüğü* (28 Ekim, Zaman) yazısıyla da başbakana açık mesaj vermişti. AKP, cemaat ve liberallerden oluşan ‘üçlü’ ilişkide, hem Başbakan (AKP) hem de Cemaat, liberallerle problem yaşıyor ama aynı zamanda

birbirleriyle de sıkıntıları var. Liberaller şaşkın vaziyette arada kalmış durumdalar.

İktidar katında yaşanan ‘üçlü’ ilişkinin gün gelip problem çıkartacağı bizim için sürpriz değildi. **Bugünkü iktidarın tek parti iktidarı olmadığını, bir koalisyon olduğunu, Başbakan’la Cemaat’ın severek değil, zorunluluktan bir ilişkiyi** yürüttüklerini defaatle yazdık. Tekrar etmeyelim, sanırım en son Ocak 2011’de Hizbullahçılar tahliye edildiğinde, **RED** editoryasına gönderdiğim değerlendirmede AKP içindeki kavganın Cumhurbaşkanlığı seçimi meselesinde patlayacağını söylemiştim. Ama tabii Başbakan’ın hastalanacağını ve, “Ya kanserse?” şüphe virüsünün parti bünyesine sızacağını hesap edemedim. Tartışma erken patlayınca, Başbakan hemen hamle yaparak Gül’ün yeniden Cumhurbaşkanı olamayacağı yasal düzenlemeyi Meclis’e getirdi.

Biz o günlerde memlekette ve bölgede

neler olduğunu anlamaya çalışırken sahip olduğumuz tarihsel maddeci yönleme ve politika yolunu ışıklandırmak için ustalarımızın yol kenarına çıktıkları ışıklı kazıkların yol göstericiliğine güveniyorduk ve yazdıklarımız doğrulanmaya muhtaç şeyler oluyordu. **Her şey yolunda giderken ve devlet el değiştiriyorken, “Bu iktidar bloğu yakında kavgaya eder,” demek biraz absürt bir tespit durumunda kahyorduk. RED’in orijinalitesi de absürt olmak pahasına, görülmeyeni görmek, söylenmeyi söylemek değil miydi?**

‘Yön körlüğü’

Dikkatli gözlerden kaçmamıştır, bugün daha görünür olan iktidar bileşenleri arasındaki kavganın ilk işaretlerini hem Hüseyin Gülerce, hem de Ahmet Altan seçimlerden önce yazdıkları yazılarla vermişlerdi. Tam seçime giderken, birisi AKP’nin iktidar ortağı

Cemaat’in sözcüsü, diğeri iktidar bloğunun yılmaz savunucusu iki yazarın Başbakan’a dair endişelerini bildiren yazılar yazmaları benim de tuhafıma gitmişti ve bu tuhafılığı Nisan 2011 tarihli **RED** sayısında yazdığım yazıya ‘not’ düşerek paylaşmıştım.

AKP-C iktidarı arasındaki kavganın, Başbakan’da oluşan ‘yön körlüğü’nden kaynaklandığını Hüseyin Gülerce Zaman gazetesinde yazmıştı. Başbakan’la özel hukuku olan Prof. Hayrettin Karaman bu kavgayı sivilceye benzetti, *Yeni Şafak*’taki yazısında. Sivilce metaforu meselenin önemsizliğine vurgu yapmak için kurgulanıyordu ama Hayrettin hoca kimi sivilcelerin vücutta iz bıraktığını unuttuyordu. Bu sivilce de öyle kolay geçecek gibi değil, çünkü Gülerce’nin ‘yön körlüğü’ diye uyardığı konu, Başbakan’ın ‘Ergenekon devleti’yle anlaşması ve Silivri’ye çareler aramaya başlamasıyla alakalıydı. Ahmet

1. KARA BERELİ LİBOŞ-Cİ

Mehmet Baransu, Uludere katliamı sonrası, ‘MIT yanlış istihbarat verdi’ haberleri yapınca, Başbakanla karşı karşıya geldi. Tartışmanın ateşi düşürüldü, amma ve lakin anlamı yok edilmedi. Bu tartışmanın kodlarını çözmemiz gerekli zira iktidar bloğunda yaşanan gerginliğin izleri var bu tartışmanın satır aralarında. Sırayla gidelim...

Başbakan Baransu’ya: “Burada bilir bilmez, yazar-çizen bazı maalesef köşe yazarı sıfatıyla cambazlar da var. Bunlar da istihbarat örgütlerini istihbarat örgütlerinden iyi biliyorlar. Herhalde bunların da istihbarat örgütleri içinde böcekleri var. (...) Böyle konuşanların amellerini ve emellerini biliyoruz,” dedi. (Cümle bozuklukları Başbakan’a aittir).

a) Başbakan çoğul konuşuyor, ‘Köşe yazarı sıfatlı cambazlar’ kimler? ‘Bunların’ iyi bildikleri istihbarat örgütleri hangileridir? ‘Bunlar’, istihbarat örgütlerini, istihbarat örgütlerinden daha iyi nasıl biliyorlar?

b) Baransu’nun ve ‘bunlar’ın hangi istihbarat örgütlerinde böcekleri var? Emniyet istihbarat mı, MIT mi, yoksa yabancı istihbaratlar mı? (CIA, MOSSAD)

c) “Bunların amellerini ve emellerini biliyoruz,” diyor Başbakan. Bir gazetecinin ameli ve emeli ne olabilir ki? Demek Başbakan ‘Bunların’ gazeteci olmadığını söylüyor. Kızım sana diyor gelinin sen anla hesabı, Cemaate laf çakıyor!..

Baransu’dan Başbakan’a: “Mesleğe başladığım günden itibaren, gerçekleri belgeleriyle haberleştirmemin ardından, hakkımda yürütülen kara propagandalara, psikolojik operasyonlara alıştım. Doğrusu benzer bir durumu bu ülkenin Başbakan’ının yapacağı hiç aklıma gelmezdi. Hayat bunu da bana öğretti. ‘Börtü böcek’le hiç işim olmadı. İp üzerinden gösteri yapan ‘cambazlara’ ise hep hayranlık duydum. Hayatta yapamayacağım bu işi nasıl yaptıklarını da merak ettim. ‘Cambazlıkla’ ilgili bildiğim tek şey, bir ip te iki cambaz oynamayacağı.”

a) Mesleğe başladığından bu yana Baransu’ya belge verenler kimler? (Baransu, en son KCK adı altında avukatlar tutuklanırken koltuğunun altında dosyalarla savcı odasından çıkarken görülmüş!) Baransu belgeleri nasıl buluyor?

b) Bir gazeteci neden psikolojik operasyonlara maruz kalır? Bir gazeteci nasıl olur da Başbakan’a, “Bana

psikolojik operasyon yapıyorsun,” der? Başbakanlar gazetecilere operasyon mu yapar? (Sosyalist basınla, Kürt basınına yapılan operasyonları saymıyorum, zira onların ‘teröristliği’ konusunda Başbakan’la Baransu hemfikir!)

c) Demek bir ‘ip’ -iktidar mı? -var, üzerinde oynayan iki ‘cambaz’ -Başbakan’la, Cemaat mı? -var. Ve ikisi tek ipe çok geliyor. Baransu, Başbakan’a ne diyor? “Cemaate boyun eğ ve iktidarı teslim et,” mi diyor? (Başbakan’a, “Cambaz sensin!” dediğini de unutmadan not edelim.)

Baransu devam ediyor: “(...) Başbakan Erdoğan’ın beni ve gazetemi hedef alan ‘böcek’, ‘cambaz’ açıklamaları, doğrusu bu olayın aydınlanamayacağı ihtimalini ortaya koyuyor. Ancak ben yine de umutluyum. ‘Böceklerime’ güveniyorum. Bu işin peşini bırakmayacaklarını söylüyorlar. MIT’le ilgili başka sürprizleri de olabilir.

Bekleyip göreceğiz.”

a) Başbakan Baransu’yu ve Taraf’ı neden hedef seçti? Başbakan’ın en militan destekçileri ‘Bunlar’ değil miydi?

b) Bu ülkede, bir olayın aydınlanmasının güvencesi Baransu, Taraf ve ‘Bunlar’ mıdır?

c) Baransu’nun güvendiği böcekler, Başbakan’a rağmen mi bu katliamı aydınlatacak? Başbakan’ın tavrı aydınlanmayacağına delalet ama böcekler

bu işin peşini bırakmayacak öyle mi? Baransu ve böcekler, Başbakana posta koyacak güçte mi?

d) Böceklerin MIT’e yapacakları sürpriz, operasyon mu? Gülerce de MIT’e operasyon yapılmasını ima eden bir yazı yazmıştı. Başbakan’la cemaat arasında, MIT üzerinden güç gösterisi mi bütün bu dalaşmalar?

Sonuç? Baransu’nun yaptığı çıkış ve sonrasında söylediği, “Kim korkar Kasımpaşalı Tayyip’den?!” sözü, cemaatin eleştiri sınırlarının –en azından şimdilik– üzerindedir. Baransu, belki de, oturmamış kişiliği nedeniyle kendini abartmış ve Başbakana ‘Kasımpaşalı Tayyip’ demiştir. Başka bir gazeteci olsa bu çıkışın bedelini öderdi ama Baransu ‘şimdilik’ şanslı. Baransu’nun dilediği özü, isminin kara kaplının bir kenarına not edilmesini engellemiştir. Başbakan unutmaz bunu!..

Benim asıl merakımı celbeden soru şu: Baransu’nun Başbakan’a böyle cepheden ve sert saldırısının altında, acaba, sağlık durumuyla ilgili bilgilere sahip olması mı yatıyor?

2. LİBOŞUN KARAKTERİ!

Başbakan, Uludere katliamı sonrası, ‘Özel’ paşasına teşekkür edince, Ertuğrul Özkek De Başbakan’a teşekkür etti: “En özücü olan, artık Cumhuriyet ordusunun savunmanın bile cesaret kabul edilecek hale gelmiş olmasaydı. Evet, sayın Başbakan. Doğru olanı yaptınız. Siz ordumuzun arkasında durdunuz; biz de sizin arkanızdayız. Orada kahramanca savaşan

subaylarımızı, çocuklarımızı bir avuç aydın, bir avuç ona buna yedirtmeyeceğiz!..” Özkök yeni formülü, ‘Siz, biz, ordu’ biçiminde

3. LİBOŞLA YATMAK!

Ahmet Altan Uludere katliamı için, “Tuzak var” dedi (31.12.2012 Taraf). ‘Tuzak’ AKP-Cemaat iktidarına analıkdı da, tuzakçı kuran kim? Bildik ima! Kral yazar, prens durur mu. “Hükümet önce PKK’yi bitireceğiz propagandasına ve heronların, predadötörlerin kudretine inandırıldı. Daha sonra da aylardır gazetelerde istihbarat çevrelerinde estirilen ‘her taşın altından çıkan Fehman Hüseyin’ mitine...” diye isyan etti. Başbakan kandırılıyor, diye... (01.01.2012 Taraf)

Kasım’da yazdığım fakat sakıncalı bulunarak engellenen yazımın içeriği tam da prens Yıldırım’ın sitem ettiği konu üzerinedir. Seçim sonrası başlatılan savaşın kara propagandasının nasıl aptalca ve işe yaramaz olduğunu yazmıştım. Takdiri ilahi işte “Öcalan PKK’den istifa eder mi?” diye soran prens Yıldırım’ı, karşılıklı köşe tuttukları gazete yazarı

yapınca, ‘bir avuç o, bu ve aydın’ hoplayıverdiler. Ahmet Altan, Beklenen Duruş yazısında büyük hayal kırıklığı içinde, muhafazakâr kitleye seslendi: “Bu muydu istediğiniz, Başbakan’ınızın Özkök’ün beklediği duruşu sergilemesi miydi?” Başbakan’a da, Özkök’le kol kola giren eski siyasetçilerin akıbetini anımsatma gereği duymuş Altan!

Prens Yıldırım ise, Özkök, Başbakan’ın aklına gelmesin diye Kuran’a bile başvurmuş. Allah, Kuran’da önceki peygamberlerin halklarıyla ilgili ibretlik bir olay anlattığında, “Burada düşünenler için ibretler var,” diyor. Prens Yıldırım da, Özkök Başbakan’a teşekkür edince, burada ibretlik dersler var diyor. Baransu meselesinin yanlış anlaşılmasını önlemek için Başbakan’a sesleniyor: “Taraf, bu hükümeti

Floralı istihbaratçının her taşın altında Fehman Hüseyin aramasını eleştiriyor! İyi de kardeşim, hükümeti bu plana kim ya da kimler inandırdı? Dön 2011 Temmuz ayına, kendi gazetende arşiv taraması yap, bak bakalım, “Üç ayda biterler, sonları paçavra gibi olacak; Suriyeliler grubu var, KCK operasyonları iyidir,” diyen, bu tezleri savunan, size de savundurtan istihbaratçı kimmiş? Daha da vahimi bu ülkeyi kandırılmaya müsait bir Başbakan mı yönetiyor yani?!

Başbakan’la Taraf gazetesi kavgaya tutuşunca durumdan vazife çıkaran Nagehan Alçı da, oluşan çatlağa alçı sıva yapmaya çalışmış. (05/01 Akşam) Anımsanacakları, kocası Rasim de Taraf’ta yazdığı dönemde Başbakan’la Ahmet Altan tartışınca araya girmiş ‘iki yiğit adam’ edebiyatıyla üst perdeden arayı bulmaya çalışmıştı. Hem Y. Çongar hem A. Altan fırçayı basınca soluğu

Veya egzotik mahlukatın yakın dönem belgeseli...

Altan, "AKP devletle anlaştı," diye yazıyor. Devlet işlerini yürütmekle görevli bir hükümetin devletle anlaşması saçma bir söz gibi duruyor ama öyle değil. Altan, devlet derken "Ergenekon devleti" dedikleri ekiple anlaşılmasına vurgu yapıyor. H. Gülerce, "Aman ne oluyor, Ergenekon'la uzlaşılır mı?" diye yazıyor. Baransu, "Ailemde 17 oy var, statükoculara oy vermeziz," diyor. Aile cemaat, 17 oyda yüzde 17'lik cemaat oyu mu acaba? Bilemeyiz. Ama, "Kim korkar Kasımpaşalı Tayyip'ten?" diye yazdığında saygı duvarının aşıldığı bir kavga'nın yaşandığını gözler önüne seriyor Baransu. Tabii bütün bu ciddi tartışmaların arasında, kimi beslemelerin korkmuş halleri de yansıyor. Başbakan ve Baransu, Uludere katliamı üzerine tartışırken, bir besleme de yılışık yılışık, "Biz kimseyi suçlamıyoruz. Sadece iddialar araştırılсын istiyoruz. Biz nasıl Hantepe'yi sorduksak şimdi de soruyoruz,"

diye ortamı yumuşatmaya çalışıyor. Sonra düştüğü yalaka durumu fark edip, zevahiri kurtarmak için, "Ak Parti demokratlardan kuzu gibi olmalarını mı istiyor?" diye soruyor. Yetmiye **günlük ibadetini** yapmak için BDP'ye küfrediyor!..

'Üçlü ilişki'de soğukluk

Peki, artık gizlenemez kavga'nın patlak vermesinin sebebi ya da sebepleri neler? Seçimden yüzde 50 oy alınmış, devlet yeniden konsolide edilmiş, güzel güzel giderken ne oldu da 'üçlü ilişki' çatırdadı?

Bu soruya ilk elden menfaat çatışması baş gösterdi demek yanlış olmaz. **Cemaat, iktidarın omuzlarına basarak devlette yayılırken, restorasyon sürecinin bütün siyasal risklerini alan Başbakan ve hempaları bu durumdan hiç de hoşnut değil doğrusu.** Hatta rivayet odur ki, cemaatçı olmayan bir grup AKP'li, Gülen'in yanına

gidip bu yönlü şikayetlerde bulunmuşlar. Yine rivayet odur ki, kimi bakanlıkların yönetici mevkilerindeki cemaatçı bürokratlar görevden alınıyorlarmış!

Anımsayalım, seçimlerden önce, bütün yasadışı operasyonları hazırlayan İstanbul Emniyeti İstihbarat Müdürü A. Fuat Yılmazzer görevden alınmıştı, Zekeriya Öz'le birlikte. Bunun gibi başka alınmalar da olmuş. Yeni hükümet kabinesine de cemaatin istediği bazı isimler alınmamış. İnadına İ. Naim Şahin alınmış! AKP'nin cemaat militanlarını -pardon gönüllülerini- garantiye kavuşturacak hukuki düzenlemeler yapmadığını düşünüyorlarmış! AKP'nin, Genelkurmay'la uzlaştığını düşünüyorlarmış. AB'ye katılım konusunda yavaş davranılıyorymuş. İran'a cepheden tavır alınmıyormuş ve en önemlisi İsrail'le ilişkileri germiş olmayı doğru bulmuyorlarmış! En önemli nokta da burası. **İran'a cepheden tavır alınıp, İsrail ile daha sıkı fıkı ilişkisi**

istiyormuş cemaat! Vallahi bütün bu nedenleri cemaate sempati beslediğini ve içerden direkt bilgi edindiğini söyleyen *Habertürk* gazetesi yazarı Nihal Bengisu Karaca'nın yazısından öğreniyoruz.

Ortaya dökülen anlaşmazlıklardan benim anladığım şey, zorunlu mutabakatla yürüyen 'üçlü ilişki' Kürt hareketinin tasfiyesi dışında kalan zorunluluklarını yitirdi. Üçlü ilişkide yaşanan kırılmayı hafife almamak gerekli. Şayet Kürt hareketinin mevcut varlığı sürmese, bu iktidar bloğu çoktan çatırdardı. Türk devlet gerçeğinin yaman çelişkisi ve gerçekliğidir bu: **Her siyasal akım, her dini akım vb. devletlüdür ve söz konusu Kürtler -ve azınlıklar- olduğuna göre gerisi teferruatır!..**

Şimdi son dönem gelişmelerini bir de 'egzotik mahlukat'ın kendi kişisel serüvenleri üzerinden merccek altına alalım biraz...

4. OMURGASIZ LİBOŞ!

Murat Belge *Radikal*'den ayrıldığında Mehmet Ali Kışlalı, Gündüz Aktan, Namık Kemal Zeybek gibi Türkçüleri gerekçe göstererek şöyle yazmıştı:

"Aynı gazetede birbirleriyle hiçbir zaman görüşmeden birbirleriyle hiçbir temas olmadan bir takım adamların yazması Türkiye'de sorunları çözümü, bunun sonucunda olan şu, bu yayın organlarını okuyanların kafası biraz daha karışıyor! Yoksa

onların daha barışçı olmasını sağlamıyor"

Ey Murat Belge bugün aynı gazetede yazdığınız Floridalı istihbaratçıyla ne gibi bir temasınız var? Aylardır yazılarını kana batırdığı kalemle yazan Floridalı 'gazeteci' savaşı kıskırtmıyor mu? Barışçı bir insanınız neden aynı gazetede yazıyorsunuz? Okuyucularınızın kafasını karıştırmış olmuyor musunuz? Okurlarınızın daha barışçı olmasına engel değil mi Floridalı istihbaratçının kan kokan yazıları? Yoksa sizin milliyetçiliğe olan tepkiniz, söz konusu Kürt hareketinin tasfiyesi olduğunda yumuşuyor mu?

5. 'CEMAAT' TURNİKESİ...

herkul.org'da Fettullah Gülen'in çok ilginç ve bir o kadar da sert bir mesajı yayınlanmış. Satır satır inceleyip sonuçlar çıkartılması gereken bir fetva bu. Şöyle demiş 'Hocaefendi': **"Kendini yenilemenin diğer önemli bir vesilesi de belli aralıklarla iş ve faaliyetlerin muhasebe ve değerlendirmelere tabi tutulmasıdır. İşte bizim böyle bir rehabilitasyona ihtiyacımız vardır: Çünkü altına girdiğimiz sorumluluk çok ciddi ve büyüktür. Sorumluluk altında bulunan insanlar hiçbir zaman ulu orta konuşamazlar."**

Anlaşılan teşkilatta gevşeme olmuş! Cemaatın altına girdiği ve çok büyük olan sorumluluğun ne olduğunu sormayacağız. Zira bilmeyen kalmadı;

teşkilatın yeniden organize edilmesini, 'iş ve faaliyetler'in değerlendirilmesini istiyor lider! Ulu orta konuşmaların başlaması gevşemeye delalet, rahatsız olmuş. Devam edelim:

"(...) Bazıları yirmi otuz senedir insanlık yolunda koşuran bir dairenin içinde bulunabilir. Fakat beslenme mekanizması sağlam işletilmemişse turnikeye önce girenlerin bilgileri diğerlerinin on sene gerisinde kalabilir. Daha da acısı turnikeye önce girenlerin bunun farkında olmamalarıdır. Bu açıdan bir kere daha kefeni yırtıp, bir kere daha yeniden gömlek giyip, bir kere daha vira

bismillah diyerek meseleyi yeniden ele alma, yeniden anlama ve yeniden tahlil etmeye koyulmamız ictiza ediyor."

Bu gereklilik nereden doğuyor? Lider, eski kadroların eskidiklerini yeni süreçte adapte olamadıklarını söylüyor. Turnike dediği teşkilat, "Turnikeye önce girenler geride kaldılar," diyor. Bu bölümde benim tam olarak anlayamadığım 'yeniden gömlek giymek', 'yeniden vira bismillah' sözleri. Lider, "Sorumluluğumuz büyük, yeniden yapılanalım, yeniden meseleyi ele alalım," derken, AKP ile ortaklığını mı sorguluyor acaba? Olabilir!

"(...) En çok yanlış yapanlar da kademine güvenenlerdir". Anlaşıldı, eski kadrolar kızıyor. "Ne zaman ki insanın zihninde bunca yıldır işin içindeyim, ben de bir şeyler biliyorum mülhazası (düşüncesi) oluşmaya başlarsa bilmelidir ki o çoktan işin dışına çıkmıştır. Olup bitenlerin farkında değildir. İşte böyle bir duruma düşmemek için herkes her sene bir iki defa bir araya gelerek, mükteşebatını (edinilen bilgi), işin neresinde durduğunu, ne tür hatalar yaptığını gözden geçirmesi gerekir."

Ben eski kadroyum, bu işleri ben bilirim diyenlere kızıyor. İşin dışına çıkar bunlar diyor. Teşkilata senede bir-iki defa toplantı yapın, değerlendirmeler yapın, bilgilerinizi masaya yatırın, hatalarınızı gözden geçirin vs. vs. diyor. Anlaşılan teşkilatta iktidar olmanın getirdiği rehabet ve rehavete bağlı hatalar baş göstermiş. Cemaat devleti ele geçirdi, hegemonyayı genişletti denilen bir dönemde liderin böyle vaazlar vermesi üzerine düşünmek gerek değil mi?

6. VE HERKESİN SEVGİLİSİ!..

Aslen MHP'lidir. Doğan Grubu'nda yazarken ulusalcıydı. Kayınpederi N. Kemal Zeybek dolayısıyla 'bacanak' Aydın Doğan nezdinde torpilliydi. Ergenekon operasyonları başlayınca kendi etrafında dönerek **"Vatanı satıyorlar!"** dediği AKP-Cemaat iktidarının yörüngesine girdi. Türkiye'yi 'genleştirme' yolunda yoğun çaba verdi. Başbakanın uçağından inmedi. Başbakan'la ilişkisinde sınırlarını kaldırıncaya yalaka'ya düştü. "Siz neden bu kadar başarılısınız sayın Başbakanım?" diye sordu. Kim olduğunu anladınız tabii: Yiğit Bulut, nam-ı diğer 'yiğit oğlan'!

Ciner Medya'dan kovulmuş! Neden acaba diye merak ettim, Başbakan'ı her daim yağlayan birini Ciner neden işten atmıştı ki? Sonuçta Ciner de AKP'den aldığı maden ihaleleriyle epey büyümüştü, mevzu daha derin olmalı.

Bizim 'yiğit oğlan' meydanı boş bulup ona buna sallarken baltayı taş vurdur, tıpkı Uzan'ın Motorola'yı kazıklayıp bitişine imza atması gibi. Yiğit oğlan da **'küresel finans Ergenekonu'**ndan girip, **'küresel gıda Ergenekonu'**ndan çıkınca baltayı taş vurmış oldu. Tohum ve gıda işine bulaştı. ABD menşeli **Cargill**'e bulaştı. **İsrail sermayesine** bulaştı. İlmeği boynuna taktı. Ayrıca bu Ciner Medya'yı **Ülker Grubu'nun** almak için uğraştığı söyleniyordu. Ne tesadüf ki **Cargill Grubu'nun Türkiye'deki ortağı da Ülker Grubu'ydü!**

"Bir yiğit feda olsun bu yolda!" demiş bilgisayarında cik cik yaparken. Ne diyelim, olsun be yiğidim! Başbakan seni işsiz koymaz; ya yanına alır, ya da yandaş medyada başlarsın yakında. Küresel tohum ve gıda 'Ergenekon'una karşı boynunu eğme yiğidim, diren!.. Sağlıklı beslesinler seni!..

rakamla 35 vatandaşını (o zaman sayı 35'ti H.S.) bilerek bombalamakla suçlamıyor. Sadece Kandil'deki sivillerin öldüğü olayla ilgili haberimiz bile bu konudaki hassasiyetimizin delilidir. (Anımsanacaktır, TSK Kandil'i bombalığında bir otomobil vurmuş ve 7 sivil katletmişti. *Taraf* bu olayda Genelkurmay'ı haklı bulmuştu!). *Taraf*, hükümeti bu 35 genci öldüren insansız araçlarla insansız stratejilerin arkasına saklanıp soğuk bir devlet diliyle gönül almaktan imtina ettiği için suçluyor." (05.01.2012 *Taraf*)

Demek ki neymiş; *Taraf* hükümeti katledilen 34 Kürt gencinin ailelerinin gönlünü almadığı için eleştiriyormuş. Yoksa bombalamalara karşı değil prens Yıldray, Kandil operasyonunda gördü! Formül şu o zaman: Atış serbest, kaza olunca özür dile!

Karaköy kerhanesi müdavimlerinin en beğendiği gazete olan Çalık Grubu'nun Takvim'inde almıştı. Tam ona göre! İyi Melih Gökçek abisi de ona Beyaz TV'sinde iş vermiş, bu ülkenin en geyik, en lüzumsuz futbol yorumcularından Ömer Çavuşoğlu (Nazlı Ilıcak'ın abisi olur) ve Adnan Aybaba isimli mahlukla beraber kadın gazeteciye **'kayganlaştırmacı krem'** benzetmesi yaparak aşağılık hakaretler ediyorlar. Nagehan'ın kocası Rasim de kenardan sırtıyor! Yetmiyor, bazı gazetecileri Ergenekon'dan hapse atırma tehditleri savuruyorlar!

Bu adamların durumu malum da, benim asıl anlam veremediğim, bu adamlarla evlenen, onlarla aynı yatağı paylaşan kadınlar! Gerçekten anlamıyorum bu kadınları. Anadolu'nun biçare kadınlarının kaderini de yaşamıyorlar. Ama yine bu adamlarla aynı çatı altında kalabiliyorlar. Bizim Halim Hayati abimiz vardı, Serdar Turgut'un karısı Rana hanıma anlam veremezdi, haklıymış anlam verilecek gibi değil!..

Uludere'yi, memleket tarihindeki, dünya tarihindeki bütün katliamları bilmek ve bildirmek, boynumuzun borcudur. Kafamızın koparılmasını, prangalara vurulmayı, dört yandan kuşatılmayı hak eder biçimde yaşamalıyız! Uludere'nin hesabı böyle sorulur...

Uludere'nin anlattığı...

Uludere... Ne söylenir, ne düşünülür böyle bir katliamın ardından? Nasıl yapılır da, katliamın yaydığı öfke, hak ettiğince anlatılır bir yazıda?

Katır sırtında taşınan ölümlerin fotoğrafı çakılı bilincimize. Biri 'Uludere' deyince, akla ilk o fotoğraflar geliyor. Oğlunun ölüsünü, daha doğrusu ölüsünün organlarını yıllardır sırtını yasladığı dağın yamacından toplayan analar. Büyük ve mekanik bir gürültüyle, bir anda, henüz ne olup bittiğini anlamadan gelen ölüm... Ve toprağa düşmeyen, toprağa saçılan geçim derdinde **35 Kürt köylüsü...**

Olayın şu zamana kadar çokça işlenmiş detaylarına girmeyeceğim. Vicdan sahibi bir insan olarak, olayı büyük bir duyarlılıkla incelediğinizi, sorgunuzun her anında onulmaz bir öfkeye kapıldığınızı biliyorum. O yüzden biz, olay sonrasını, daha çok da şu yakın zamanı konuşalım. Ama binlerce yıllık tarihi de hesaba katarak...

Kapitalizm, barbarlıktır. Kapitalizm en çok da, demokrasi çığırkanlığı yapılan zamanlarda barbarlıktır. Uzağa gitmeye gerek yok: Irak'a ölüm kusan Amerikan ordusu ve ekürileri, 'demokrasi' çığırkanlığıyla geldiler. Dünyanın en demokratik ülkeleri olarak anılanlar, 'gayri safi milli hâsıla'larını Afrikalı, Uzak Asyalı ve Güney Amerikalı çocukların kanına borçlu... Ve 'bizimkiler'... Bu ülkenin en büyük barbarlıkları hep, 'yüceleştirilmiş' değerlerle örtüldü. Ya "vatan için" dediler, ya 'bayrak için', ya 'demokratik, sosyal hukuk devletinin tesisi ve bekası için'...

Geçen yazıda Maraş Katliamı bağlamında 'yüzleşme'den bahsetmiştim; aslında yeri tam da bu yazıymış. Geçen sayıda, "Bu devlet, bırakalım katliamları, bu yazının herhangi bir okuyula bile yüzleşemez," demiştim. Evet, Uludere Katliamı'nın fotoğraflarını, katır sırtında taşınan ölümleri gördükten sonra, bırakalım devleti, kendinizle yüzleşebiliyor musunuz? Taşıdığınız o büyük duyarlılığın dayattığı sorumluluklarınızla yüzleşebiliyor musunuz?

Ben yüzleşemiyorum. Birkaç saat ötemde yaşanan bir katliama karşı elimin kolumun bağlı olmasını, birkaç laf etmekten gayri, gerçekten engelleyecek, **önüne siper** olacak bir şey yapamıyor oluşumu

hazmedemiyorum. Ve böyle katliamlar aklıma hep, beni en çok etkileyen şiirlerden birini, **Neruda'nın şiirini** getiriyor:

*"Bilmek acı çekmektir. Ve bildik;
Karanlıktan çıkıp gelen her haber
Gereken acıyı verdi bize:
Gerçeklere dönüştü bu dedikodu,
Karanlık kapıyı tuttu aydınlık,
Değişime uğradı acılar.
Gerçek bu ölümle yaşam oldu.
Ağırdu sessizliğin çuvalı."*

Bilmek, acı çekmek...

Bilmenin acı çekmekle bu derece ilişkili olduğu ve sessizliğin bu denli ağır olduğu başka bir çağ yaşanmış mıdır dünya yüzünde? Başka bir çağ var mıdır katliamcılığın ve katliamcı histerinin bu denli yaygınlaştığı, kitleselleştiği? Her şeyin, ama her şeyin pazarlık konusu yapıldığı, canların dâhi ancak bin bir hesap-kitabın ardından anılmayı hak edip etmediklerine karar verilen bir **toplumsal ahlak**, başka hangi çağın hangi halkında var olmuştur?

Zor bir çağda yaşıyoruz. Çok zor, lanet bir çağda... İnsanlık tarihinin en lanet çağında... Laf anlatmanın ve anlatılan onca lafı gerçekten anlamının iyiden iyiye zorlaştığı bir çağda... Aklı korumanın ve akıllara seslenmenin... Vicdanı korumanın ve vicdanlara seslenmenin... Aklın ve vicdanın çevresini sarıp Kızılderi'li dansı yapıyor egemen ideolojinin yaydıkları.

Bu çemberi yarmalı. Evet, bir zorunluluk bu! Tarihin şu lanet çağında, bilmek bir zorunluluk; bildirmek daha büyük bir zorunluluk! Bıkmadan, usanmadan bildirmek, arz-ı hâlini dünyanın. Karşımızda buza kesmiş bir yürek, vıcıklaşmış bir akıl olsa da... **Bilmek ve bildirmek:** İnsan kalmak için... **Bilmek ve bildirmek:** Direnmek için...

Uludere'yi, memleket tarihindeki, dünya tarihindeki bütün katliamları bilmek ve bildirmek, boynumuzun borcudur. Kafamızın koparılmasını, prangalara vurulmayı, dört yandan kuşatılmayı **hak eder** biçimde yaşamalıyız!

Uludere'nin hesabı böyle sorulur. Katliamların hesabı böyle sorulur. Ve işte gerçek yüzleşme, tam da böyle olur!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rante.org>

**Bir
can
kaç
para
eder?**

Arık kendini iyiden iyiye 'kadir-i mutlak' zannetmeye başlayan başbakanımız, Uludere Katliamı'nda ölenlerin ailelerine verilecek tazminatı da açıkladı geçenlerde. 23 bin 150 lira 'terör tazminatı', 100 bin lira da Başbakanlık desteği... Her aileye toplam **123 bin 150 lira...**

Hatırlayalım: Katliamın hemen ardından, "Operasyon kazası olmuş, onlar da operasyon bölgesindeymiş," diyenler onlar... İlk anda, "Ya tutarsa," deyip olayı PKK'nin üzerine yıkmaya çalışan onlar... Katliamdan hemen sonra ölen ve 'Kıbrıs'ı pavyona çeviren adam' olarak anılan, katliam şebekesi TMT'nin kurucusu Rauf Denktaş için 'ulusal yas' ilan edip memleket sathında bayrakları yarıya çekerken, Uludere Katliamı'nı el çabukluğuyla unutturmaya çalışan onlar... (Bu bayraklar Diyarbakir'de de yarıya çekildi. Aynı minibüste olduğumuz xaloların yorumu: **Quzzulkurt!**)

Revize edip 'yandaşlar korosu'na katmaya çalıştıkları orduya katliamdan hemen sonra teşekkür eden onlar...

Üstelik bu 'Terör ve Terörle Mücadeleden Doğan Zararların Tazmini Hakkında Kanun' da, 'yüzleşme'yi ucuza kapatmak için koteran

bir Ali Cengiz oyunundan başka bir şey değil. Bahse konu kanun, köyleri yakılıp yıkılarak göç etmek zorunda bırakılanların Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne açtıkları davalarda devletin yüklü miktarlarda tazminat ödemeye mahkûm edilmesinin önlemi olmaktan başka bir şey değil. Bu kanunla devlet, bir taşla iki kuş vurmaya planlıyor: Hem 'iç hukuk yolu' üreterek AİHM'in dosya kabulünü engelliyor; hem de ailelere tazminat verirken imzalattığı belgelerle köy yakmaların suçunu 'terör'e yığıyor!

İşte 'yüzleşme'den bunu anlıyorlar. Tazminden bunu anlıyorlar. Ötesi, katliama dair tek bir tutuklama, tek bir 'suçlu' yok hâlâ. Hatta katliamı protesto eden Uludereliler, 35 yakınlarının katledilmesi karşısında kapıldıkları öfke yüzünden gözaltına alınıyorlar.

Ey ahalî! Tazminden, yüzleşmeden bunu anlayan bir devlet, hesap verebilir mi? Kendi halkını hunharca katletmesine rağmen bir 'özür'den bile utanıp sıkılan devlet, herhangi bir katliamla yüzleşebilir mi?

Şimdi, katliamdan haftalar sonra, Meclis'ten heyet gidiyormuş Uludere'ye; heyet raporu için! Önce vicdanlarını kapsamlı bir heyet raporundan geçirip, öyle gelseydiler!

Hrant'ın hesabı, devletin mahkemeleri...

Hrant'ın katliyle ilgili mahkemeden çıkan sonuç, kamuoyunun bazı kesimlerinde 'infial' yarattı. Mahkeme süresince hâkimlerden 'adalet' talep eden yığınlar, mahkemenin taleplerinin bu denli altında sonuçlanması karşısında dehşete kapıldılar!

Devletin yaptığı katliamlara, baskılara, hak gasplarına hâlâ şaşırabileniniz varsa, devletin karakterine döndük nikbinliğinden dolayı şaşıyorum kendilerine... İşte buna şaşılır! Yapısı gereği, tarihi, karakteri gereği katil olan devletin yaptığı herhangi bir katliama, baskıya, hak gaspına şaşırarak, insanevladına hak değildir. Ve evet, biliyorum: Katliama bahane üretmeye çalışanlar da, katliam karşısında öfkeye kapılanlar da, aslında şaşırmadılar. Bu ülkede 'devlet yanlısı' olduğunu söyleyenler de, devlete karşı mücadele edenler de,

içten içe bilir devletin ne olduğunu, ne olmadığını...

Bu ülkenin herhangi bir mahkemesi, Hrant'ın katlinin hesabını soramaz. Dünya yüzündeki herhangi bir devlet de soramaz. Hrant'ın katlinin hesabını sormak için, Hrant'ın düşlediği hayat için mücadele etmek gerekir. Hrant'ın hesabının sorulması mücadelesi, yeni bir hayatın kurulması mücadelesiyle birleşmediği sürece, büyük hayal kırıklıklarının gölgesinde kalmaya mahkûmdur.

Benzer bir durumla, *OdaTv* duruşması sırasında da karşılaştık. *Twitter*'da, özellikle Ece Temelkuran'm öncülüğü ettiği bir grup insan, #tahliyeistiyoruz 'hashtagıyla' tahliye taleplerini dillendirip durdular saatlerce. Durum öyle bir noktaya geldi ki, pek çok kişi olası bir tahliye sonrasında sevinç çığlıkları atacağını, en mutlu günlerinden

birini yaşayacağını yazıyordu. Kutlama 'tweet'lerini haberden önce hazırlayanlar bile vardı.

'Ölümü gösterip sıtmaya razı etmek' tam da budur. Ve bu, ülkenin direnen insanların getirildiği içler acısı hâlin resmidir.

Ricacılık mı, devrimcilik mi?

Önemli davaların seyrinin büyük bir toplumsal duyarlılık sayesinde değişebileceğini elbette yadsımıyorum. Ama devrimciliği 'ricacılık'la karıştırmaya bütünüyle karşı çıkıyorum. Devrimcilik, bir irade beyanıdır. Ve bu irade, zindanda direnmeyi de kapsar. Bazılarınıza klişe gelebilir: Devrimciler zindana düştüklerinde "Çıkarın beni buradan!" diye bağırırmazlar, "Devrimci irade teslim alınamaz!" diye bağırırlar.

El nihayet: Bırakın, tutuklasınlar; işlerini yapıyorlar. Onlar da emir kulu neticesinde... ABD babalarının bölgedeki yeni krizine memleketi hazırlıyorlar. Olası Suriye veya İran müdahalesinden ve çoktan olup süren global krizin yıkıcı etkisinden en az sıyrıkla çıkmaya bakıyorlar. Bir taraftan 'kriz anında' AKP'nin ayağını kaydırabilecek, krizi fırsata çevirecek odakları temizlemeye, diğer taraftan ise yeşil kartı, kıdem tazminatını ve envai çeşit sosyal hakkı gasp ederek krizin faturasını bize kesmeye çalışıyorlar. Ne yapacaklardı?

Bize düşen açıktır: Yansak da dokunacağız! Ama öyle üstten değil, derinlemesine dokunacağız. Mahkemeler devletin tüyleridir; teni ve canı daha içerdedir.

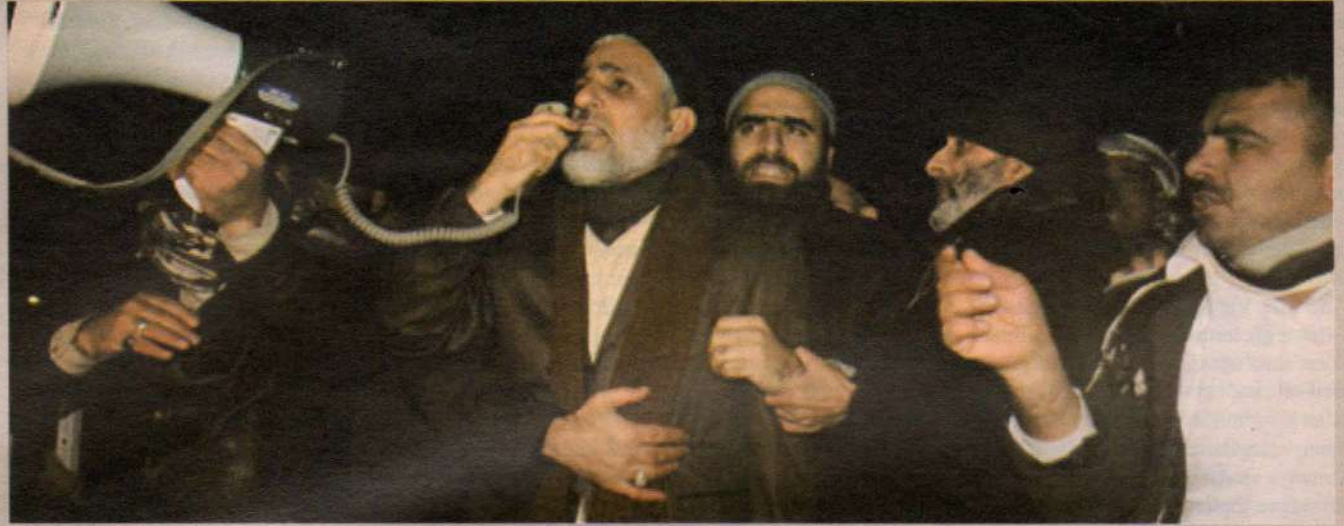
Hem ne demiş Mao arqaas: "Dokunmadan değiştiremezsin!"

Hizb-ul Kontra: Kambersiz düğün olmaz -mı?

"Bir varmış, bir yokmuş. Develer tellal, pireler berber iken, ben babamın beşiğini tıngır mıngır sallarken, dünyanın bir yerlerinde, 'dört nala gelip Uzak Asya'dan, Akdeniz'e bir kısarak başı gibi uzanan' bir memleket varmış. Bu memlekette o sıralar adına '90'lar' denilen bir dönem yaşanmış. Memleketin yüzü en yanık, elleri en nasırlı, bıyıkları en gür insanların yaşadığı dağlık mı dağlık bir yerinde yaşayan ve adına her nedense 'Kürt' denilen insanlar, bir türlü rahat durmuyorlarmış. E tabii bu memleketin bir de devleti varmış. Devlet çok sinirlenmiş. Adına 'Kürt' denilen bu insanların yaşadığı dağlık mı dağlık memlekete, çoğunun bıyıkları çenelerine uzanan bir yığın polis ve asker göndermiş. Ondan sonraysa ortalık iyice karışmış. Sarkık bıyıklılar vuruyor, pala bıyıklılar yine de durmuyormuş.

Bir gün sarkık bıyıklıkların aklına bir şey gelmiş. Demişler ki, 'Böyle giderse sarkık bıyıklılar pala bıyıklıları yenemeyecek. Bir de çember sakal-badem bıyıklılar deneyelim.' Böylelikle çember sakal-badem bıyıklıkların büyümesine izin vermişler. Hatta öyle ki, para ve silah yardımıyla bile bulunmuşlar. Tek ki pala bıyıklık kimse kalmamış memlekette. Çember sakal-badem bıyıklılarla işleri bitince, onları nasılsa tıraş ederler! Kimse pala bıyıklılar kadar inatçı olamaz ki!

Öyle olmuş, böyle olmuş. Sonunda çember sakal-badem bıyıklılar ortalığı kan gölüne çevirmiş. Ama pala bıyıklılar sonunda ne yapıp edip, bu işin içinden de çıkmışlar. Hem sonra, sarkık bıyıklıkların besleyip büyüttüğü çember sakal-badem bıyıklılar, sonunda kendilerinin de başına bela olmasın mı! Böylece onları kullanmaktan o sırada vazgeçmişler..."

Masal gibi değil mi? Adına '90'lar' deyip tarihin ötesine göndermeye çalıştığımız bir dönemi var bu memleketin; devamı şimdi yaşanan. Aslında hiçbir yere gitmeyen, ama kabuk değiştiren.

90'lar deyince ilk akla gelenlerden biri de Hizbullah... Kürdistan'ın üzerine çöreklenip binlerce insanın kanına giren, en barbar metotlarla işkence eden, domuz bağı yapıp canlı canlı toprağa gömen bir katiller sürüsü... Kürtler adını 'Hizb-ul Kontra' diye anar.

Hizb-ul Kontra, geçenlerde bir manifesto yayımladı. Hapisten, yüzlerce insanın katili Hizbullahçıların salıverilmesinden sonra geldiği için daha da manidar olan manifestoda, Hizbullah'ın tekrar etkin bir güç olmaya çalışacağı, bölgedeki varlığını kuvvetlendireceği anlatılıyor. Ayrıca Kürt halkının taleplerine sahip çıkıldığından, Kürtlerin kimlik haklarının da mücadeleye dahil edileceğinden

bahsediliyor.

Peki neden şimdi?

Kürt hareketi, 'siyasi soykırım operasyonları'yla hareketsizleştirilmeye, hatta tasfiye edilmeye çalışılıyor. Açık bir gerçek de şu ki, operasyonların ardından hareket kabiliyetinde de ciddi bir kırılma göze çarpıyor. İşte Hizbullah da, bundan faydalanmaya çalışıyor. Amiyane deyişle, 'dayak atacak kimsenin kalmamasından' faydalaniyor.

Onlar da 'yüzleşme' lafları ediyorlar üstelik. *Hizb-ul Kontra Gerçeği* diye bir dosya hazırlamışlar. 90'lı yıllardaki cinayetlerden kendilerini sıyırmaya çalışıyorlar. "O katledenler biz değildik, devletin adamlarıydı. Bizim üzerimize yıktılar," diyorlar. Devlete ne kadar da benziyorlar... Yakın zaman önce tahliye edildiğinde coşkuyla karşıladıkları Edip Gümüş'ün çantasından domuz bağı yapıp diri diri gömülen 103 Kürt'ün

kimliği çıkmamış gibi sanki!.. Sahi, katledilenlerin kimliğini neden üzerinde taşıyor bir Hizbullah üyesi? Devlete katlin bilançosunu çıkarmak için olmaya?

Hizbullah'ın bugünkü çıkışının ardında devlet teşviki olup olmadığıyla ilgili henüz elimizde 'somut delil' yok. Ama envai çeşit yasal derneğin Hizbullah adına çalışması ve Hizbullahçıların el çabukluğuyla tahliye edilip, tekrar 'görevlerinin başına' gönderilmesi, yeterince açıklıyor durumu.

Tutar mı, tutmaz mı, zaman gösterecek. Ama ben tutmayacağını düşünüyorum. Kürt'ün hafızasında Hizbullah, yakınlarının katliyle, işkence metotlarıyla, kontra faaliyetiyle yer tutar. Ama açıktır ki, Kürt'ün 'İslami duyarlılıkları' da, onu sindirmeye, kandırmaya çalışanların elinde hep güçlü bir koz olagelmıştır. Bu noktada Kürt hareketinin politik manevraları ve etkin teşhiri de önem kazanıyor.

Yaşayıp göreceğiz...

Ne tesadüf ki, Diyarbakır'da bulunan ve bir dönem cezaevi ve JİTEM üssü olarak kullanılan binanın yenileme çalışmalarında ortaya çıkan toplu 'mezar' tam da Uludere katliamının yaşandığı döneme denk getirildi. Tıpkı 12 Eylül şiddetinin şefi olan Kenan Evren ve Tahsin Şahinkaya'nın iddianamesinin Uludere'den hemen birkaç gün sonra kabul edilmesi gibi. Hükümet edenler toplumda hoşnutsuzluğa neden olabilecek eylemliliklerinin üzerini, geçmişin şiddetiyle hesaplaşma üzerinden örtmeye çalışıyor...

Modern devletin 'yasal' şiddeti

"Sık sık, şiddetin 'akıldışı' olduğu söylenir. Oysa şiddet nedensiz değil; hatta zincirlerinden boşanmak istediğinde kendine gayet yerinde nedenler bulmayı da iyi biliyor. Ancak, bu nedenler ne kadar yerinde olursa olsun hiçbir biçimde ciddiye alınamaz." (René Girard, *Şiddet ve Kutsal*)

Tarih boyunca yönetici sınıflar otoritelerini korumak için başkalarının eylem alanını belirledi. İlk uygarlıkların hâkim sınıflarının kök salma çabası da, ulus-devlet sınıırıyla daha belirgin bir kimlik kazanan sonraki erklerin paranın ve mülkün sınırlarını genişletme çabası da daha çok iç ve dış 'düşmanlara' karşı kendi egemenliklerini süreklileştirmenin aracı olan savaşlarla, şiddetle sağlandı. Buradan bakıldığında yazılı tarih, savaşların ve bunun sonucunda ortaya çıkan insan ve medeniyet mezarlıklarının kaydından başka bir şey değil. Üstelik kendisini ilkel -T. Hobbes'un deyimiyle- 'vahşi'- toplumdan modernlikle ayıran bugünün insanı uygarlaştıkça savaş aygıtlarını daha acımasız kullanarak sadece kendi türünün ve doğanın zarar görmesine neden olmadı, aynı zamanda insanlığın geleceğe iyimser bakma arzusunu da kırdı.

Savaş ve katliamlar çağı

Batılı güçlerin dünyayı egemenlikleri altına alma uğraşına asıl olarak coğrafi keşiflerle kapı aralandı. Kendi dışında kalan zenginlikleri talan eden Portekiz, İspanya, İngiltere, Hollanda, Belçika, İtalya, Almanya ve Amerika sadece yeni siyasal, iktisadi ve toplumsal süreçlerin ortaya çıkmasının değil, yeni savaş teknolojilerinin geliştirilmesinin dinamizmini de yakalamış oldular. Sözüm ona 'uygarlık dışı' kalmış ilkel halklara medeniyet taşıma misyonuyla gerçekleştirilen sömürgeleştirme hareketleri 'beyaz adam'ın ardında bir yığın katliam ve yıkım bırakarak kapitalizme uzanan süreçte galip girmesini sağladı.

Ortaçağ'ın şiddetini görece hafifleten Rönesans, Reform hareketleri ve sonrasında gelen Aydınlanma hümanizması, savaşların boyutunu belli ölçülerde 'olumlu' anlamda etkiledi. Ancak 20. Yüzyıl'ın ilk evresinde Batı merkezli dünyayı yeniden paylaşma hareketleri konvansiyonel silahların yanına nükleer ve kimyasal silahları da ekledi; resmi şiddet, iki büyük ölçekli savaşın yanı sıra onlarca yerde sürdürülen yerel savaşlarla kapitalizmin boyunduruk alanlarını genişletmek için milyonlarca insanın ölümüne yol açtı. 1800-1900 yılları arasında gerçekleşen savaşlarda ölen insan sayısı 180 binken örneğin "1937-1939'da

'37-38 Dersim Katliamı

Fransa'nın '45-63 Cezayir Katliamı

Çin'e karşı Japon Savaşı ve Kore Savaşı, bu savaşlarda ölen insan sayısı 1 milyon üzerindeydi." (Eric Hobsbawm, *Kısa 20. Yüzyıl*) Neredeyse dünyanın üçte ikisinin katıldığı I. ve II. dünya savaşlarında ölen insan sayısı ise on milyonlarca...

'Yasal' şiddetin en etkileyici biçimidir savaş. Nazilerin Holokost katliamıyla öldürdüğü altı milyon 6 milyon insan sadece Nazi askerlerinin uyguladığı 'resmi' şiddeti resmetmiyordu. O dönemde devletten alınan emirlerle gerçekleşen fiiller olduğu için vatandaşın da desteğini alıyordu. Devletlerin uyguladığı savaş ve 'yasal' şiddet içeride genellikle kamuoyu desteği alırken, bu sınırların dışında yaşayanlar kınanıyordu, kınanmaktadır da. Ancak bu dönemi bizzat uygulayanlardan ve yaşayanlardan bir ya da birkaç nesil sonra daha çok uluslararası baskıyla/ 'hesaplaşmayla', 'yasal' şiddete ve/veya katliama uğrayanların mağduriyeti kabul ediliyor. Hemen her kapitalist ülkenin geçmişinde veya bugünde bu türden 'hesaplaşmalar' var. Ama yine her ülkenin bugünde, geçmişteki ayıbını unutturan yeni şiddet/savaş pratikleri de var. Örneğin bugün Ortadoğu'da sürdürülen savaşa yürütücü veya payanda olmuş olan ülkelerin -başta ABD, İngiltere, Fransa olmak üzere- tarihlerinde bu türden katliamlar ve soykırımlar yığılıdır. ABD'nin yerli soykırımı ve Hiroşima ve Nagazaki katliamları, Fransa'nın Cezayir soykırımı ve 'siyasi hatamız' diye niteledikleri Ruanda soykırımı, İngiltere'nin Hindistan katliamı...

İkiyüzlü iktidar, kolektif şiddet

'Yasal' şiddet ve/veya savaş neticesinde katledilen insanların tamamı, mülke dayalı yönetimlerin hemen hepsinde "... durum ne olursa olsun sonuçta ortaya çıkan ölümler, birtakım resmi hedeflere ulaşmak -yabancı- bir ideolojinin yayılmasını önlemek, özel mülke verilen zararı önlemek, müstakbel

potansiyel katilleri caydırmak veya devletin politikasına karşı çıkanları denetim altına almak" için "gerekli ölümler" olarak tanımlanmaktadır. (John Keane, *Şiddetin Uzun Yüzyılı*). Yani özcesi asıl olarak özel mülkün devamlılığını, onun iktidarını tehdit eden her türlü girişimin önlenmesinin yasalarla ve uluslararası protokollerle güvence altına alınmasının aracıdır şiddet. Türkiye tarihinde de devlet eliyle yürütülen kolektif şiddetin izleri hafızlarda yer etti. Yakın zamanda bir hayli gündem edinilen ancak şu günlerde siyasi gereksinime yanıt vermediğinden olacak Başbakan'ın bir özüyle geçirtilen Dersim Katliamı 'yasal' şiddetin en çarpıcı örneklerindendir.

Neredeyse bir yıl boyunca sürdürülen ve binlerce insanın üniformalı devlet güçlerince öldürülmesine yol açan '37-38 Dersim Katliamı' ancak gerçekleştikten 73 yıl sonra hem devletin hem de kamuoyunun gündemine yeni politik hesapların gerilimiyle bir kırım olarak sunuldu. Katliam 73 yıl boyunca yaşandığı dönemde tarif edildiği gibi bir grup şakinin öncülüğü ettiği 'Dersim Olayları' ya da solun da belli ölçülerde sahiplendiği 'Dersim İsyanı' olarak anılmaktaydı. Devlet onlarca yıl boyunca soykırımı kamu mezdinde meşrulaştırmak için uyguladığı şiddetin tanımını aldatmaya kalktı.

Dün Dersim'de yaşatılan katliam ve şiddetin benzeri bugün daha geniş bir zamana yayılarak Kürtlere uygulanıyor. Neredeyse 30 yıldır sürdürülen savaş sonucunda binlerce insan öldürüldü, yine birkaç bin insan devletin faili olduğu -dünün faili meçhulleri- cinayetlere kurban edildi ve bir o kadar insan da hem fiziksel zorun hem de manevi zorun işletildiği cezaevlerine kapatıldı.

Yakın zamanda gerçekleştirilen ve bir 'hata' olarak kabul edilen Uludere katliamı

da üniformalıların 'yasal' şiddetinin korkutucu örneklerinden biridir. Kurban ritüellerinin uygulandığı kimi uygarlıklarda asıl suçlanan yerine olayla ilgisi olmayan insanların kurban edilerek şiddete karşılık verilmesi gibi... Suçu olmayanın kurban edilmesi daha çok, toplumun kuvvetli olana biatını hedefler. Üstelik katledilen insanların yıllardır yaşadıkları kaygıyı ve korkuyu derinleştirerek... "Gayri medeni savaşlar, bireyleri ölüme tehdit ettiğinden, daima korkuyu beslerler. Yaşayan her canlı varlık, sürekli bir olağanüstü hale sürüklenir. Çatışma, serbest ateş bölgesinde, bir ölüm tarlasına benzer: Hareket eden ya da silahlı olanların serbest hareketini engelleyen her şey hedefdir." Dane Archer-Rosemary Gartner, *Cogito-Şiddet Sayısı*). Uludere katliamının sonucunda ortaya çıkan da aynı tablodur. Hareketlilikleri heronla tespit edilen 34 insan 'olağanüstü' halle hareketsiz hale getirildi!..

Ne tesadüftür ki Diyarbakır'da bulunan ve bir dönem cezaevi ve JİTEM üssü olarak kullanılan binanın yenileme çalışmalarında ortaya çıkan toplu 'mezar' tam da Uludere Katliamının yaşandığı döneme denk getirildi. Tıpkı 12 Eylül şiddetinin şefi olan Kenan Evren ve Tahsin Şahinkaya'nın iddianamesinin Uludere'den hemen birkaç gün sonra kabul edilmesi gibi. Hükümet edenler toplumda hoşnutsuzluğa neden olabilecek eylemliliklerinin üzerini geçmişin şiddetiyle hesaplaşma üzerinden örtmeye çalışıyor. Yani geçmişin şiddeti bugünün şiddeti için bir olanağa dönüştürülüyor. Her zamanı gibi... Peki, kendi 'yasal' şiddetleri?..

Sonuç olarak devletlerin geçmişlerindeki şiddetle, katliamlarla, soykırımlarla sözümüne giriştikleri hesaplaşma ikiyüzlüdür. İktidar gücünden ve şiddetin çapından bağımsız hemen bütün dünya devletlerinin o ya da bu dönemlerinde benzer şiddet görüntüleri yinelenmiştir, yinelenmektedir.

Bunu görmek için BOP eksensli yürütülen projeyi izlemek yeterli. Türkiye'de şu anda uygulanmakta olan 'yasal' zor da bu planın bir ayağı...

Kolektif şiddet ve son kertede şiddet -savaş- iktidarların tehlikeye girmesiyle birlikte devreye sokulan ve sermayenin sürekliliğinin gözetildiği eylemliliklerdir. Ama unutulmaması gereken bir şey var: "Şiddet, iktidarın tehlikeye girdiği anda ortaya çıkar. Ama kendi başına bırakılırsa, iktidarın kayboluşuna yol açar." (Hannah Arendt, *Şiddet Üzerine*). Dün Hitler Almanya'sında, Mussolini İtalya'sında ve Saddam Irak'ında olduğu gibi...

Çinlinin suyu, Fransızın hücresi, Türkün medyası...

Sıfır derece bir atmosfer, yani 'normal şartlar altında' oksijen soluyan her insan evladının M. M. Caravaggio'nun tablolarındaki ışık-gölge kullanımı karşısında hayrete düşmemesi ayıptır. Kişisel iç-iktidar sesimi, kurgumu kullanma hakkına yaslanarak söylüyorum; cidden çok ayıptır... Yaw de bırak şimdi, "Aybı tak teybe, sonra da oyna!" diyen ve kullanımı bayağı bir azalan Amed deyimi ile aynı fikirdeyseniz, basit bir kuralı hatırlatıp meramıma geçeceğim...

Genel bir ölçüt olarak, karşınızda duran bir tablonun ilk etapta anlamak isteyeceğiniz bir hikâyesi vardır. Bakılan şeyi anlamak için ilgili nesnenin 'bilgisine' ihtiyaç duymadan önceki aşamasından bahsediyorum. İki şey gereklidir: Birincisi akıl, ikincisi ise duygudur...

Fransızların sıra dışı romancısı Henri Charrière'yi ortaokul yıllarımda keşfettim.

Kardeşimi sınava götürmüştüm, o içerdeken dışarıdaki zalim sıcakta altında gölge arıyordum. Aynı ağacın altına gelip, gölge yoldaşlığı yapan ve sohbe başladığımız, şu an ses tonu ve önerdiği üç kitaptan başka hiçbir şeyi aklımda olmayan o arkadaşın ikinci verdiği isimdi cüzamlıların asil dostu Henri. Ve elbette ki o meşhur kitabı *Papillon* yani *Kelebek*...

Okuyanlar hatırlayacaktır, korkunç hücre cezalarına çarptırılıyordu kendisi ve dost edindiği arkadaşları. Hücre cezası çok önemlidir çünkü oraya giren bir mahkûm ya ölü olarak ya da ölüden beter çıkmaktadır ki hücrenin mahkûmlar arasındaki adı 'insan yiyen'dir.

Kötü fiziki şartlara ek olarak hücrede mutlak bir sessizlik uygulanmakta mahkûmlar da akıl sağlıklarını yitirmektedir. Henri Charrière bu hücre için kitabında aynen şunu yazar:

"Çinliler kafaya damlatılan suyu bulmuşlar, Fransızlarsa sessizliği..."

Anayasa hukukçusu Prof. Dr. Bakır Çağlar'ı öldükten bir gün sonra tanıdım. Bilemiyorum, belki daha önce bir gazete haberi ya da TRT'nin sarhoşluk kokan, yanlış ola ola *Pizza Kulesi* gibi eğilip bükülmüş, faşist hezeyan sanrıları gibi akıp giden bültenlerinde 'övlünç kaynağı' olarak mecburi geçmiştir. Denk gelmişimdir ama hatırlamıyorum. Üzgünüm, keşke daha önce tanımış olsaydım Bakır Hoca'yı.

Kendisi yıllar boyu Strasbourg Mahkemeleri'nde Türkiye lehine davalara baktı. Görevi bu idi... **"Türk devletinin avukatlığını yaptığım için pişmanım,"** diyerek gitti.

1999'da Neşe Düzel ile yaptığı röportajda kişisel değişimine dair çarpıcı tespitleri vardı. Şöyle diyordu:

Michelangelo Merisi da Caravaggio, *The Incredulity of Saint Thomas* (Saint Thomas'ın Şüphesi), 1601-02.

"Güneydoğu davaları, köy boşaltma, köy yakma, insanlık dışı aşağılatıcı muamele, yargısız infaz gibi davalardı. Ben uzun süre Fransa'da eğitim yapmış, İstanbul'da oturan, Kıbrıs'ı seven ve Strasbourg'u yadırgamayan biriyim. Ama günün birinde tanık dinlemek için Strasbourglu yargıçlarla birlikte Güneydoğu'ya gittim. Ankara'nın ötesine geçmemiş biri olarak büyük bir kültür şoku yaşadım. **Şırnak'a gittim ve hayatım ikiye bölündü benim.** Amerikalıların bir 'Vietnam sendromu' var ya, bir insanın hayatının öncesi ve sonrası diye ikiye bölünmesi demektir bu, o sendromu ben de yaşıyorum ve hâlâ kurtulamadım. **Ruhsal olarak sakatlandım. Şırnak'tan döndüğümde ben artık aynı insan değildim.**

Gerçeği gördüm. **Türkiye'nin dörtte birinde farklı bir hayatın yaşandığını gördüm.** Orada insanlıklarının dahi farkına varamayan insanlar var. Bugün orada 20 yaşına gelmiş gençlerin hiçbiri 'olağan hali' henüz yaşamadı. **Hepsi doğduğundan beri 'o hali' yaşıyor.** Böyle bir ortamdan yurttaş yaratabilir misiniz? Sakatlanmış insanlar onlar. Ben Güneydoğu'ya gittiğimde bir *Spagetti Western* mekânında yaşadığımı anladım. Oysa o güne dek John Ford'un *western*lerinde yaşayan biriydim. Bilirsiniz, *western* filmlerinde iki farklı ekol vardır. Birincisi klasik *western*, yani John Ford ekolü. İkincisi *Spagetti Western*, Sergio Leone ekolü. John Ford'un filmlerinde kovboy barın hemen üst katındaki odasından aşağıya iner ve çarpan kapıdan çıkıp dışarı bakar. Gün doğmaya başlamıştır, 'Ne güzel bir hava' der. Sergio Leone'nin kovboyu da odadan alt kata bara iner, çarpan kapıyı açar ve dışarı çıkar. Ve beyninin ortasına bir

kurşun yer. **Ben de kafası delik dolaşan bir insanım artık...**

1981 yapımı, sarsıcı, ödüllü, 1999'a kadar Türkiye'de yasaklı bir başyapıttır *Yol* filmi. Yılmaz Güney'in ölümsüzlüğünü iki adım öteye taşımıştır. **"Dışarıda da hapis değil mi?"** sorusuna sağlam bir cevap aldığımız filmin Urfa'nın yeşilliklerine at üstünde, ağır çekimde, iç parçalayan nağmesi *Ahmedo* ile girdiğinde benim için filmin en unutulmaz karesi de olmuştu. Ömer'in hikâyesine de böyle giriş yapıyordu üstat Güney. Çok geçmeden bir traktör içinde **'ayakları görünen ölü bir beden'** kapisına geliyordu. Kardeşi halkın tabiri ile **'gedê derva'**, sosyolojik tabir ile 'dışarıdakilerden' idi. Kolluk kuvvetleri ile sunulmuş bir çift ayak...

Tarih 29 Aralık 2011. Şırnak Uludere... **Roboski Köyü...**

Onlarca ayak, bir traktörden sarkmış, tüm dünya Yılmaz Güney'den 31 yıl sonra görüyor.

Bir iktidar geleneğini çatırdatan, alt üst eden bir olay. Sivil kıyımı...

Algı ve politikayı sonuna kadar çıplaklaştıran, tüm propaganda yöntemlerine yenik düşen; 'tasfiye' tezlerini kırılğan seyre sokan bir vaka...

Cumhurbaşkanının yedi-sekiz gün sonra 'duyduğu', Başbakanın bir tek, **"Oh olsun, az bile oldu!"** demediği, bol teşekkürlü ciciili bicili işler, açıklamalar, falan fistan...

Geçmişin tüm kirli yükünü aklında mih gibi tutan, sırtında acımasızca taşıyıp kuşaklar arası zehri akıtan ulusal basın ise erkenden talimatı alıp 'köşesine çekilmiş'...

Yapacak bi'si yok.

Başa dönelim...

Caravaggio çok erken öldü, yaşam öyküsü ibretliktir. Dehasını konuşturduğu tablolarını yaparken, çalıştığı modelleri sokaktan bulup getirir, kendi stüdyosuna sokardı. Burada kendi "anlayışına göre ona şekil verip, istediği hale sokardı"... Bu konuda başarılı idi, kendi köpeğine iki arka ayağı üzerinde yürümeyi bile öğretmişti, varın gerisini siz düşünün!

İşte yıllardır her türlü şekle sokulan, **"Aşk köpekliktir,"** diyen Ahmet Ümit'e ikinci kelmeden selam çakan, sıcak gündem arasında Fransa ve Sarkozy'ye köşe yazıları ile savaş açıp, kazanan, her türlü klavye milliyetçiliğini es geçemeyen Türk medyasının Fransa'dan devraldığı bir miras milyonlarca Kürdün nezdinde, 35 Kürde dokunuyordu: **"Çinliler kafaya damlatılan suyu bulmuşlar, Fransızlarsa sessizliği..."** Evet, o sessizlik onlardan alındı...

Lakin sadece alınmakla kalmayıp, gerekli tüm 'kaçak' yollardan canlarına da kast edildi...

Kürt söz konusu olunca, **ikiyüzlülüğe** hamile basın olmanın şerefine bu ülke defalarca erişti.

En özve ve öz tabir ile Kürde bakışı da seri katil Theodore Robert Bundy'den farksızdır. Çünkü bu adam şunu demişti: **"Biz her yerdeyiz. Ve gelecekte daha çok çocuğunuz ölmüş olacak."** Silip attığı adaletine, mürekkebine her daim güncel kurban olarak Kürdü görmekten haz alan Türk medyası, Henri Charrière'nin tabiri ile **'insan yiyen'dir...** Hatta Kürt yiyendir...

Vatandaşına John Ford kesilen bir şiirselliktedir bu acımasız medya.

Meridyen ve boylam doğuya, acının kalbine, gözü yaşlı, zulümden beyaz tülbindini askerin ayaklarına atan barış annelerine dahi yanaşınca Sergio'laşıp devralırlar manzarayı.

Türk medyasının Kürt algı esprisi basittir. Akıl ve duygu yok. Türetilmiş bir yoksunluk bu. Haliyle 'hikâye' de çok...

Aziz Thomas, İsa'nın yarasına şüphe ile yaklaşıp, elini içine gömmüştü. Gerçekliği hissetmek istemişti. Hakikatine ters düştüğünü bile bile...

Bizim medyanın da en sevdiği olay budur. Katı surette hakikate, şüphe'siz tecavüz etmek...

Koca bir ülkeye akan kan, deşilen yaraya, "Gördüğünüz gibi değil, kan yok yara yok," deniyor.

Yani?

'Yani'si *Oblomov*'da gizli. Son sözü ona bırakalım, ayıp olmasın:

"Ben de olsam ses etmezdim. Ne gerek var! Dönüp arkamı uyurdum. Hırkama dokunmasınlar da..."

Emperyalist 'dev'in kalbinde grev!

"Kapitalist... para ile onların emeklerini satın alıyor götürür. Onlar da, kapitaliste bu para karşılığında emeklerini satarlar. Ama bu, ancak görünüşte böyledir. Oysa gerçekte onların para karşılığında kapitaliste sattıkları işgücüdür.

Kapitalist bu işgücünü bir günlüğüne, haftalığına, aylığına vb. satın alır. Ve satın aldıktan sonra da, işçileri baştan şart koşulan süre boyunca çalıştırarak, bu işgücünü kullanır."

K. Marx, Ücretli Emek ve Sermaye

Britanya genelinde Unilever işçileri emeklilik ikramiyelerinden kesinti yapılması girişimine karşı fabrikaları terk ederek greve gittiler. İlk olarak geçtiğimiz sene 9 Aralık'ta greve giden işçiler, ikinci greve 18 Ocak'ta başladılar. Aralık ayında yapılan ilk grevle Unilever, 100 senelik geçmişinde ilk defa işçilerin direnişiyle yüzleşmek zorunda kaldı.

Önce hatırlayalım... Unilever krizden faydalanarak, işçilerin emeklilik döneminde ödenecek son maaş planını ve bununla birlikte emeklilik ikramiyelerini tırpanlamaya çalışıyor. Bu, işçilerin emeklilik ikramiyelerinden binlerce sterlinin gasp edilmesi anlamına geliyor!

İlk defa Nisan 2011'de açıklanan son emeklilik planına getirilen kesinti bu sene Ocak ayında imzalanıp onaylanacaktı. Fakat, yaklaşık 5 bin işçiyi ilgilendiren bu kesinti, işçiler tarafından kabul edilmeyince, şirket işçilere alternatif bir plan hazırlayıp sunacağını belirtti. İşçiler ise kazanılmış hakları dışında bir 'alternatif'i kabuletmekte kararlı. Tabii Unilever yöneticileri, işçilerin hiçbir uzlaşmaya yanaşmadıkları demagojisini yaymaya çalışıyor.

Unite sendikası web sitesinde yaptığı açıklamada, "Biz sürekli şirketi arayarak mantıklı bir çözüm için görüşme talebinde bulunduk. Fakat, Unilever bizimle görüşmeyi kesinlikle kabul etmedi. Bu da açıkça şirketin uzlaşma istemediğini ve işçilere işi durduraktan başka bir seçenek bırakmadığını gösteriyor," ifadelerine yer verdi. Bu nedenle şirket sözleşme tarihini Temmuz 2012'ye ertelemek zorunda kaldı.

RED'in Ocak sayısında da yazdığımız gibi, kriz bahane, bu şirketin maddi sıkıntısı falan yok; tersine milyonlarca sterlin kâr yaptığı bilançolarına yansımış vaziyette. Dahası, Britanya'nın en çok kâr eden şirketlerinden biri olarak listelerde boy gösteriyor. Bunun en basit örneğini görmek için çok uzağa bakmamız gerekmiyor, İngiliz basınında adı 'Giant Unilever' olarak geçiyor, yani manası 'Dev Unilever'. O

kadar çok kâr yapıyor ki, artık unvanı 'Dev' olarak tarihe geçecek gibi görünüyor.

Britanya'nın en büyük sendikalarından Unite ve yanı sıra UsDaw ve GMD grevi destekliyor; bu sendikalara bağlı binlerce işçi, Unilever'de 11 gün süren grev boyunca 'sanayi tavrı' olarak -sınıf dayanışması- işçilere destek verdiler. Bu aslında bütün işçilerin emeklilik ikramiyelerindeki kesintilere karşı öfkesinin çoğaldığını gösteriyor! Unite, Unilever işçilerinin grevine tam destek verirken, Unilever'in artık en çok tanınan ürünleri olan Persil (deterjan), PG Tips (çay), Marmite, Pot Noodle, Lynx, Flora ve Walls Ice Cream yerine, işçilerine yönelik düzenbazlıklarıyla tanınacağını ilan etti. Söz konusu ürünler hemen hemen Britanya genelinde ve dünyanın bir çok ülkesinde bütün evlerde kullanılıyor. Grev hatlarının oluşması üretimi durdururken, ürünlerin de piyasada azalacağı ortada. İşçiler, direndikleri ölçüde kazanacak ve haklarını alacak! Ürünlerin boykot edilmesi de büyük önem taşıyor; son kullanma tarihi geçen ürünleri, patronlar evlerine götürüp ne isterlerse yapacak!

Evlerimize giren birçok ürünü üretip satan Unilever'in kötü niyeti ortada; kâr oranlarından utanmadan, krizi fırsat bilerek işçilerin haklarına saldırıyor. Fakat, işçiler sözleşmeyi imzalamamak için direnir. PG Tips işçilerinin yanı sıra Persil ve diğer temizlik malzemeleri işçileri de 48 saat greve gitti.

İşçiler bari emekli olunca rahat etmek isterlerken, busefer de bu yeni saldırıyla

karşılaşıncı, "Bize saygın bir emeklilik borçları var!" diyerek patronlarla uzlaşmaya gitmenin imkansız görüldüğünü vurguluyor. PG Tips fabrikasında çalışan işçilerden biri, "Britanya'da içilen her üç bardak çayın biri bizim yaptığımız çay ve Unilever hâlâ emeklilik maaşımızı karşılamasının imkansız olduğunu söylüyor," diye isyan ediyordu.

Unilever'in Genel Müdürü Paul Polman kendini 'adil kapitalist' olarak tanımlıyor ve medyada yaratmaya çalıştığı bu 'imaj'a uygun demecler veriyor. Konuşmalarında 'Occupy hareketi'ne destek verilmesi gerektiğini çekinmeden açıklasa da, bir yandan kesintileri savunuyor. "Bazıları beni sosyalist olarak değerlendiriyor fakat kalbimde kapitalizm var," sözleri hâlâ kulaklarımızda tabii. Polman'ın kapitalizmi bu kadar sevmesi ve açıkça ilan etmesi sebepsiz değil: 2010'da 2.4 milyon sterlin kazanmış; aldığı primleri ve ortaklık hisselerinden hiç söz etmesek de olur! Kısacası, Polman'ın toplam 'çıplak' kazancı herhangi Unilever işçisinin 285 kat üzerinde! Sen kapitalist olma da kim olsun! Sen kapitalizmi sevme de kim sevsin! Geç o adil kapitalist lafların! Kapitalizmin adaleti olmaz!

Dayanışma büyüyor...

24 Ocak 2012'de, Norwich'te oluşturulan Colman Mustard grev hattını kamu çalışanları ziyaret etti ve işçiler arasındaki dayanışma dostu düşmana ilan edildi. Grev hattının karşısında bulunan Belediye'nin

çalışanları işçilere sıcak içecek yapabilmeleri için kendi kullandıkları aletleri taşıdı. NUT (Ulusal Öğretmenler Sendikası) da Unilever işçilerinin mücadelesini desteklediklerini açıkladı.

İşçiler ve sendikalar birlik içinde hareket ederken ülkeyi yöneten Muhafazakar Parti yetkilileri, özel sektör çalışanlarını kamu hizmetlerinde çalışanlara karşı doldurmaya çalıştı ve kamu emekçilerinin haklarının da özel sektöre eşitlenmesi gerektiği yönünde basın açıklaması yaptı. Tabii bu özel sektör işçilerinin haklarında bir iyileştirmeyi değil, kamu emekçilerinin haklarını gasp etmeyi hedefliyordu! İşçileri birbirine düşürmeye çalışarak eylemleri sonlandıracağını düşünen Muhafazakarlar elbette yanılıyor.

Aralık'ta gerçekleştirilen ulusal grevden sonra sınıf mücadelesi önemli bir ivme kazandı. Unilever işçileri örneğinde olduğu gibi, artık işçiler, "Süreklilik arz eden grevler patronları geriletebilir ve ancak direnerek kazanabiliriz!" diyor.

Unite sendikasının web sitesi yakın zamanda süreci anlatan bir film yayınlamaya hazırlanıyor. Sendika başkanı Jennie Formby, "Zor şartlarda çalışan işçiler Unilever'i var ettiler ve yakında tüketiciler bu şirketin açgözlülüğünü ve emeklilik maaşlarına da nasıl göz diktiğini öğrenecek. Bu filmi milyonlar izlerse alış veriş yaparken bir daha düşünüp Unilever ürünlerini almamayı tercih edeceklerdir! Ürünleri boykot etmek işçilerin eyleminde başarı sağlayabilecek en önemli etkenlerden biri olacaktır," diye açıklama yaptı.

Bir taraftan sendikalar ve işçiler grev hatlarını güçlendirip eylemlerine devam ederken Unilever yöneticileri de hâlâ abuk subuk açıklamalar yapmayıştırdırıyor. İşçilere Ekim 2011'den itibaren bir çok seçenek sunulduğunu fakat işçilerin hiç birine yanaşmadığını söyleyen bu milyon 'efendi'ler, elbette demagojiden başka bir şey bilmiyor. Daha önce de belirttiğimiz üzere, çıplak maaşları ortalama bir işçiden 285 kat fazla olan bu 'efendi'lerin kimin çıkarlarını koruduğu açıkça orta. Artık kimse onların demagojilerini ciddiye almıyor ve Unilever işçileriyle sınıf dayanışması büyüyor.

Britanya işçi sınıfı silkinip üzerindeki ölü toprağını atıyor. Köklü bir mücadele geleneğine sahip olan bu işçi sınıfı bir kez ayağa kalktığında, kolay kolay durulmasını kimse beklemesin!

Neoliberal politikaların hesabını bir bir soracağımız günlerin gelmesi umuduyla...

UNILEVER'İN TÜRKİYE'DEKİ BİR KISIM MARKASI

"Somos todos Pinheirinho!.."

Brezilya'da, Sao Paulo yakınlarında, São José dos Campos'taki Pinheirinho bölgesi, Latin Amerika'da topraksız yoksullar tarafından işgal edilerek yerleşime açılmış en büyük alan idi birkaç hafta öncesine kadar. 2004'te, başta Uluslararası İşçi Birliği - Dördüncü Enternasyonal'e (UIB-DE) bağlı Brezilya partisi PSTU (Birleşik Sosyalist İşçi Partisi) olmak üzere devrimci örgütler ve mücadeleci sendikaların desteğiyle işgal edilen ve işgalci yoksulların, işçilerin, komünistlerin tırnaklarıyla kazıyarak evlerini, okullarını inşa ettikleri, 10 bin civarında insanın yaşadığı bir şehre dönüştürdükleri Pinheirinho 5 Ocak 2011 sabahına devletin 2 bin jandarmasının baskınıyla uyandı. Panzerlerle, helikopterlerle, tüfeklerle, bombalarla, biber gazlarıyla yürütülen saldırı karşısında yaşam alanlarını savunmak isteyen Pinheirinho'lular PSTU önderliğinde kahramanca bir direniş sergilediler, ancak devlet kuvvetlerinin mahalleye girerek bugüne kadar yaptıkları ne varsa yerle bir etmesine engel olmadılar. Bu direniş sırasında Brezilya'nın ve Latin Amerika'nın pek çok yerinde dayanışma eylemleri yapıldı, São José dos Campos'taki metal işçileri direnişçilere destek için greve çıktı. Evsiz kalanların acil ihtiyaçlarının giderilmesi için devrimci sendika konfederasyonu CONLUTAS öncülüğünde yürütülen büyük dayanışma kampanyası devam ediyor, bu doğrultuda 2 Şubat'ta São José dos Campos'ta büyük bir eylem yapıldı...

Öte yandan devlet, yapılan operasyonun hukuk devletinin bir gereği olduğunu savunmaya, topraksız yoksulları vandallıkla, onlara destek veren örgütleri terörizmle ve 'halkın sorunlarını istismar etmekle' suçlamaya devam ediyor, televizyonlarda yerle bir edilen evlerin, evsiz bırakılan on bin insanın değil, direniş sırasında ateşe verilen birkaç aracın görüntüsü dönüyor haftalardır. Burjuva gazeteleri *Operasyon Pinheirinho* başlığı altında aynen şunları yazıyor: "Uyuşturucunun ve her türlü suçun yuvası haline gelen bölgede yaşayanlar, PSTU ve militan solcu sendikalar tarafından kullanılıyor... kapitalist devleti yıkarak devrimci Marksist temellerde bir diktatörlük kurmayı savunan PSTU halkı devlet güçleriyle karşı karşıya getiriyor, dertleri yoksulluğa ve barınma sorunlarına çözüm bulmak değil, bunları istismar ederek siyasi çıkar sağlamak..."

Ne kadar tanıdık değil mi? Sanki bu haber metinleri bile emperyalist kapitalizmin propaganda merkezlerinde standart bir şekilde yazılıymış da dünyanın çeşitli taraflarındaki gasciciler sadece isim, tarih, yer vb. boşlukları dolduruyormuş gibi... Uzun lafın kısıası, sermaye dünyanın her tarafında aynı siyaseti uyguluyor, aynı amacı güdüyor. Dünyanın her yanındaki işçi sınıfına, yoksullara, ezilenlere, aynı araç ve yöntemlerle, aynı söylemle, aynı iğrenç kara propagandayla saldırıyor. Yani emperyalist sermaye tarihte hiç olmadığı kadar uluslararası artık. Dünyanın her yanında harfiyen birbirinin aynı programları uygulayacak kadar, işbirlikçi 'ulusal' iktidarlara ve satılmış gascicilere harfiyen

aynı sözleri söyletecek kadar uluslararası!..

İşte dünyanın farklı ülkelerinde yükselen

'Somos todos Pinheirinho', yani 'hepimiz Pinheirinholuyuz' sloganı bu yüzden çok anlamlı. Dikmen Vadisi'nden sürülmeye çalışılan yoksullar Pinheirinholudur, Ayazma'dan sürülenler de. Pinheirinho Uludere'de tepelerine bomba yağdırılan yoksullardır, Diyarbakır'ın işçi mahalleleridir, Amerikan askerinin tecavüzüne uğrayan Bağdat'tır, Kabil'dir. Cape Town'un, Kalküta'nın ve Mexico City'nin yoksullarıdır Pinheirinholular, Çin'de karın tokluğuna Adidas ayakkabı diken, iPhone monte eden, Tayland'da emperyalist tosunların sapık fantezilerine sunulan, New York'ta metro istasyonunda yatan, İtalya açıklarında mülteci teknesinden denize dökülen, Kongo'nun elmas madenlerinde 20'sine gelmeden ölen,

Orta Afrika'da eline silah verilir komşu kabiledaki kardeşlerinin peşine sürülen çocuklar

Pinheirinholudur. Çünkü dünyanın bütün ezilenlerinin başındaki bela aynı emperyalist sermaye düzenidir. Brezilya devleti, Sao Paulo Valisi ve jandarması ve dahi yavşak medyası dünyanın her yerindedir. Pinheirinholular kıpırdanıp itiraz ettiklerinde, örgütlendiklerinde vandaldır; partileri, örgütleri, sendikaları teröristtir; devrimciler ve komünistler istismarcıdır dünyanın her yerinde.

Tam da bu yüzden, Marx'ın 150 sene önce söyledikleri bugün her zamankinden daha fazla geçerlidir: "İşçi sınıfının kurtuluşu ne yerel ne de ulusal bir sorundur; modern dünyanın bütün ülkelerini kapsayan toplumsal bir sorundur." Enternasyonalizm bugün her zamankinden daha önemli ve vazgeçilmezdir. Emperyalist sermaye egemenliği ile işçi sınıfı

arasındaki savaşın cereyan ettiği alan bütün dünyadır. Tek tek ülkeler bu savaşın yalnızca tekil cepheleleridir ve bu tekil cephelelerde verilen mücadeleler arasında bağ kurulmalı, koordinasyon sağlanmalı, dünya ölçeğindeki sınıf savaşı nihai zafer doğrultusunda sevk ve idare edilmelidir. Bugün en fazla ihtiyaç duyduğumuz şey, bu görevi yerine getirebilecek uluslararası bir karargah, yani işçi sınıfının uluslararası ölçekte örgütlenmiş dünya partisi, Enternasyonal'dir.

Enternasyonal ise, ne kimilerinin düşündüğü gibi bir uluslararası selamlaşma yahut dayanışma müessesesi, ne bir partiler federasyonu, ne de hariçten gazel okuyacak, oturduğu yerden çeşitli ulusal örgütlere talimat verecek bir bürokratik aygıt değildir. Adı üstünde, uluslararası ölçekte örgütlenmiş devrimci işçi sınıfı partisi. Enternasyonalizm, dünya devrimi için mücadeleyi ve onun Enternasyonalini örgütlemek anlamına gelir.

Enternasyonalizm, bütün meselelerin çözümünü dünya devrimine havale ederek ulusal ölçekteki devrimci faaliyeti hafife almak olmadığı gibi, Enternasyonal'in yaratılmasını belirsiz bir geleceğe ertelemek de değildir. Ulusal ölçekteki partiler ve mücadeleler üzerinde yükselmeyen bir enternasyonalin tabeladan öte bir anlamı yoktur. Diğer taraftan, bir dünya partisi olmadan, en azından böylesi bir partinin inşa edilmesi görevi omuzlanmadan da ne yerel mücadelelerin, ne de atılan enternasyonalizm nutuklarının bir anlamı yoktur.

Velhasıl, Pinheirinholu topraksızların mücadelesini Diyarbakır'daki Kürt yoksullarıyla, Kalküta'lı çöp toplayıcılarıyla Londralı Unilever işçileriyle, İstanbul'daki inşaat işçileriyle Los Angeles'taki Meksikalı göçmenlerle birleştirecek bir Enternasyonal, bugün dünyanın işçilerinin, yoksullarının, ezilenlerinin en mühim ihtiyacı, en acil gerevidir. İşimiz budur...

Enternasyonal'in inşasına adanmış bir ömür...

Uluslararası İşçi Birliği-Dördüncü Enternasyonal'in kurucusu ve tarihsel lideri Arjantinli komünist Nahuel Moreno'yu kaybedişimizin üzerinden 25 yıl geçti. 1924 yılında doğan Moreno, devrimci mücadeleye katıldığı 1940 yılından itibaren neredeyse yarım asır boyunca daima işçi hareketi içinde yer aldı, mücadelenin değişen koşulları ve ihtiyaçlarına göre devrimci programın geliştirilmesi, güncellenmesi ve onu maddi bir güç haline getirecek tek sınıf olan işçi sınıfına taşınması görevini daima önceliği saydı, bu yolda dünya çapında onlarca devrimci işçi partisinin yaratılmasına katkı sundu; dünya partisinin inşasına önderlik etti, Bolşevik geleneğin sürekliliğinin korunması ve bugüne taşınmasında en kuvvetli halka oldu.

1943-44'te bir avuç arkadaşıyla yola çıktı ve kısa sürede Arjantin'de ciddi bir işçi sınıfı partisine (Devrimci İşçi Partisi) dönüşecek Marksist İşçi Grubu'nu (GOM) kurdu. Devrimci partinin inşasını asla 'ulusal' bir mesele olarak görmedi. Aynı süreçte Latin Amerika'nın pek çok ülkesinde örgütlenme çalışmaları liderlik etti. Moreno, 1963'te Peru'daki köylü ayaklanmasını silahlandırdı. Yakalandı, Peru'da hapis yataken hapishaneden firarı örgütledi. Uruguay'a geçip

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

devrimci bir örgüt kurdu. Diktatörlükler altında ezilen Latin Amerika'nın her bir ülkesinde kavga verdi, örgütler, partiler kurdu. Siyasi faaliyetlerinden dolayı defalarca tutuklandı, İran'da bile hapis yattı.

1979'da diktatör Somoza'ya karşı Nikaragua devrimini savunmak için çoğunluğu Latin Amerikalı devrimcilerden oluşan 1500 kişilik Simon Bolivar Uluslararası Tugay'ını örgütleyip silahlandıran da Moreno'nun liderliğindeki uluslararası örgüttü. Moreno, 25 Ocak 1987'de, ardında kahramanca yaşanmış lekesiz bir ömür, zengin bir külliyyat ve en büyük eseri, 1982'de kuruluşuna öncülük ettiği Uluslararası İşçi Birliği - Dördüncü Enternasyonal'i bırakarak hayata veda etti. Kurduğu Dünya Partisi, bugün onlarca ülkede örgütlü ve demokratik merkezîyetçilik esasına göre işleyen tek uluslararası devrimci örgüttür.

Moreno'nun anısını yaşatacağız. Temellerini attığı Enternasyonal'i bütün ülkelerde kitle etkisine sahip kuvvetli partileri bulunan savaşı bir dünya partisi haline getirmek için bütün gücümüzle çabalayacağız. Dünya devrimi fikrinden ve dünya devrimi kavgasından vazgeçmeyeceğiz. Moreno'nun anısına sahip çıkmak, bu son kavgamızı kazanmakla olur. Kazanacağız!

Bırakın Lenin evinize girsin, kendi evi gibi...

Büyük Rus patron Lianozov, Lenin'i ve Bolşevikleri sevmeyi açıkça ifade ediyordu. "Devrim, bir hastalıktır," diyor. Soğuk Rus kışının, Bolşeviklerin üzerinden bir makine gibi geçip devrimi yerle yeksan etmesini temenni ediyordu. Kendi fabrikasında, işçilerin denetimini düşünmenin bile, kendisi için bir kabus olduğunu söylüyordu. Ekim Devrimi sürecine bizzat tanık olan John Reed, onunla yaptığı röportajı, *Dünyayı Sarsan On Gün* kitabının 31. sayfasında aynen yayınlıyor. Lianozov, Rus yoksullarına, açlığın, sefaletin ve kışın haddini bildireceğini söylüyor, Bolşevik liderlere ateş püskürüyor, Lenin'i,

aklını yitirmiş biri olarak gördüğünü ekliyordu... Birinci Dünya

Savaşı sürecinde, mağazalarda tonlarca yiyecek, giyecek vardı; fakat bunlar yalnızca zenginlerin alımı için bekletiliyor, yoksullar sokaklarda ölüyor. Sadece sokaklarda değil, cephede de ölüyorlardı. Rus askerlerinin büyük çoğunluğunu yoksullar oluşturuyor, Çar, destansı vatansever konuşmalar yaparak onlara cephede ölmelerinin ne kadar kutsal olduğundan bahsediyor; ileride kendisine kar temizletecek olan devrimcilere de salyalar saçan ağzıyla ateş püskürüyordu. Örneğin Petrograd'da, Troçki Tiyatrosu'nda oynanan *Çarın Cırayetleri* isimli oyun, bir gurup Monarşist tarafından, Çar'ın bilgisi dahilinde basılıyor, oyunu oynayanlar linç edilmekle tehdit ediliyordu. Burjuva entelektüelleri ise, işçi sovyet temsilcilerini 'köpeklerin temsilcisi' olarak niteliyordu.

Bolşevikleri ve Lenin'i sevenler de vardı elbette. Örneğin, 'en alttakiler' seviyordu onları. Ekim Devrimi'nden sonra kırlarına vura vura kaçan zenginlerin ağır şartlar altında, karın tokluğuna çalıştırmaya zorladığı yoksullar seviyordu onları. Sokak çocukları, yoksul işçiler, askerler... Çünkü öyle bir devrimdi ki bu, yoksulların devletini inşa etmişti. Sovyetler Birliği Anayasası, tüm imtiyazlıların haklarına son vermiş, önceki anayasanın 'mülkiyet hakkı' dediği maddeyi kaldırmış, 'yoksulların vatanı' nı kurmuştu.

Ekim Devrimi'ne liderlik eden Lenin, ileride kendisinden tüm zenginlerin nefret etmesine neden olacak eylem ve söylemleriyle, işçi sınıfının tarihine kazıyordu ismini.

Sovyetler Birliği'nin çözülmesi, halkların boğazlaşmaya başlamalarının ilk adımı oldu.

1990'ın Ocak ayında, yani işçi devletinin çoktan ortadan kalktığı, yozlaşmış ve aslında çoktan çözülmüş bürokratik devletin can cekiştiği dönemde, Azerbaycan'da "Ermeniler dışarı!" sloganları, Azerileri mültecilerin Ermenistan'dan kovulması ve Azerilerin Ermeni mahallelerini basarak olaylar çıkartması sonucunda, aslında kızılığını çoktan kaybeden Rus ordusu Orta Asya topraklarına girerek toplam 140 insanın ölümüne neden oluyordu.

1922'de Bolşeviklerle birlikte Sovyetler Birliği'ni kuran ve bağımsızlıklarını kazanan Çeçenler, Sovyetler Birliği'nin çözülmesinden sonra, Ruslarla savaşa giriyor ve binlercesi hayatını kaybediyordu. Orta Asya, Sovyetler Birliği döneminde halkların kardeşçe yaşadığı vatan topraklarıken Sovyetler'in çözülmesiyle, halkların birbirini boğazladığı bir arena dönüşüyordu. Sovyetler Birliği dağıldıktan sonra, gelir adaletsizliği artıyor, yabancı yatırımcıların iştahını kabartan bir bölge haline geliyordu. 'Kişi başına düşen milli gelir', Rusya'da yalnızca zenginlerin gelirlerindeki artışı ifade eden terim olarak kullanılmaya başlıyordu. Kısacası, bölgenin emekçileri kimsesiz, shipsiz kalıyordu.

Lianozov yaşasaydı, kimbilir ne kadar sevinirdi! Lianozov olmasa da, yeryüzündeki tüm zenginler çok sevindi Sovyetler Birliği'nin dağılmasına. Çünkü Sovyetler'in dağılması, zenginler için yeni yatırım alanı, yeni ucuz iş gücü anlamına geliyordu. Yoksullar içinse, artık anlamını yitiren topraklar üzerinde, milliyetlere bölünmüş olarak yaşamak demekti ... Sovyetler Birliği'ni hatırlatan her şeyden,

bu yüzden nefret ediyor zenginler. Hatırlayın, 2006'da, Bülent Arınç Moskova'ya gitmişti. Lenin'in mozolesi önünde, "Lenin'i ölü görmek çok güzel," demişti. Evet, zengin kapitalist Lianozov da, yıllar önce buna benzer şeyler söylemişti. Zaten, devrimciler söz konusu olduğunda, zenginler ve uşakları ağır birliği eder. Asırlar da geçse, yoksullara ve devrimcilere aynı öfkeyi duyarlar. Söz konusu zenginlikleri olduğunda, devlet adamlarının kullandığı o yalaka ve yapmacık dili bir kenara bırakıp ağızlarına geleni söylerler. Lianozov da açıkça, yoksulların aklıktan ve soğuktan ölmelerini temenni ederek, soğuk kış günlerine dua ediyordu yıllar önce.

Biz şaşırıyoruz. Emin olun, bugün bir devrimci süreç yaşansa, bugünkü iktidar, o günkü Rus zenginlerinin düşündüğü gibi hareket eder, soğuktan ölmeyi temenni ederek ellerinden geleni yaparlar. Çocuklar için 'öcü' ne kadar korkunçsa, zenginler için 'sosyalizm' o kadar korkutucu. Lakin korkunun ecele faydası yok.

Her ölen devrimcinin ölüm yıldönümünde 'ağlak' ifadeye bürünüp internette onların fotoğrafını paylaşmak olmaz! 21 Ocak, Lenin'in ölüm yıl dönümüydü. Lenin'i sadece o gün hatırlamak, ona yapılacak en büyük ihanettir. Lenin'i her gün yaşamalıyız. Hatta öyle yaşamalıyız ki, Lenin olmalıyız. Bakın, ne diyor Nazım Hikmet: "Komünistler, size bir çift lafım var. İster devlet başında olun, ister zindarda, ister sıra neferi, ister parti katibi, Lenin gibi olmalı, her zaman, her mekanda sizin, evinize bütün ömrünüze kendi işi, öz evi, kendi ömrümüş gibi."

İdeolojik bir hareket: Umutsuzluk!

Toplumsal dermanımızım peşine düşmesini umduğumuz politik gündem yazıları bugünlerde genellikle 'başımıza gelen' ile ilgili. Çok kötü şeyler yaşadığımız ile ilgili bir soru işaretim yok da, "Bu kötülüklerin yalnızca ifşası, acaba yine kötülüklerin işine mi yarıyor?" diye kurduğum; cevabı dayatılmış soru cümlesinden de çıkacağı üzere, umutsuzluğun bir ideoloji olarak yaygınlaştırılmasına itirazım var.

'ÖLDÜK-BİTTİK EDEBİYATI', HAKİKATEN ÖLMEK VE BİTMEK ANLAMINA GELİYOR

"Tayyip hepimizi türbana kapatacak!" paranoyasındaki çakma sarışın cumhuriyet teyzeleri, "Adamlar örgütleniyorlar abi", "Para onlarda" formunda serzenip yine de örgütlenmekten ısrarla kaçan, 'Yine geldi şapka' partilerine oylarını 'bir umut' veren tipler, "Yıllardır ince ince ördüler iktidarlarını" diye apışan ama "Denizler yaptı da ne oldu" kılıfıyla kendini özgürleştirecek en basit işin ucundan bile tutmayanlar, iktidarın pisliklerini, yer altından çıkan kafataslarını, yüz binin üzerindeki tutukluyu, esnek çalışma saatlerinden morarmış gözaltılarını, sendikacı oldukları için işten atılanları, karakolda darp edilenleri, 'terörist' gazetecileri, atanamayanları, sınav manyağı haline getirilen çocukları görmezden gelip, muhaliflerin açıklarını yakalamak konusunda uzmanlaşmanın peşinde koşanlar aslında tam da korku imparatorluğunun birer neferi işlevi

görüyorlar; isteyerek ya da istemeyerek. Her örgütsüz 'öldük-bittik edebiyatı', hakikaten ölmek ve bitmek anlamına geliyor. Ama şu kısım bir gerçek ki umut yürekte, yürek isyanda ve isyan her yerde!

Hakikaten her yerde isyan var. Görmek istiyorsak, dahası görebiliyorsak. Yunanistan'da olan bitenler salkım küpe kulaklara. Birçok yerde işçiler direnişte. Hrant'ın katillerini aklamaya ve olanı-biteni örtbas etmeye çalışıyorlar ama yüzbinler oluyoruz biz de, büyüyoruz. Hopa'da katledilen Metin Lokumcu'nun arkadaşlarını alıp getiriyoruz Ankara'dan...

İnsanın güzel günler göreceğine dair umududur onu bugün yaşatan. Geçmişine öfkelenirsin, bugünün yarına böyle evrilmeyeceğine dair inancın umudundur, geleceğin ancak ve ancak bizim ellerimizle yaratılabileceğine ilişkin pratikler ise cesarettir. Cesaretin tersiyse yaklaşık olarak esaret.

SABAH PROGRAMI NORMALLEŞMESİ

Nesnesi olduğumuz hayatın, şimdilik sahipleri tarafından dayatılan yalnızca bir ekonomik sistem değil, aynı zamanda da bu politik-ekonomik-sosyal sistemin -kısaका kapitalizm diyoruz- devamı için gereken her türlü fiil.

Yeni sömürü çarkının, muhalifleri mahkum etmeye çalıştığı 'muhalif' ideolojilerden biri ve bence en tehlikeli ise umutsuzluk. Öyle ki bir sürü insan, ezenin ve ezilenin kimler olduğunu

ve bu kavgada kimin haklı olduğunu biliyor. Ama insanın ağızına yapıştırılan cümle alışıldık perdeden: "Emperyalist-kapitalist sistemi yıkanın bir formülü yok, yaptığımız her şey gözetleniyor, kontrol ediliyor. Dünyadaki her şeyi yöneten noktasal bir güç var ve bütün devrimci-muhafif eylemleri de bu güç yönlendiriyor, aslında hepimiz piyonuz, yönlendiriliyoruz. Dünyanın sonu gelse de hayat bizden kurtulsa!"

Çok satırılarn kompto teorisii kitaplarında sınıf mücadelesi gazi alınan kişi, hızla bu tezlere körü körüne sarılabiliyor. Oysa tarihin komplolarla değil, komploların tarihle açıklanabileceği söyleneli uzun zaman oldu.

Gerçeğin ve toplumsal umutların yerine, banka kredi reklamlarında mundar edilmiş hayaller üretiliyor.

AKP'NİN NORMALLEŞMESİ

AKP'nin propagandası o rezil sabah programlarına benzer. Sabah programlarının bokaanlığı ayan beyan görülmekle beraber, dillendirilmesi, konuşturulması ve hatta dalga geçilmesi yoluyla önce normalleştirilir, sonra da kendisini, yine kendisine yöneltilen eleştiriler sayesinde var eder. Benzer bir örneğini Türkiye'de tirajlarıyla katlayan 'Altan kardeşlerin solcu olmadığını kanıtlama yazıları' için söyleyebiliriz. Sonuç: Altan Kardeşlerden haberi dahi olmayan birinin ertesi gün en iyi ihtimalle "Neymiş lan bu?" diye Taraf almasıdır. Oysa

gerçekten **RED**'in de önceden koklamışlığı olduğu üzere 'her Taraf bok kokuyor'dur.

AKP'nin korku yaratmak için dolaşmasını istediği söylemi gevelemek bizi bir yere götürmez. Aksine yenilmezlik illüzyonunu derinleştirir. Oysa kapitalizmle insanca yaşam, gericilikle bilimin kanı uyuşmaz. O zaman birisi kazanacak, çelişki başka bir çelişkiye evrilecektir. Olan-biten her olumsuzluktan sorumluuz, başkalarına yönelttiğimiz 'haklı' eleştiriler bu sorumluluktan kurtaramaz bizi. Pratik ve sonucunda zihinsel gerilemelerin önüne geçmek lazım, dik durmak gerek, sürüklenmemek... Ha gayret!

Özgürleştiren umuttur, umutsuzluk ancak iç kemirmeye yarar. Neticede bir matematiksel eşitsizliğin tarafıyız. Dolayısıyla zaten 'ya ölü yıldızlara hayatı götürüleceği ya da ölüm incek dünyamıza'. Yani eşitsizlik ya bozulacak ya da gereksizleşecek.

Tarihsel olarak haklı olan kim? Çok olan, güçlü olan? Kim zincirlerinden başka kaybedeceği bir şeyi olmayan? Özgürleşmek için örgütlenmekten başka geçerli bir yöntem yok henüz. Bugünden yarına bozulan-düzelen morallerden bahsetmiyorum, bizim yolumuz uzun; yarın sabah devrim olmayacak. Ama ertesi sabah?

SERDAR TÜRKMEN

Basında sık sık rastlanan cinayet haberlerinde, "Neden öldürdün?" diye sorulduğunda verilen, "Çok seviyordum," yanıtı aslında çağımızın sevgilerinin anlamlı bir özeti...

Tüketmeyi daha çok seviyoruz...

İlgilenenler tarafından anlama ve tarihsel kökeni pek bilinmese de 'Sevgililer Günü' her yıl değişik şekillerde ve etkin katılımlarla kutlanıyor. Yazılı ve görsel medya da iyiden iyiye pompalıyor zaten bu tarihi. Çiftler 14 Şubat'ı sevgileri ve sevgileri için sıradan bir günden başka anlamaya, önemsemeye ve yaşamaya çalışıyor. Hediyeler alınıp-veriliyor, değişik etkinlikler yapılıyor ve aşk-sevgi ilişkilerinde çiftlerin, senenin diğer günlerinde pek yaşamadıkları bir heyecan, bir canlılık ve bir içtenlik yaşıyor.

'Sevgililer Günü' ilan edilen 14 Şubat tarihine yönelik birçok söylence var. Bunlardan biri, bu günün başlangıcını Eski Roma İmparatorluğu'na götürüyor. Eski Roma İmparatorluğu'nda 14 Şubat çok önemli ve tarihi bir gün. Roma tanrılarının kraliçesi olan, 'kadınlık ve evlilik tanrıçası' Juno'ya duyulan saygı ve sevgi nedeniyle Roma halkı 14 Şubatlarda çalışmaz, tatil yapardı. Bu tatil günü bayram havasında geçerdi.

Söz konusu 'bayram' daha çok genç kızlar ve erkekler için önem taşıyordu. Katı kurallara bağlanmış olan kadın-erkek ilişkileri, özellikle gençler üzerinde çok etkiliydi. Karşı cinsle birlikte olma ortamı ve imkanı olmayan gençler 14 Şubat günü bir araya gelebiliyor ve birbirlerine sadece o gün -bir günlük- 'eş' olabiliyorlardı. Bu 'eş' olma durumunda karşı cinsten seçilen insan, doğru bir tercihle seçilmişse, bu durum daha sonra evlilik halini de alabiliyordu.

Benzerlik yerinde olur mu, tam olarak emin değilim ama Eski Roma'daki bu gelenek, İslamiyet'in ilk dönemlerinde yoğun olarak yapılan 'muta nikahı'na benziyor. İslam'ın ilk yıllarında uzun zaman kadınlardan uzak kalanlar için muta nikahına izin verilmişti. Muta nikahı, karşı cinslerden iki insanı geçici süreler için nikahlayan bir 'sistem'di. **Nikahın süresi bir kez cinsel birleşmeden az olamıyor ve en fazla 99 yıl sürebiliyordu.** Sünni inanışına göre, daha çok savaş zamanlarında uygulanmıştı ve Hayber Savaşı'ndan sonra haram kılınıp yasaklanmıştı.

Eski Roma'da, *Lupercalia* adında bir bayram yapılırdı ve amacı kötü ruhları şehirden kovmaktı. 13 Şubat'ta başlar ve iki gün sürerdi. İşte, 14 Şubat sevgililer günü de bu bayramın ortasında yapılırdı. Evlenmek ve eş bulmak isteyen genç kızlar adlarını bir kağıda yazarak bir kaba atarlardı. Genç bekar erkekler kaptaki bu kağıtlardan çekerek kimin adı yazıyorsa o kızla bayram boyunca birlikte olur ve bu çiftler arasında bir sevgi ya da aşk doğarsa bu ilişki evliliğe taşınırdı. Tersi durumda ise ayrılırlardı ve gelecek bayramı beklerlerdi.

Bir başka söylenceye göre ise, Roma İmparatoru II. Claudis ordusuna asker bulamamaya başlar. Bu durumun nedenini ise Romalı erkeklerin kadınlara olan düşkünlüklerinde görür. II. Claudis bu askerliğin önündeki engelleri kaldırmak için Roma'da tüm evlilik ve nişanlılıkları yasaklar.

Sevgililer Günü'yle ilgilenenler, Aziz Valentine adını mutlaka duymuşlardır. Claudius'un evlilikleri

O hatırlanmak ister

Sevgiliye en değerli hediye

kaldırıp nişanlılıkları yasakladığı dönemde yaşamıştır. Bir başka papaz olan Aziz Marius'la birlikte yasağa rağmen, kendilerine başvuran genç çiftleri gizlice evlendirmeye devam etmiştir. Ancak bu durum uzun sürmez ve yaptıkları kısa sürede ortaya çıkar. **Aziz Valentine insanları gizlice evlendirip kralın emrine karşı geldiği için tutuklanır ve dövülerek öldürülür.** Öldürüldüğü tarih M.Ö 270 yılının 14 Şubat'ıdır. Aziz Valentine'in kim olduğu ise ayrıntılı olarak bilinmemektedir.

Her şey bir kartla başladı!

Başka kaynaklara göre ise, bu özel günün kutlanma nedeni, Romalı Aziz Valentine'in Hristiyanlığı seçmesidir. Baskı ve uyarılara rağmen bu kararından vazgeçmemesi ve bunun üzerine öldürülmesidir. Diğer bir söylenti ise Aziz Valentine'in öldürülme nedenini, Roma İmparatoru II. Claudius'un emirlerine uymaması ve baş kaldırmasına bağlar. M.Ö. 496 yılında Papa Gelasius Aziz Valentine anısına 14 Şubat'ı Aziz Valentine Günü olarak ilan eder.

Bugünkü şekliyle ilk Sevgililer Günü kutlaması, 1800'lü yıllarda Amerika'da Esther Howland'ın sevgilisine kart yollamasıyla başladı. Sonraki yıllarda kapitalizmin 'tüketim, eğlence ve reklâm' anlayışı aracılığıyla pompalanarak yaygın bir toplumsal vak'a halini aldı.

Tarihsel kökeni ne olursa olsun, bugünkü haliyle Sevgililer Günü kutlamaları insanların 'sevgiye olan ihtiyaç'larını kullanmanın, yönlendirmenin ve sömürmenin, ayrıca toplumsal 'nesneleşme'nin bir aracı halini almış vaziyette. Kapitalizm, dev tekeller üzerinden pazara sürmediği insana ait hiçbir değer bırakmadı zira. Sevgi de bunlardan biri...

Sevgisizliğin ve yabacılışmanın had safhada yaşandığı, bencilliğin ve kendi çıkarlarını düşünenin yükselen değerler arasına girdiği kapitalizm koşullarında, insanları daha fazla 'tüketim manyağı' yapmak için, hemen hemen her şeye bir gün ilan ediliyor artık. Elbette asıl amaç o gün insanları bir şeyler satın aldırmaya ve tükettirmeye sevk etmek ve daha fazla kazanmak, kâr elde etmek...

Günümüzde sevgi ve aşk ilişkileri sürekli cinsel temalarla paralel ve çoğu zaman bir arada ifade ediliyor. Aşk, sevgi gibi insana ait ve insani kavramların içerikleri tüketimle eş tutuluyor. Sevgili, kapitalist pazar ilişkileri içinde kolay ulaşılan bir metadan öte bir anlam ifade etmiyor.

Alphan Telek, *Yeni İnsanda Huxley'in İzleri* makalesinin bir yerinde, *disütopik** romanların en iyilerinden biri olan Aldous Huxley'nin *Cesur Yeni Dünya* romanında aşk ve sevgi ile ilgili geçen bir olayı anlatıyor: "Bu disütopik topluma dışarıdan katılan eski kafalı (!) genç adam, çok beğendiği kızın temalarla sevgiye dönük ve çekinirken ve bunu büyük

bir yücelik ve ulviyet olarak düşünürken, sevdiği güzel kız onun karşısında bir gün soyunup, 'Senin olmak istiyorum' der. İşte bu anda genç adam kızdan tiksindir, çünkü o aşkın zor içerdiğini bilir. Kolay ulaşılanda aşk aranmaz."

Günümüzde insan, sevgisizlik, bencillik ve bireycilik üçgeni tarafından kuşatılmış durumda. Bu kuşatılmışlık altında insan daima kolay olanı seçiyor ve kendi önüne konanı kabul ediyor. Dar bir alanda kısa paslaşmalara dönüştürülen yaşamda insan, farkında olmadan bütün değerlerini yitirme noktasına doğru sürükleniyor. **İnsanın en güzel yanı olan 'sevme' özelliği de daralıyor, küçülüyor, kendini ve karşı cinsten birini sevmenin ötesine geçemeyecek sınıra çekiliyor. Hatta çoğu durumda 'karşı cinsten birini sevmek' ile 'cinselliği tüketmek' eş anlamlı hale geliyor...**

Böylesi küçülmüş bir dünyada sevginin ya da sevgililer gününü kutlamak, insanların kendilerini kandırmasından başka bir şey değildir. Bu yüzden bizler, içinde yaşadığımız kapitalist üretim ilişkileri içinde çokça sahte sevgi kutlamalarına tanık olacağız. 'Disütopik topluma dışarıdan katılan eski kafalı (!)' çoğu devrimci-sosyalist de pekala katılabilmektedir bu sahte yaşam ilişkilerine...

Ya benim, ya kara toprağın!

Kapitalizm, insanlığın binlerce yıldan bu yana yarattığı ve biriktirdiği insani bütün değerleri tehlikeye sokmuştur. Bugün insanlar sevgisizlik bataklığında debelenirken, bu boşluğu, sevginin sahte biçimlerini ikame ederek doldurmaya çalışıyor. Koşulsuz bir insanlık sevgisi terk ediliyor, bunun yerine bencille bir 'sevgi' tanımı daha fazla kabul edilmeye başlıyor. Sevgi alanları çıkarlarla sınırlanıyor. Sevgi öznesi, salt 'sevgili'den ya da bize ait olan şeylerden ibaret olarak görülmeye başlıyor; sahtelik, daralma ve bencilleşme 'sevgi'ye hakim oluyor.

Basında sık sık rastlanan sevdiği insanı öldürme haberlerinde, "Neden öldürdün?" diye sorulduğunda verilen, "Çok seviyordum," yanıtı aslında bu sahte sevgilerin anlamlı bir özeti. Kapitalizmin insanlara buluşturduğu sevgi ilişkileri, 'sevgililer günü kutlama' ile 'sevgili senin olmayınca onu öldürme' fiilleri arasında sıkışıp kalmıştır.

Uzun lafın kısıası, sevgilinin, sevdiğim insanın bir nesneden öte anlam ifade etmediği ilişki tarzlarında, ilişkiyi her gün yeniden üretmek, sevgiliyle her gün yeniden karşılaşmak ve paylaşımı çoğaltmak mümkün olamaz. Toplumun hemen hemen bütün kesimlerinde 'sevgili'ye böyle bakılırken, 'Sevgililer Günü' kutlamak, sevgiyi nesneleştirmekten başka bir şey değildir. **Kapitalizmin tükettirme mantığıyla kullandığı sevgisiz sahte yaşamlar ve bu yaşamların kutlama günü olan 'Sevgililer Günü' yaşamaya değmeyecek kadar anlamsız ve boştur...**

* *Disütopik Toplum*: Geleceğe dair kurgulanan ütopya bir toplum anlayışının karşısını (anti-tezini) tanımlamak için kullanılmaktadır.

Tüm bankayı rehin almaya kalkacağım da, ya yakalanırsam? Emniyette ya da mahkemede, "Ben terörist değilim! Ben katil miyim?" diye bağırıp itiraz ederim. Devletini, milletini, bayrağını, askerleri, polisleri ve zabıta memurları dahil olmak üzere bütün üniformalı insanları sevip saydığımı, Allah korkusu taşıdığımı, dini ve resmi olmak üzere bütün bayramlara yürekten inanıp, bedenimin her zerresinde hissedebilecek kadar canı gönülden kutladığımı söylerim...

Bir bankayı nasıl ele geçirebilirsiniz?

● ki saat oldu hâlâ bankadayım... Belki beş dakika bile sürmeyecek bir iş için iki saat sıra beklemek, banka çalışanlarını rehin almam için iyi bir gerekçe olabilir. Yakalansam bile az ceza yerim. Çünkü ağır tahrik var. Banka çalışanları beş dakikalık bir iş için iki saat sıra bekletmeselerdi ben de acayip derecede tahrik olup onları rehin almazdım. Ya da almayı düşünmezdim. Bütün kabahat onların...

Mahkeme beni hayal kırıklığına uğratıp yaşıma kadar ceza vermeye kalkarlarsa da, pişman olduğumu söyleyip ağlıyormuş gibi yaparım. Duygu sömürüsü yapıp kendimi acındırırsam hakimnin kararını yumuşatabilirim belki. Bu numara genelde tutar.

Baktım hakim bana acıtmamakta hâlâ ısrar ediyor, bu sefer de, "Ben terörist değilim! Ben katil miyim?" diye bağırıp itiraz ederim. Devletini, milletini, bayrağını, askerleri, polisleri ve zabıta memurları dahil olmak üzere bütün üniformalı insanları sevip saydığımı, Allah korkusu taşıdığımı, dini ve resmi olmak üzere bütün bayramlara yürekten inanıp, bedenimin her zerresinde hissedebilecek kadar canı gönülden kutladığımı söylerim.

Filmlerdeki gibi!

Henüz yolun başındayken nefes egzersizleri yapmaya başlasam iyi olacak. Duruşmaya çıkarsam nasıl davranmam gerektiğini ve yapacağım savunmayı planladım ama şimdi rehin alma işini nasıl halledeceğimi bilmiyorum. Yüzlerce film izledim bununla ilgili. Genelde soygun yapmaya kalkışan insanlarda silah olurdu. Bazen de elini montun cebine koyup silah varmış gibi davranırlardı. Amerikan filmlerinde blöf yapmak işe yarıyordu. Şimdi gel de o filmlerde gördüklerini buraya uyarlamaya çalış! Ben de elimi montumun cebine koyup silah varmış gibi mi yapsam acaba. Aa, o da ne?! Üzerimde mont yok! Allah kahretsin ya! Gömlekle bankaya gelinecek gündü sanki. Gömleğimin sağ mememin üzerine denk gelen yerinde bir tane cep var ama ona da anca sigara paketim sığıyor. Bu böyle olmayacak başka plan yapmalıyım...

İki güvenlik görevlisi var. İkisi de benim iki mislim. Biri kapıda diğeri bankanın içinde gezinip duruyor. Güvenlik kameralarına şüpheli şahıs olarak yakalanıp tedbir almalarına sebep olmadan, kapıdaki güvenlik görevlisine usul usul yaklaştım. Tartıp biçmeye başladım. Çaktırmadan boylarımızı ölçtüm. Aradaki farkı bilmem

benim lehime olacak. Benim kafam onun memesine geliyor. Kocaman da göbeği var. Yumruk atsam bile hissetmez ki. Ayrıca kafamın memesine geldiği başka bir güvenlikçi daha var. Tek bu olsa gene neyse. İkisinin de beli dolu ama hiç yakışmıyor. Güvenlikçinin çıtçıtli kemerinin içindeki tabanca benim elime daha çok yakıştırdı.

Yanına gidip nazik bir şekilde, "Abi benim küçüklükten beri tabancalara sempati var, rica etsem tabancanıza yakından bakabilir miyim?" desem verir mi ki? Hiç zannetmiyorum. Ya da aniden silahını çeksem ve arkadaşan boğazını sıkıp, "Suratını dağıtmamı istemiyorsan akıllı ol lan!" desem... Bu en iyi yol gibi. Tok sesle söylersem korkabilir. Sesim bariton ama bazen cırtlak çıktığı da oluyor. Üstelik bir aydır sakal tıraşı olmuyorum. Suratım kapkara. Zenci muamelesi görmek bugün işime yarayacak. Kara kılı bir surat ve bariton sesiyle canına kast edecek bir katil. Böyle düşüneneğine eminim.

Ya çıkıttı açıp silahını almadam o bana dirseğiyle vurursa ve diğer güvenlikçi de gelip yakalarsa beni, başlamadan biten bir hikayenin kerizi olurum. Gazeteler beni üçüncü sayfa haberi yaparken kafa yapar, okuyanlar ise, "Allahın malına bak!" diye okuyup bir köşeye atarlar. Hafızalarında anca bir gün tutarlar. O da bir arkadaşına, "Aga dün malın biri bankada artistslik yapmış duydun mu?" diye anlatıp güldükten sonra silinip gider. Bir günlük işgale değer mi ki? Cesaretli olunca her şey basit fakat düşünmeye başladıkça insan korkaklaşıyor. Korkmak için onlarca sebep buluyorum.

Henüz dergiye yeni yazı göndermeden içeri girersem de çok kötü olur. Keşke yedekte yazılarım olsaydı. Kardeşime mail adresimin şifresini verirdim ve her ay birini göndermesini tembihlerdim. Kafam karıştığı için karar vermekte zorlanıyorum...

Yoksa bankaya sarhoş mu gelseydim? Hem cesaretim olurdu hem de plan yapmak için ter dökmezdim. İçimden yirmiye kadar sayıp güvenlikçinin üzerine atlayacağım. Yok, yirmi az oldu. En iyisi bin olsun. Olaya motive olabilmem için bu süre yeter. Ya da vazgeçmek için.

Birden uyandım!

Saymaya henüz yeni başlamışken biri arkamdan kolumu tuttu. Döndüğümde 50 yaşında olduğunu düşündüğüm kadını görünce şaşırdım: "Ne oldu teyze bir şey mi soracaktın?" diye sordum.

"Oğlum ne teyzesi ben annen. Baksana sıramız geçmesin, yanımdan gittin sigara içmeye diye yarım saat oldu dönmedin. Merak ettim oğlum seni."

"Anne dur iki dakika ya. Plan yapmıştım gelip bozdun."

"Ne planı oğlum?! Şu sıraya bak ben anlamıyorum. İki saatir buradayız."

"Tamam anne halledeceğim şimdi..."

Bu bankanın bu şubesine genelde emekli maaşı alanlar gelir. ATM'den maaşını çekemeyenler ya da benim annem gibi emekliliğiyle ilgili işi olanlar... Bekletilmeye alıştırdıkları için miskin miskin oturuyorlar. Ses çıkaran yok. Benim gibi annesiyle ya da ihtiyar babasıyla bankaya gelen gençler de var ama içi

işlerine bakan sadece bir memur var. Diğerleri çaylı kahveli sohbet edip duruyor. Bizim sıramız gelsin diye beklediğimiz memur da bir işlemi halledip kalkıyor masadan, başka masalara gidiyor gülüşüp eğleniyorlar, sonra kendi masasına gelip tekrar yeni müşteri alıyor. Devlet bankası olmasından mıdır nedir, adam işinde evindeymiş gibi rahat ediyor. O an yetkim olsa, bırakacağım ideolojiyi, siyaseti falan, özelleştireceğim o bankayı, o memuru da işten çıkaracağım! Ondan sonra dirensin bakalım, "Hakkımız, hukukumuz!" diye...

Neyse, kafamda bir ampül yandı. Cep telefonumu çıkarıp banka çalışanlarını ve sıra bekleyen miskin ihtiyarları kameraya çekmeye başladım. Güvenlik görevlisi nihayet fark etti beni.

"Beyefendi ne yapıyorsunuz?"

"Kameraya çekiyorum her şeyi."

"Beyefendi kamera çekimi yasak!"

"Yasaksa git polis çağır kardeşim."

Ben çekmeye devam edeceğim. İki saatir bekliyoruz hepimiz. Bu bankanın müşterilerinin çoğunu emekli insanlar oluşturuyor ve emekli işlerine bakan sadece tek masa var. O masanın memuru da gevşegin biri!..

"Anlıyorum sizi beyefendi. Buyurun isterseniz şikayetinizi müdür beye anlatın."

Aynı suça ortak olduğu için sessizliğe gömülmüştü. Buyur edildiğim yere oturup derdimi anlatmaya başladım. İçeride iki saatir bekletildiğimizi, bekleyenlerin çoğunluğunu emeklilerin oluşturduğunu ama emekli işlemlerine sadece tek masanın baktığını ve onun da işini savsakladığını söyledim. Noktayı ise, "Sizi şikayet edeceğim!" cümlesiyle koydum.

Annemin yanına geldiğimde kahramanmışım gibi hissettim kendimi. İnsanların bakışı o yöneydi. Beş dakika geçmeden güvenlikçilerden biri gelip bekleyenleri on kişilik gruplarla diğer masalara aldı. İşler bir anda hızlandı. Gelip bana teşekkür edenler olduğu kadar, "İyi yaptın koçum bunlar hep böyle," diye gazlamaya çalışanlarda oldu. Hatta kadınlar annemin yanına gelip, "Oğlunuz mu? Allah razı olsun valla. Senin oğlunun sayesinde beklemekten kurtulduk," dediler.

Annemi gururlandırmıştım. Fırsat bu fırsat deyip kitapçıya götürüp birkaç tane kitap aldım. Benim maaş almama henüz bir hafta vardı. Normalde, "Oğlum artık sen kitap yaz da millet seni okusun, hep sen mi başkalarının yazdığı kitapları okuyacaksın. Boşa para harcama kitaplara," diyen annem, hiç itiraz etmeden bir değil birkaç kitap almıştı bana...

Memleket Terimleri Sözlüğü

adalet: *a. Ar.* / Hak ve hukuka uygunluk; hak ve hukuku gözetme ve yerine getirme, *olmadığı tecrübeyle sabitlenmiş* doğruluk.

Ör. "Adaletsiz kalkınmada, ne adalet ne de kalkınma vardır."

basın: *a.* / Gazete, dergi gibi işaret edilen zamanlarda çok fena çıkan yayınlarla haber ajansları ve bunların sahipleriyle çalışanlarının ve de *haddiniasamaşarızların* tümü.

Ör. "Bu haberi basın, onu değil bunu basın, basın ulan!"

başmüzakereci: *s. Akpce* / Lüzumsuz işlerden sorumlu olan ve özellikle ilkokul düzeyinde bir espri anlayışıyla gülmece dünyasının alt yapısında önemli işlere imza atan *esprisüperi*.

Ör. "Yahu, kafama saç ektireceğim, acaba bunu kim müzakere etsem?"

-müzakereci: *s. Ar.* / Bir konuyla ilgili görüşme yapan, danışmacı; bilmeden karışan, görmeden konuşan.

Ör. "Abi, oradan yarım kilo müzakereci tartsana."

biat etmek: *f. / Etsemdeettimdememki* bileşik sözcüğü.

Ör. "Sayın Bilet Arınç, Sayın Başbakana hiç biat etmedi abiler," deyip geçiyorum bunu.

demokrasi: *a. Fr.* / Siyasal denetimin doğrudan doğruya halkın ya da düzenli aralıklarla halkın özgürce seçtiği temsilcilerin elinde bulunduğu sanılan, toplumsal ve ekonomik durumu ne olursa olsun tüm yurttaşların eşit sayıldığı farz edilen *adıvarkendiyok* bir yönetim biçimi.

Ör. "Bu kadar demokrasi milleti dellendirir mi acaba?"

-ileri demokrasi: *a. Akpce* / Bir siyasal partinin iktidarı boyunca hayata geçirdiği gelişmiş, ferah, zengin, nezih ve necip projelerin toplamının *sağgüdümü*.

Ör. "Ülke, partimiz sayesinde ileri demokrasiye geçmiştir."

-daha ileri demokrasi: *a. Yandaşça* / Demokrasinin ve ileri demokrasinin yetersiz kaldığı bir keyfiyette acil olarak ihtiyaç duyulan *çekyat* demokrasi iması.

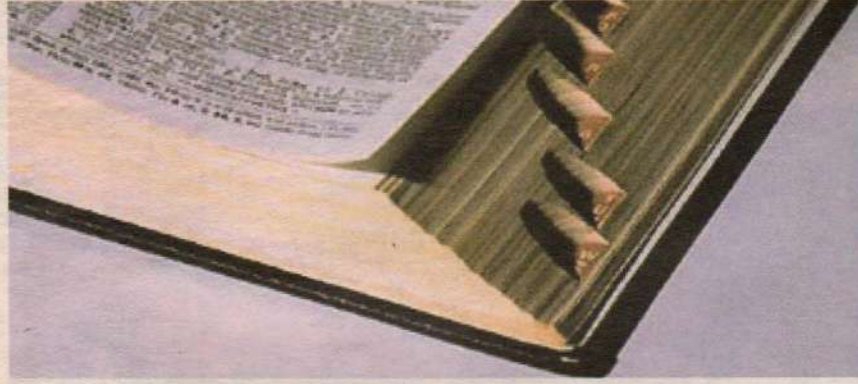
Ör. "Daha ileri bir demokrasi için acil durumda camı kırınız."

Dink: *a. / Hrant*'la anlam kazanan bir sözcüktür. İki yan yana gelince bir güvercin olur. Bin bir cins ve şekilde ve de muhtevadaki faşistler tarafından birkaç kez vurulur.

Ör. "Fatih'in İstanbul'u fethettiği yaştasın."

ekonomik kriz: *a. tam.* / Yandaşın bilmediği, sırdaşın demediği, medyanın görmediği, iktidarın inkâr ettiği, vatandaşın iflahının gevredici *kriztrik* bir memleket hali.

Ör. "Ekonomi olmayınca kriz de olmaz"

ki! Ne güzel."

eylül: *a. Ar.* / Sonbahara mensup bir ay adıdır. Toprak burcundadır. Romantiktir fakat bu dokusunu Anadolu topraklarında kaybetmiştir. Nettekim, zamanla anlam daralmasına uğramış 12 sayısı ile bir olup *darbelireferandum* metaforuna kapılar açmıştır.

Ör. "Alpay, şarkısını 12 Eylül'de Gel, diye söylerse onu yine sevecek miyiz?"

futbol: *a. İng.* / Çinlilerin icat ettiği, İngilizlerin geliştirdiği, alemin şikesini yaptığı, Akp'nin siyasete çift dalarak soktuğu, yahu kaç kişiyle oynandığı bir türlü belli olmadığı *alengirliçiftforvetli* bir spor türü.

Ör. "Sayın Bakanım, Valim, Emniyet Müdürüm, Mebusum; Akdeniz'in güzide futbol takımını el birliği ile Süper Lige ne güzel çıkardığınız için şu 'çubuklu' formayı size hediye etmek isterdik. Fakat ileri demokrasi oraya kadar bir türlü ilerlemiyor."

gazeteci: *a. İtl.* / Kimisi gazete denen yayın organından, kimisi de muktedirin balgamından türemiş; kimisi içeride, kimisi pek dışarıda bir tür meslek grubu mensubunu veya *tertipçitetikçi* kitleyi karşılayan sözcük.

Ör. "Elimizde bir miktar gazeteci var, nereye salsak efendim?"

günlük: *a. / Osmanlıcada* ruzname. Günü gününe tutulan ve tarih atılan, aslında ergen kızların hobisi olduğu kabul edilen, derken Başbakanımızın da teşrif ettiği notlar. *Neosmanlınumüştemilatgüncesi*. Ör. "Tamam! 'Sevgili günlük' diyerek bir başmüzakere düzeyinde espri yapmayacağım."

hukuk: *a. Ar.* / Toplumu düzenleyen, muhalifleri belli, makul bir hizaya getiren ve devlethükümet yaptırımlarıyla fena güçlendirilmiş bulunan kuralların, yasaların '*ozalimolangücünü12eylüllerdenalmış*' bütünü.

Ör. "Biz hukuğa saygı duyuyoruz. -Efendim o 'hukuğa' değil 'hukuka' olacaktı. -Efendim? -Hukuka! -Ne fark eder, bundan sonra benim dediğim gibi

olsun. -Peki efendim!"

medya: *a. İng.* / Görsel, işitsel, yazılı, basılı, tutulu, yatılı, dizili, *şimdineyapalmefendimci* iletişim organlarının bütünü.

Ör. "Medya neye hizmet eder abiler?"

-merkez medya: *a. / Kimi zaman* laik, kimi zaman, tutucu, kimi zaman vurucu, aslında faşist, panoramik bakınca eyyamcı, neticede hacıyatmaz, iğneler batmaz; kör, bakar kör, katliama kör, *şimdineyigörmesemci* iletişim organlarının bütünü.

Ör. "Merkez medyanın kaç yüzü vardır abiler?"

-yandaş medya: *a. / Hımın.* Sözlük burada durur ve düşünür. Siz hangi bağın güzelisiniz öyle? Al yanaklarımız, bal dudaklarımızla ne yazar ne söylersiniz? Siz ne güzel şeylersiniz. Özetle, medyanın *arsızamansız* hali.

Ör. "Yandaş medya, muktedirin kanalizasyonları mıdır abiler?"

milli irade: *a. tam.* / Sıfat tamlaması biçiminde oluşmuş, her seçimden sonra kalıplaşmış, milletin iradesini de böylece iradesizleştirmiş öbektir. *Sonubalkonavaranirade*.

Ör. "Milli irade milli takım gibi bir şey mi ağabeyler?"

Uludere: *a. / Sıfat tamlaması* biçiminde oluşmuş bir bileşik sözcük. Derenin nasıl olduğunu anlatır, niteliğini bildirir. 30 yaş altında alenen öldürülme niceliğini de kapsar. Ayrıca duyma yani işitme ve söyleme, deme, konuşma, ifade etme, etmeme, edememe hastalığına yol açan ürkütücü bir sözcüktür. Bu, ileri demokrasilerde *haberyapmamaözgürlüğü* olarak da literatüre geçmiştir. Geçmemişse geçsin lütfen.

Ör. "Uludere'de 35 kaçakçiterörishain piknik ateşi sırasında ölmüş, haber yapsak mı efendim? İşaretinizi bekleyelim! Tabii efendim!"

özür: *a. / Öz*'ün hicap edip normalde iç bir ahlaki dürtü ile harekete geçip bir tür af dilemesi. Fakat dilbilimcilerin bu masum sözcüğün bile 'kullanıldığına' dair

yalcancınınözrüyatıyakadar türü kimi kuşkuları vardır.

Ör. "Önce söveyim, sonra özür dilerim ağabeyler."

referandum: *a. Fr.* / Alınmış olan kararın aslında halk tarafından alındığının zannedilmesini *budahalkıniradesulan* ile sağlayan Saltimbanco sirkinin bir başka gösterisidir.

Ör. "Abi, şimdi bu referandumda ben hangi partiye oy vereceğim? Parti yok mu bunda? O zaman bir şey dağıtmayacaklar demek! Hadi ya!"

sağlık: *a. / Sağ* olma isteğini ima eden, vatandaşın temel gereksinimlerinin en temeliyken sağcı politikalarla ticari bir imgeye tahavvül etme. *Sağunticaris Sağlığı*.

Ör. "Sağlığımız kimlerin kumpasındadır abiler?"

seçim: *a. / Çeşitli* periyotlarla *atanmışseçilmişlerin* arzı endam ettiği bir tür Saltimbanco sirk gösterisi.

Ör. "Cumhurbaşkanlığı seçimleri 5 yılda bir mi yapılacak, 7 yılda bir mi?"

şike: *a. Fr.* / Futbolun damarlarında dolaşan kandır. Birçok yan anlamı vardır. Mecazi kullanımlara da müsaittir. Futbol dışına da çıkabilir. Siyasi erk'in elinde pek ala *dehşetengizbirsilah*'a dönüşebilir.

Ör. "Seçimlerde bir şekilde şike olursa ona da şike denir mi abiler?"

tutuklama: *a. / Tutmak* fiilinden isim görevli fiil anlamı bir kaderle türeyip bir infaza dönüşerek anlam kötüleşmesine uğramış sözcük. Şimdi kendi anlamından utanıyor.

Ör. "Yarın kimleri tutuklasak da saklasak efendimiz?"

taş: *a. / Fred Çakmaktaş* ile Barny Moloztaş'ın atası olup kendi devrinde işlendikten sonra silah olarak kullanılan varlığın adı olan sözcük.

Ör. "Taş at, izi kalsın."

yargı: *a. huk.* / Mahkemece, yasalara göre olduğu var sayılıp bir olayın doğuşuna yol açan etkenlerin de göz önüne alınarak değerlendirilmesi sonucu verildiği düşünülüp davayı sonuca bağlayan *benefendimiseverim* mahiyetinde karar.

Ör. "Bu yargı kimin işaretine göre alınmıştır muhteremler?"

yargıcı: *a. huk.* / Bir uyuşmazlığı, anlaşmazlığı çözmek için her iki yanın birlikte başvurduğu kimse ya da kendisine böyle bir anlaşmazlığı çözmeye yetkisi verilmiş *muktedirgörebilirkişi*. Eş. Hakem.

Ör. "İne hakem!"

yeni yargı paketi: *a. tam.* Akpce / Siyasal erkin keyfiyetinin tecellisini temsil eden *babalargibiyapınız* paketi.

Ör. "Bu yeni yargı paketinde nohut da var mı? Yoksa eğer, oy vermem."

"Devrimciyim, kendimi bildim bileli bu kirli düzene karşı sosyalizm için mücadele ediyorum. Bu kimliğimi çok iyi bilen polis bir çete operasyonu ile beni buraya getirdi. Ben 12 Mart ve 12 Eylül faşist diktatörlüklerine karşı mücadele ettim, asla boyun eğmedim. Şimdiki bu faşizan siyasal teröre de boyun eğmeyeceğim..."

"Dik durursak onlar diz çökecektir!"

AÇIKLAMAMDIR

Adım Mehmet Güneş, 60 yaşımdayım. 6 Aralık 2011 Salı günü İstanbul Beyoğlu ilçesindeki evime yapılan bir baskınla gözaltına alındım. Adına şimdilerde TMSH denilen siyasi polis, amiyane tabir ile bayağı bir tezgâh kurarak beni rehin aldı. Kim olduğumu ve ne yaptığımı çok iyi bilmelerine rağmen 'bile bile lades' diyerek bu operasyonu yaptılar. Evimi basan polislerle kamera karşısında şunları söyledim: "Sizi buraya gönderenler, benim kim olduğumu çok iyi biliyorlar, kamuoyu üzerinde siyasi terör estirmek için her tarafa operasyon yapıyorlar. Ben böylesi bayağı tezgâhlara pabuç bırakmam. 12 Mart faşizmine karşı mücadele ettim. 12 Eylül faşizmine karşı da mücadele ettim, uzun yıllar hapis yattım. Şimdi AKP faşizmine karşıda mücadelemi sürdüreceğim."

Dört gün boyunca tutulduğum Vatan Caddesi'ndeki nezarethanede de aynı tavrımı sürdürdüm. "Bana karşı suç işliyorsunuz, yaptığınız çete faaliyetine girer. Bile bile tezgâh kuruyorsunuz. İstediginizi yapmakta serbestsiniz, sizi tanımıyor, sorularınıza cevap vermiyorum. Bu yaptıklarınızdan dolayı er ya da geç hesap vereceksiniz."

9 Aralık Cuma günü Beşiktaş Adliyesi'nde hakkımda hazırlanan dosyayla ilgisi olmayan bir özel yetkili savcının karşısına çıkarıldım. Özel Yetkili Savcı bana bir dosyanın sayfalarını çevirerek, "Bunlara ne diyorsun?" dedi. Açtığı sayfada KCK Başkanı Murat Karayılan'ın bir konuşması ve resmi vardı. Özel Yetkili Savcı bana Murat Karayılan'ın resmini soruyordu. Kendisine, "Siz bir savcı olarak bu soruyu bana nasıl sorabilirsiniz, Türkiye'nin bütün gazetelerinde her gün resmi yayınlanan bir kişiyi sormaktaki amacınız nedir? Benim evimde Fethullah Gülen'in de resmi ve konuşmaları vardı onları niye sormuyorsunuz?" dedim. Terörle Mücadele Şube polislerinden bile hukuk nosyonundan uzak birine anlatacak şeyim kalmamıştı. Bu koşullarda hiçbir soruya cevap vermeyeceğimi bildirdim ve soruşturma bitti.

Daha sonra özel yetkili bir hâkimin karşısına çıkarıldım. Kimlik tespitinden sonra, söz alarak şunları söyledim: "Devrimciyim, kendimi bildim bileli bu kirli düzene karşı sosyalizm için mücadele ediyorum. Bu kimliğimi çok iyi bilen polis bir çete operasyonu ile beni buraya getirdi. Ben 12 Mart ve 12 Eylül faşist diktatörlüklerine karşı mücadele ettim, asla boyun eğmedim. Şimdiki bu faşizan siyasal teröre de boyun eğmeyeceğim."

Türkiye'de basının büyük bir kesimi, özel yetkili polis birimleri, ki adına

Mehmet Güneş, bir polis ordusu eşliğinde gözaltına alındı ve uyduruk 'delil'ler yaratılarak tutuklandı.

TMSH deniliyor, özel yetkili savcılık ve hâkimcikleri adları gibi özel bir mekanizmadır. Bu mekanizmayı F-Tipi cezaevleri tamamlıyor. F Tipleri özel intikam birimleri olarak faaliyet gösteriyor. Nitekim özel mahkeme tarafından tutuklanıp getirildiğim Tekirdağ 2 Nolu F-Tipi cezaevinde, girdiğim andan itibaren kaba saldırı ve aşağılayıcı hareketlerle karşılaştım. Sert biçimde tepki gösterdim, karşı koydum. Aşağılık ve onur kırıcı hareketler zorla uygulandı. Üzerimdeki elbiseler parçalanarak çıplak bırakıldım. 8-10 kişilik görevlinin tekme tokat şiddetine maruz kaldım. Akabinde tek kişilik hücreye atıldım. F Tipi'ndeki zorbalıklara karşı açıldıklarından beri mücadele eden diğer tutsaklar gibi ben de bu uygulamalara karşı direndim.

Yırtınmaları, korkularından!

Birkaç yıldır başlayıp, giderek bütün Türkiye'yi saran bu operasyonlar, Başbakan yardımcısı Beşir Atalay'ın dediği gibi, "Koordinasyon içinde ve planlanmış olarak" yürütülmektedir. Kimin ve hangi kesimlerin katledileceği, kimin ve hangi kesimlerin kitlesel olarak zindanlara doldurulacağı AKP'nin yetkili ağızlarından ilan ediliyor, devlet hareketi geçiyor, polis operasyonlara başlıyor, özel yetkili savcılıklar ve mahkemeler yukarıdan gelen talimatlara uygun olarak, infaz makineleri gibi davranıp, zindanları dolduruyor. Bütün bunlar bir gerçeği gösteriyor. 12 Eylül devam ediyor. AKP düzeni 12 Eylül'ün devamıdır. Ancak doğrudan devamı değil, kurumlarının estetiğe edilmiş ve çürümüş haldeki devamıdır. Bu anlamda AKP düzeni, Avrupa için kabul edilebilir biçimde üzerine 'demokrasi şalı' örtülmüş, daha sinsisi bir 12 Eylül düzenidir.

AKP bu zamana kadar, Türkiye'nin liberal, demokrat, hatta solcu geçinen geniş entelektüel kesiminin eliyle faşizan yüzünü gizleyebildi. 90 yıllık Türk Aydınlanmasının tüm birikimi 12 Eylül'de Kenan Evren önünde olduğu gibi bugün AKP düzeni önünde secdeye durmaktadır. Bunlardan AKP'nin açık destekleyicileri göz önündedir, asıl dikkat edilmesi gerekenler ise muhalefetisilerdir. Bunların muhalefeti yarı destekleyici, yarı ricacı bir biçimde dizüstü çökerek sürüyor ve bu haliyle asıl bu kesim AKP faşizminin incir yaprağı rolünü oynuyor. Tarihin bir dönemi yaşanıyor ve elbette her şey kayıt altına alınıyor. Bu acımasız sermaye terörü düzeninde boyun eğmeyenler dik duranlar, direnenler yurtsever Kürt hareketi ve Türkiye Devrimci ve Sosyalist güçleridir. Direniş sürdükçe AKP düzenin saldırıları da pervasızlaşmaktadır. Bitireceğiz, köklerini kazıyacağız yırtınmaları korkularındandır. Hiçbir yerde bitirmediler burada da bitiremeyecekler.

Bugün AKP düzeninde bir muhalifin tutuklanması için her türlü gerekçe lüktür. Her şey tutuklanma gerekçesi olabilir. Bir toplantı, bir gösteri, bir telefon görüşmesi, bilgisayarındaki bir yazı veya resim, tuttuğunuz bir not. Akla gelen her şey tutuklanma gerekçesi olabilir. (Trajikomik bir örnek olarak tam bu noktada İdris Naim Şahin'in sözleri hatırlansın "Ressamın tuvale, şairin şiire yansıttığı terör, tamı tamına aynı şeyi söylüyor.") "Not tutmayacağım", "telefonda öyle değil şöyle söylemek istedim", "toplantı yasalı" (yasal olduğunu zaten biliyorlar) "bilgisayarındaki yazıların suç olduğunu bilmiyorum" dedirtmek için bunları yapıyorlar. Bu ve benzeri her konuda bizleri savunmaya zorluyorlar.

Bu dönemde bu tür saldırılar karşısında her türlü savunmacı tavır, onların isteklerine boyun eğmek, teslim olmak demektir. Zaten bunun için yapıyorlar. Ben bu özel mekanizmalar karşısında her türlü savunmacı tavrı zül addediyorum. Bana ithaf edilen tüm suçlamaları yaptım, yapmaya devam edeceğim. Telefonla görüştüm telefonla görüşmeye ve görüşlerimi anlatmaya devam edeceğim. AKP iktidarını ve faşizan uygulamalarını protesto eden toplantı ve eylemlere katıldım ve katılmaya devam edeceğim. Görüşlerimi yazmaya, not tutmaya devam edeceğim. Bunları yaptım yapacağım. Bunlardan dolayı verilecek her cezaya talibim korkmuyorum. Ben AKP düzeninin suç saydığı devrimci mücadelemi her koşulda sürdüreceğim.

Devrimci mücadelemizi suç saymaya 12 Eylül faşizminin gücü yetmedi, AKP'nin hiç yetmeyecektir. 40 yıl önce 12 Mart faşizmine, 30 yıl önce 12 Eylül faşizmine karşı mücadele ettim. Çıkarıldığım Askeri Sıkıyönetim Mahkemesine karşı "Faşist Kenan Evren cuntası suçludur er veya geç yargılanacak, hesap verecek" diye haykırdım, Kenan Evren göstermelik de olsa yargılanmak zorunda kaldı. Sıkıyönetim Askeri Mahkemelerine, "halka karşı kurulmuş intikam organlarınsınız yıkılacaksınız" dedim, bugün yoklar. DGM'lere karşı "sizleri mahkeme olarak görmüyorum, tarihe kara infaz kurumları olarak geçeceksiniz" dedim, kurumlar kaldırılmak zorunda kaldı. AKP düzeni de sökmeyecektir.

Direniş sürdükçe AKP kendi özüne, 12 Eylülcülere dönüşmekte, 12 Eylül'ü aratan faşizan uygulamalara kalkmaktadır. Bu sonunun yaklaştığının işaretidir. 12 Eylülcüler bir gün gelip hesap vereceklerini, kendilerinin yargılanacağını akıllarının ucundan dahi geçirmediler. AKP bugün "gün benim devran benim" sanabilir ama er veya geç 12 Eylülcüler gibi halka karşı işlediği suçların hesabını verecektir.

Kendi adıma, F Tipinde bulunuşumu bir kaza veya yanlışlık olarak görmüyorum. Bir nöbet değişimi, bir görev değişikliği olarak kabul ediyorum.

Faşizmin yıldırma ve teslim alma operasyonunu bütün gücümle teşhir etmeye geri çevirmeye çalışacağım. Faşizmin suç saydığı devrimci mücadelemi kararlılıkla savunacağım. Dışarıda olduğu gibi zindanda da zulme, adaletsizliğe ve zorbalığa karşı mücadele edeceğim.

Diz çöktürmek istiyorlar, dik durursak onlar diz çökecektir!

20 Aralık 2011

Mehmet Güneş

2 Nolu F. Tipi Cezaevi/ Tekirdağ